SOUL

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
2310 MAGAZINE
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010
€3.00

49

ART & DENIM ISSUE

MONIKA

10
9 771790 614005

www.fenafresh.gr

fenafresh

Παύλου Μελά 8 Ηλίσια Θεσσαλονίκη / 8 P. Mela str. Ilisia Thessaloniki / T: +30 2310 257 447
Mediterranean Cosmos Θεσσαλονίκη / Thessaloniki / T: +30 2310 474 032

EDITORIAL 49

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Torn Edges, Δήμος Τσορμπατζόγλου, «De facto»

Όλα είναι άλλο

facebook: Η βεγγέρα των ελλειμματικών ζωών.
Dave Eggers, «Τα αγρίμια», εκδόσεις Τόπος: Αμερικάνικη λογοτεχνία περίτεχνη, αντισυμβατική, μεγαλειώδης. Χάκλεμπερι Φιν, Χόλντεν Κόλφιλντ, η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων, ο χαοτικός συναισθηματικός κόσμος των παιδιών και ο ακόμα πιο αλλόκοτα επικίνδυνος κόσμος αυτών που τα περιβάλλουν. Διαβάζεται απνευστί.
Big Brother: Κοπρόσκυλα.
Ρούλα Κορομηλά: Μπόγιας.
Θεσσαλονίκη: Τα τελευταία 25 χρόνια προσπάθησε φιλότιμα και τα κατάφερε. Έγινε Βέροια Χ 20, Ξάνθη μεγεθυσμένη Χ 35, μια θλιβερή επαρχία δηλαδή που βρίθει ίντριγκας και σταυροκοπήματος, αγένειας και κουτσομπολιού. Μεταναστεύστε.
Γιάννης Μπουτάρης: Ό,τι πλησιέστερο έχει να επιδείξει η πόλη στο νιτσεϊκό απόφθεγμα πως για τρία πράγματα αξίζει να ζει κανείς. Για τον έρωτα, την τέχνη και τον αγώνα.
Λευτέρης Λαζάρου: Σε μια cartoon animation απεικόνιση, η φιγούρα του θα προσομοιάσει στο ανθρωπάκι της seventies καμπάνιας για τα ψάρια Flokos. «Φρέσκα, φρέσκα και λαχταριστά, στου Master Chef τις κονσέρβες είμαστε κλειστά. Ο μεζές μας έχει τόση νοστιμάδα, τέτοια ψάρια δεν ξανάφαγ' η Ελλάδα».
Τίλντα Σουίντον: Μια Κέιτ Μος για τους διανοούμενους σινεφίλ.
Γιάννης Οικονομίδης: Ο μόνος έλληνας σκηνοθέτης που δικαιούται να φορέσει t-shirt με στάμπα το «Tommy Gun» των Clash. «I see all the innocents, the human sacrifice. And if death comes so cheap, then the same goes for life». Ο «Μαχαιροβγάλτης» του βγαίνει στις αίθουσες από 4 Νοεμβρίου.
Dsquared2: Η μπούργκα του χλίδουρα.
Container, Kalos & Klio showroom, The Box, Δυναμό, ContACT: Ξεφύτρωσαν τόσο γλυκά όπως τα σαλιγκάρια μετά τη βροχή. Ό,τι ήταν για τα 90s οι Τρύπες και τα Σπαθιά, και ό,τι ήταν για τα 00s οι γραφιστικές ομάδες της πόλης, είναι σήμερα οι εναλλακτικοί αυτοί χώροι τέχνης. Οξυγόνο, πλατφόρμες επικοινωνίας, τόποι συνεύρεσης νέων καλλιτεχνών, που επιτέλους μιλούν κι εκθέτουν πέρα από τα μπαρ και τις δράσεις στη Βαλαωρίτου.
Πέτρος Κωστόπουλος: Ολοένα και περισσότερο μοιάζει με τους ήρωες των τελευταίων μυθιστορημάτων του Ροθ. Ή μήπως με τον Νίκο Μαστοράκη;
Αλ Τσαντίρι Νιουζ: Κάθε Τρίτη η Κλακ Φιλμς, αναστάσα από του τάφου, παρουσιάζει δακρύβρεχτα αισθηματικά δράματα περί κρίσης.
Download: Το συσσίτιο του νεόπτωχου.
Torn Edges: Ο Δήμος Τσορμπατζόγλου στο «De facto» φτιάχνει με σελίδες των free press κολάζ φιγούρες ανθρώπων που μοιάζουν σαν τις σκιές που αθόρυβα και φευγαλέα ξεγλιστρούν από τα ασανσέρ στους οροφοδιαδρόμους παλιών πολυκατοικιών της Γούναρη κι ίσως να μην τους ξανασυναντήσεις ποτέ.
nikerunning.nike.com: Ένα κυβερνομoleskine site, ημερολόγιο ζωής και επιδόσεων για τους φτερωτούς νομάδες των μητροπόλεων.
Twitter: Παχύσαρκα για να τα πεις χάικου, λιπόσαρκα για να τα χαρακτηρίσεις νουβέλες. Η επίσημη παραδοχή πως πίσω από κάθε άνθρωπο-χρήστη κρύβεται ένας ολοκληρωμένος stand-up comedian.
Follower: Κλακαδόρος, χειροκροτητής, η πανανθρώπινη ανάγκη να ενταχθείς κάπου και να ακολουθείς κάποιον, όπως ο φύλακας σκύλος τον τσοπάνο του.
Τουλούζ Λωτρέκ στο Τελλόγλειο: Βγαίνοντας από την έκθεση μελετάς σοβαρά την πιθανότητα για το τι θα συμβεί αν κολλήσεις τα φτερά ενός ανεμόμυλου σε αυτό το άχρηστο πράμα που λέγεται Λευκός Πύργος. Θα αποκτήσει κι ο βορράς το Μουλέν Ρουζ του.
Γιώργος Κορδομενίδης: Ο φύλακας στη σίκαλη. Ένας ευπατρίδης της λογοτεχνίας στην κονίστρα των δημοτικών εκλογών. Ο μόνος που δικαιούται, αντί για χειραψίες και προγραμματικές δηλώσεις, να τσιτάρει Πεντζίκη, Ασλάνογλου και Ζωή Καρέλλη.
«Η εποχή των εικόνων», ΕΤ1: Η εκπομπή που υπενθυμίζει την αξία της δημόσιας τηλεόρασης. Κρατικό αγαθό.
«Wired»: Ο τρόπος με τον οποίο εξυμνεί τον ουμανισμό, την καλοσύνη και τη μεγαλοψυχία των μηχανών μεταμορφώνει την έως τώρα Βίβλο των hi-tech φρικιών στην καινούργια «Αισθηματική Αγωγή».
Λιάνα Κανέλλη: Ένας οργανωμένος της Θύρας 4 στα τηλεοπτικά πάνελ είναι πιο διαλλακτικός και συναινετικός από ό,τι αυτή.
Λουκέτα στη Μητροπόλεως: Ρέκβιεμ για ένα όνειρο.
Τατουαζάδικα: Δράκοι και γιαπωνέζικα ιδεογράμματα φιλοτεχνούν τα μουσεία της νέας αστικής ποπ αρτ.
Χάρης Χριστόπουλος, φωτογράφος, κριτής Next Top Model: Μπανιστιρτζής.
Underworld, «Barking»: Λιμάνι Αμβέρσας, Σάββατο απόγευμα, κρύο που σε μπλαβιάζει, ρημάδης ουρανός. Ο τελευταίος τους δίσκος είναι ένα εξαίσιο συναισθηματικό και μετρονομημένο τέκνο για τον καθένα που θέλει να συμπυκνώνει τις αναμνήσεις του σε ήχους.

CONVERSE

SOUL

SECRETS OF URBAN LIFE

2310 MAGAZINE

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010

Εκδότης: Φώτης Γεωργελές
Διευθυντής: Στέφανος Τσιτσόπουλος
Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης: Λουίζα Ναθαναήλ

Διευθύντρια Σύνταξης: Βάγια Ματζάρογλου
Αρχισυντάκτης: Δημήτρης Καραθάνος
Art Director: Σπύρος Αλμπάνης

Τεχνικός Διευθυντής: Βάιος Συντσιρμάς

Επιμέλεια Ύλης: Δημήτρης Αθανασιάδης
Διόρθωση κειμένων: Ελευθερία και Μόλλυ Χαιριστανίδου

Σύμβουλος Έκδοσης: Σπύρος Πέγκας
Graphic Designer: Γιώργος Ακριβόπουλος
Contributing Artists: Πέτρος Νικόλτσος
Ειδικοί συνεργάτες: Γιώργος Μπάκας, Σοφία Αγγελίδου, Άρης Προδρομίδης, Ναυσικά Γκράτσιου
Literature Contributor: Frankie Notas
Communication Services: Σάκης Κοροβέσης
Γραμματεία Σύνταξης: Κατερίνα Κουτσαλή

Συντακτική Ομάδα
Λένα Χουρμούζη, Μαρία-Άννα Τανάγια, Θανάσης Μήνας, Αντώνης Βλαβογελάκης, Μάκης Παπασημακόπουλος, Τζίνα Σωτηροπούλου, Τάσος Ρέτζιος, Παναγιώτης Τσιακίρίδης, Γιώργος Παπαγεωργίου, Miki Zoltan, Γιάννης Πιτσιώρας, Κώστας Κούτσαρης, Ρουβίμ Γρηγοριάδης, Γιάννης Δρίζης, Χρήστος Δούρας, Γιώργος Δημητρακόπουλος, Μαρίνος Σακελλαρίου, Άννα Παπαρίζου

Συνεργάτες
Διογένης Δασκάλου, Χρήστος Παρίδης, Θανάσης Νικολάου, Έλενα Αγγελίδου, Αντώνης Καλπάκης, Τίμος Φακαλής, Αλέξανδρος Πλωμαρίτης, Δημήτρης Ντανόπουλος

Fashion Photographer: Τάσος Βρεττός
Fashion & Style Editor: Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη, Λίνα Μανδράκου

Φωτογράφοι: Χριστίνα Γεωργιάδου, Κώστας Αμοιρίδης, Σάκης Γιούμπασης, Νίκος Καρδαράς, Γιώργος Παπαδόπουλος, Γιάννης Χοστελίδης, Αλέξανδρος Οικονομίδης, Βασίλης Σπύρου, Χρύσα Νικολέρη, Δημήτρης Μυλωνάς, Αιμιλία Παναγιώτου, Σπύρος Παλούκης, Γιώργος Γαβανάς

Εικονογράφηση: Neighborhood, Γιώργος Μπάκας, Μάριος Καλαϊτζής

Λονδίνο: Σάντρα-Οντέτ Κυπριωτάκη, Σοφία Σφυρή
Βερολίνο: Στέλιος Βακαλούδης
Βαρκελώνη: Γιάννης Παναγόπουλος
Παρίσι: Άρτεμις Πυρπύλη
Άμστερνταμ: Νίκος Κουλούσιος
Βρυξέλλες: Μαρίνα Κονταρά, Γρηγόρης Τσουρής
Κύπρος: Χρύστα Ντζάνη
Νορβηγία: Ελισάβετ Αρκολάκη

Φωτογραφικά πρακτορεία: Corbis/Apeiron
Φωτογραφία εξωφύλλου: Τάσος Βρεττός

Διευθυντής Εμπορικής Ανάπτυξης: Νίκος Τσουανάτος
Διεύθυνση Διαφήμισης: Βερονίκη Χαριτάτου-Γκονζάλες
Υπεύθυνη Διαφ. Τμ. Θεσ/νίκης: Αλεξάνδρα Καρασαρίδου
Συντονισμός Διαφήμισης: Δήμητρα Χιώτη
Υποδοχή Διαφήμισης: Μαρία Αυγερινού

Project Manager: Μάρω Ζήνα

Διεύθυνση Λογιστηρίου: Έφη Μούρτζη
Λογιστήριο: Σωτηρία Ψυχογιού, Ασπασία Χοβαρδά

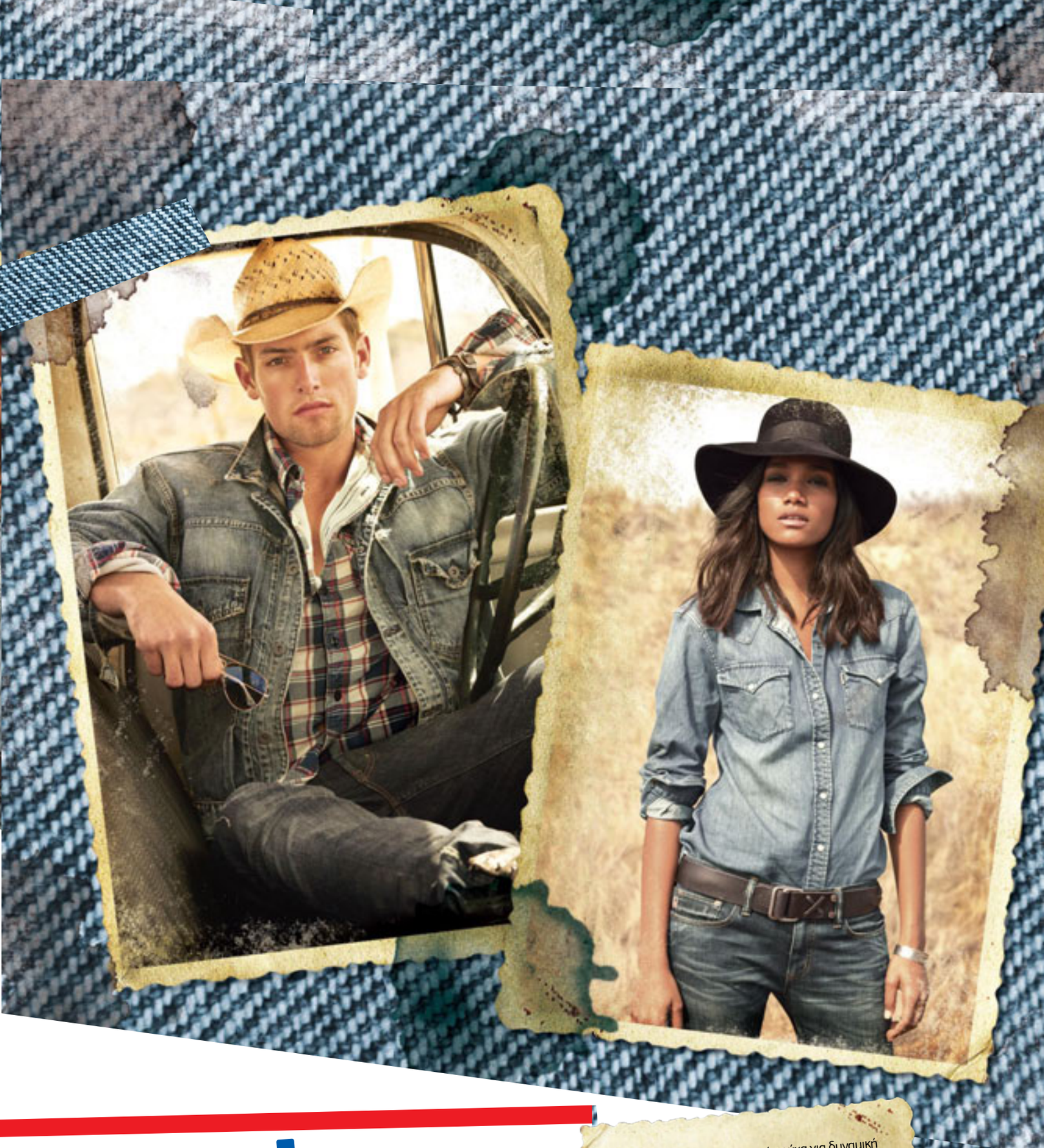
Υπεύθυνος Διανομής: Πάννης Γαρούφαλος
Νομικός Σύμβουλος: Γιάννης Πιτσιώρας

Διαχωρισμοί - Εκτύπωση: Βιβλιοσυνεργατική Α.Ε.ΠΕΕ. Φειδίου 18, Αθήνα 10678, Τ: 2103813109

SOUL 2310Magazine: Ναυαρίνου 6, 54622, Θεσσαλονίκη
Τ: 2310 545 069, Τ. Αθήνας: 210 361 7530,
F: 2310 543 050, E: info@soulmag.gr

www.athensvoice.gr/culture
www.myspace.com/soulmag
soulmag.blogspot.com
soulmagarchive.blogspot.com
www.facebook.com, SOUL Magazine (Official)

Το περιοδικό «Soul 2310Magazine» κυκλοφορεί κάθε μήνα από την Plus Athens. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου του περιοδικού με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλου είδους, μόνο με προηγούμενη έγκριση του εκδότη.

advertorial

Polo Jeans Co.

Polo Jeans Co. Σημαίνει ιδανικά ρούχα για δυναμική είσοδο στη νέα εποχή. Στις φετινές συλλογές Nebraska, Saranac Lake και Varick Street πρωταγωνιστούν πουκάμισα από τζιν και καρό υφάσματα, στενά και κλασικά denims με τέλεια εφαρμογή, άνετα μπουφάν και μοντέρνες μπλούζες. Ό,τι πρέπει για να συνοδεύσουν αγόρια και κορίτσια στις πρωινές και βραδινές τους εμφανίσεις. Αναζήτησέ τα στα notosgalleries (Σταδίου & Αιόλου, Αθήνα, 210 3245 811/Ηρ. Πολυτεχνείου 35 & Τσαμαδού, Πειραιάς, 210 4119 811, Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31, Θεσσαλονίκη, 2310 366 600)

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΜΙΝΗΣ 26
JEANS ADDICTION 30
TRUE BLOOD 50
ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ 54
MONIKA 60
ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΑΣΤΑΣ 64
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΑΝΙΜΑΝΙΔΗΣ 74
BELLE & SEBASTIAN 105
SOFIA COPPOLA 110

DELIRIUM 52
Οι 2.500 μπίρες της, που σε περιμένουν να τις δοκιμάσεις στην καρδιά των Βρυξελλών, δίνουν αυτή την μπιραρία ένα αξιομνημόνευτο ρεκόρ Γκίνες.

ARCHANGEL: THE LABEL 58
Οι δισκογραφικές καταρρέουν, αλλά αυτοί έχουν κάθε λόγο να είναι χαρούμενοι, αφού το label τους, πέντε χρόνια μετά τη δημιουργία του, διαθέτει 21 φρεσκότατους ελληνικούς ήχους διεθνών προδιαγραφών.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΤΕΛΙΑΣ 80
Πίσω από την υπογραφή Designinjah κρύβεται ένας πολυδιάστατος Θεσσαλονικιός, που σκιτσάρει δίσκους, κόμικς, αφίσες και street art.

REPAIR 84
Πέντε σχολεία με κατεστραμμένες τουαλέτες. Πέντε ομάδες αρχιτεκτόνων με συγκεκριμένες προτάσεις και θέσεις για τον δημόσιο χώρο. Τι τους συνδέει; Και γιατί η δράση της κοινωνίας των πολιτών είναι η μόνη μας ελπίδα;

Shop Index
adidas Originals Golden Hall, Λ. Κηφισίας 37Α, 210 6837 837, Μ. Κινγκ 10, Αγ. Σοφίας, Τ: 2310 277 362 **attr@attivo (A.L.E., Ditcher, J.C. Rags)** Τ: 210 2853 813 **Boardsports ltd (Nudie Jeans, Volcom, RVCA, carhartt, DC Shoes, Etnies, Stussy, Es, Vestal)** 210 9859 685 **Calin A.E. (Calzedonia, Intimissimi)** Κάλβου 2 και Παλαιολόγου, Χαλάνδρι, 210 6840 005, www.intimissimi.gr, www.calzedonia.gr **Camper** Ερμού 34, 210-3216709, Αναγνωστοπούλου 23 & Ηρακλείτου 210 3629398, Κολωνάκι **Conquistador By Tassos Sofroniou** Μιχαλακοπούλου 4, Αθήνα, 210 6436 536 **Diesel Hellas** Συγγρού 6, 210 6021 900 **Elmec Sport (Converse, Harley, Gas)** Λεωφ. Βουλιαγμένης 96, Γλυφάδα, 210 9699 300 **Fena** Δημοκρίτου 14, 2310 471 093 **fenafresh** Π. Μελά 8, 2310 257 447, Mediterranean Cosmos, 2310 474 032 **Fenastock** Λεωφόρος Γεωργικής Σχολής 65 (Έναντι Βιαμύλ), 2310 474 041 **Korres** 22620 54500 **Levi's** 210 6873 501 **mod's hair** www.modshair.gr, Κεντρική διάθεση: 210 2723 413 **Mah Jong** Σέκερη 5, Κολωνάκι, 210 3622 860 **Miss Sixty - Energie** Σκουφά 29, Κολωνάκι, 210 3603 264 & Α. Μεταξά 30Α, Γλυφάδα, 210 8944 565 **Nike Hellas** 210 9464 400 **Nivea** www.beiersdorf.gr, www.Nivea.gr **Notos Com** www.notoscom.gr **notosgalleries** Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31 **πλαίσιο** 210 2892 000, www.plaisio.gr **Remember** Ανδριανού 79, Πλάκα **Replay** Κεντρική Διάθεση: **Fashion Box** Ελλάς, 210 2717 757 **Shop & Trade** Κεντρική διάθεση Ακομινάτου 37, 210 5231 683 **Shop** Ερμού 112Α, 210 3232 683, Attica corner 3ος όροφος, Attica corner Golden Hall 3ος όροφος **Sixty Hellas** Ακομινάτου 50, 210 5231 681 **Sony** 210 6782 000 **SportService (Billabong, Element, Von Zipper)** 22990 49285 **Swatch Group Greece** 210 9565 656 **VF Hellas (Lee, Wrangler, Jansport)** 210 3449 300

αντόνιο ΜΠΑΝΤΕΡΑΣ τζος ΜΠΡΟΛΙΝ άντονι ΧΟΠΚΙΝΣ τζέμα ΤΖΟΟΥΝΣ φρίντα ΠΙΝΤΟ λούσι ΠΑΝΤΣ ναόμι ΓΟΥΟΤΣ

Σενάριο & Σκηνοθεσία ΓΟΥΝΤΙ ΑΛΕΝ

θα συναντήσεις έναν ΨΗΛΟ ΜΕΛΑΧΡΙΝΟ ΑΝΔΡΑ

YOU WILL MEET A TALL DARK STRANGER

ΤΕΤΑΡΤΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ VILLAGE

VILLAGE imagina

Μίλα Κούντερα

Διάβασέ μας, αγάπησέ μας, μίσησέ μας και πες το μας με τον τρόπο σου. Στείλε το σχόλιό σου στο SOUL και θα δημοσιευτεί. Αρκεί να είναι μέχρι 200 λέξεις.

ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ
Hello SOUL, Catherine is here. Τι καλύτερο από ένα δροσερό μπανάκι με SOUL την πιο hot μέρα του καλοκαιριού! Σπέσιαλ ευχαριστώ στη φίλη μου Πέλλα για τη φωτογράφηση. Remember, ART is the only SOULution! Kiss.
Catherine Fragaki Kiriakou, facebook

ΟΠΩΣ ΕΛΒΕΤΙΚΟΣ ΣΟΥΓΙΑΣ
1000+1 χρήσεις του Soulmag. Απλώς εκπληκτικό! Person in front of the camera: **Jean.** Person behind the camera: **Mimiskat.**

PANTELIS VS SOUL
Panteli λένε το ψάρι. Για την αγελάδα δεν έχω βγάλει ακόμα όνομα! Είμαι πολύ προβληματισμένος!
Thomas Fotakis, facebook

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΒΡΕΧΕΙ
SOULάκι, να και οι τελευταίες σου καλοκαιρινές διακοπές για το 2010! Φιλάκια!
Δανάη Τσουλφίδου, mail

THERE IS A LIGHT THAT NEVER GOES OUT
Πρέπει να ομολογήσω ότι είμαι πλέον εθισμένη στο περιοδικό, το παρατήρησε άλλωστε και ο 70χρονος περιπτεράς της γειτονιάς, τον οποίον επισκέπτομαι τακτικά, όταν περιμένω να κυκλοφορήσει το SOUL! Και αυτή η μυρωδιά, ξυπνάει τόσες αναμνήσεις... Η φωτογραφία τραβήχτηκε στη Σχοινούσα τον Αύγουστο, όπου διάβαζα το SOUL κάτω από το φως ενός μόνο κεριού και νομίζω ότι είναι χαρακτηριστικό του εθισμού μου!
Σπυριδούλα Γκεράζη, mail

ΝΙΑΟΥ, ΝΙΑΟΥ
Ο γάτος μου ο Λεόν διαβάζει SOUL!
Evi, mail

THE REAL ROCKNROLLA

THE REAL ROCKNROLLA
31 Valaoritou Str,
Thessaloniki, Greece

ANTIGRAFISTAS

ΚΕΙΜΕΝΟ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΚΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΝΤΖΑΪΝΑΤΕΣ ΚΑΡΕΚΛΕΣ ΚΑΙ, ΟΤΑΝ ΣΠΡΩΞΕΙ ΤΟΝ ΒΕΛΟ ΠΑΝΩ ΤΟΥΣ, ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ ΣΕ ΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΘΑ ΝΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΚΑΝΟΠΟΡΟΓΑΝΟΣΑΥΡΟ. ΠΑΡ'ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΟ ΥΠΟΝΟΕΙ ΓΙΑΤΙ "ΠΑΝΩ ΑΠ'ΟΛΑ ΤΟ ΝΤΖΑΪΝ"...

ΕΧΕΙ ΕΡΩΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗ, ΕΧΕΙ POST ROCK ΝΤΕΠΡΕΣ Η' ΕΧΕΙ ΑΣΧΟΛΗΘΕΙ ΜΕ ΕΝΑ ΜΟΥΣΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΦΑΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΟΠΩΣ ΟΛΟΙ ΑΣΧΟΛΗΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΗ (ΒΛ. DAVID BYRNE, FREDDIE MERCURY, ΕΛΛΗ ΚΟΚΚΙΝΟΥ)

ΣΙΧΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟΝ ΟΡΟ "ΓΡΑΦΙΣΤΑΣ" ΛΑΤΡΕΥΕΙ ΤΟΝ ΟΡΟ "ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΣ ΟΠΤΙΚΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ" Η' "GRAPHIC DESIGNER", ΣΦΥΡΙΖΕΙ ΑΔΙΑΦΟΡΑ ΣΤΟ ΑΚΟΥΣΜΑ ΤΟΥ ΟΡΟΥ "ΑΝΤΙΓΡΑΦΙΣΤΑΣ"

ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΕ ΜΑΝΙΑ ΓΙΑΛΙΑ ΧΕΝΟΝΑ-ΚΑΠΟΥΤΣΙΝΟ ΚΑΙ ΠΙΝΕΙ ΕΣΠΡΕΣΟ ΑΟΥΓΚΟ Η ΜΑΖΑΤΟ

ΕΝΘΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΣΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ "ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΦΙΣΤΑΣ" ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΕΡΩΤΗΣΗ "ΒΑΛΑΔΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ?"

ΕΧΕΙ ΦΟΒΕΡΕΣ ΙΔΕΕΣ ΣΤΟ ΠΩΣ ΝΑ ΚΛΕΒΕΙ ΙΔΕΕΣ

ΘΑ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΖΕΙ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΤΖΑΖ ΓΙΑ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΙ ΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ ΤΑΣ BLUE NOTE Η' ΣΤΟ ΜΠΡΙΣΤΟΛ ΤΩΝ 90'S ΓΙΑ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΙ ΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ ΤΩΝ MASSIVE ATTACK, ΟΜΩΣ ΖΕΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΩΝ 10'S ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΖΕΙ ΚΑΡΤΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΕΣ

ΑΝ Η ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΔΙΕΚΟΝΤΑΝ ΜΕ ΦΙΛΑΚΙΣΗ ΘΑ ΕΤΡΩΓΕ ΚΑΛΑΜΑ ΤΡΙΣ 180ΒΙΑ

ΤΟΝ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ ΣΕΤΗ ΚΑΝΤΑΝΙ ΟΠΩΣ: "ΟΤΑΝ ΑΝΕΒΑΖΕΙΣ ΜΑΤΖΕΝΤΕΣ ΚΑΛΟΥΣ ΝΕΟΥΤΕΣ", "ΣΤΗΝ ΠΗΡΑ! ΧΤΥΠΗΣΕ Η ΓΡΑΝΝΑΤΟΣΕΡΒΑ", "ΚΑΙ ΑΣΕ ΤΟ ΦΟΝΤΟ ΝΑ ΝΤΕΓΚΡΑΝΤΑΡΕΙ"

ΚΟΥΡΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΕΞΗΓΕΙ ΣΕ ΜΗ ΓΡΑΦΙΣΤΕΣ ΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΠΡΟΤΖΕΚΤ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΤΙΜΑ ΝΑ ΡΙΧΝΕΙ ΤΟ ΕΠΙΠΕΔΟ ΤΗΣ ΚΟΥΒΕΝΤΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΝΙΩΣΕΙ ΛΙΓΕΣ ΧΑΛΑΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΛΑΪΚΗΣ ΑΙΣΘΗΣΗΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗΣ

ΕΙΝΑΙ ΙΚΑΝΟΣ ΝΑ ΚΡΙΤΙΚΑΡΕΙ ΜΕ ΑΠΑΞΙΩΣΗ ΤΟ ΦΙΝΑΪΕΡ ΤΗΣ ΠΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΜΕΝΗΣ ΠΤΙΣΑΡΙΑΣ ΣΤΗΝ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Η' ΝΑ ΠΑΡΑΝΗΡΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΙΝΗΔΙΟΧΑΡΤΩΝ

ΟΙ ΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΙΔΕΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΓΡΑΦΙΣΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΕΣ

ΣΕ ΚΑΘΕ ΔΟΥΛΕΙΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΠΙΑΝΕΤΑΙ ΒΡΑΖΕΙ ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ... ΣΥΝΗΘΕΣ ΩΔΗ ΧΟΛΗ

ΤΡΕΛΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΑΚΟΥΕΙ ΑΠΟ ΠΕΛΑΤΕΣ "ΣΙΓΑ ΡΕ ΦΙΛΕ, ΕΚΑΝΕΣ ΕΝΑ PHOTSHOP ΚΑΙ ΘΑ ΜΑΣ ΠΑΡΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΕΒΡΑΚΑ?"

ΦΟΡΑΕΙ ΤΣΑΝΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΥ ΜΕ ΚΑΡΦΙΤΣΩΜΕΝΕΣ ΨΑΓΩΜΕΝΕΣ ΚΟΝΚΑΡΔΕΣ, ΠΙΝΕΙ ΤΣΑΪ ΜΕ ΣΤΑΛΙΕΣ ΓΕΝΕΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΠΕΤΑΓΕΤΑΙ ΒΕΡΟΛΙΝΟ ΓΙΑ ΚΑΦΕ

ΕΧΕΙ ΕΛΠΙΔΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΑΓΓΕΛΙΕΣ ΤΥΠΟΥ "ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΕΟΣ ΜΕ ΤΑΛΑΝΤΟ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ, ΙΔΕΕΣ, ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΑΝΟΙΧΤΟ ΜΥΑΛΟ ΠΑΡΑΜΕΛΟΥΝΤΑΣ ΝΑ ΑΝΑΦΕΡΘΕΙ "ΜΕ ΜΙΣΘΟ ΠΕΙΝΑΣ"

ΔΙΑΒΑΖΕΙ I.D., PRINT, ΨΩΝ DESIGN, ΣΤΕΝΕΙ ΜΕΛΗ ΣΤΟ SOUL ΠΡΟΤΕΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΞΕΠΑΤΙΝΕΣΕΙ ΥΛΙΚΟ ΑΠΟ ΤΟ ISNICETHAT.COM ΜΕΧΡΙ ΑΝΕΜΑΣ

Stretch Deluxe

A new experience in comfort and movement.

by Lee®

Καρτ ποστάλ

Κοσμοπολίτικο περιοδικό σημαίνει και κοσμοπολίτες αναγνώστες. Αυτές είναι μερικές από τις εικόνες που μας στείλατε και μέσα τους κρύβουν εισιτήρια, διαβατήρια, ποίηση, τέχνη. Γεια σου, και στα χιλιόμετρά σου! Έχεις κι άλλες; Στείλε τις καρτ ποστάλ σου στο info@soulmag.gr και οι καλύτερες θα δημοσιεύονται.

«Ρημαγμένο βαλκανικό σκηνικό. Σερβία; Αλβανία; Το μυαλό ταξιδεύει μακριά, το μέρος όμως είναι δίπλα». Η Γέφυρα Βαλμάδας στον Αξιό ποταμό, φωτογραφημένη από τον **Δημήτρη Κατσαούνη**.

Ο αρχιτέκτων **Αλέξιος Βανδώρος** επισύναψε μερικές φωτογραφίες από το πρόσφατο αρχιτεκτονικό ταξίδι που πραγματοποίησε με το ArchiTeam (www.architeam.org) στην Κίνα.

Ένας μοναχικός κλόουν μπροστά στον φακό της **Λένας Τσελίκα**. «Καλησπέρα σας, ως άνεργη γραφίστρια πια, συνεχίζω τα ταξίδια μου και μοιράζομαι με σας και τους αναγνώστες σας τις εικόνες-εμπειρίες μου. Εδώ είναι μια φωτό μου που τράβηξα στα μέσα Ιουλίου στο Ντίσελντορφ».

Ο **Αργύρης Δομούτσογλου** στέλνει σήματα SOUL από Παρίσι. «Όταν ο ήλιος πέφτει, και μόνο πεσμένο θα τον δεις, ανακαλύπτεις καλύτερα τους δρόμους του».

Η **Ελένη Λύρα** ανακάλυψε την πόρτα του Παραδείσου...

Soul and the city

Τέσσερις αγαπημένοι μας ακτιβιστές κατεβαίνουν στις δημοτικές εκλογές. Δαγκωτό!

Όλα είναι η Πολιτική. Η Πρωτοβουλία είναι πολιτική οργάνωση;

Του Σπύρου Πέγκα

Η Πρωτοβουλία ήταν μια τρελή, ρομαντική παρέα. Ένα «ρεμπέτ ασκέρι», μας χαρακτήρισε πρόσφατα ο Γιάννης Μπουτάρης. Δεν ξέρω τι σημαίνει αυτό. Φαντάζομαι ότι κάτι μποέμικο, ονειροπαρμένο και τολμηρό υπονοεί ο άνθρωπος που μας μάζεψε και μας εμβολίασε με τα όνειρά του για μια διαφορετική, για μια καλύτερη Θεσσαλονίκη. Έχω σπουδάσει Πολιτικές Επιστήμες και Διεθνείς Σχέσεις. Όταν επέστρεψα στην Ελλάδα, όλοι μιλούσαν την πολιτική επιστήμη του καφενείου. Οι περισσότεροι ήξεραν καλύτερα από μένα. Έτσι και εγώ αποφάσισα να κλειδώσω τις σπουδές μου στο πατάρι του μυαλού μου και να αρχίσω την προσωπική απολιτική μου πορεία. Κι έγινα σιγά σιγά και εγώ ένας από τους κλασικούς γκρινιάρηδες που μαζεύονται στις παρυφές της πολιτικής. Διαμαρτυρόμουν για την υποβάθμιση της ποιότητας ζωής στη Θεσσαλονίκη -και άνοιξα δουλειές στην Αθήνα, όπως τόσοι άλλοι συντοπίτες φίλοι μου-, για το κυκλοφοριακό, τη βρόμικη πόλη, την έλλειψη ανάπτυξης και το κλείσιμο των οριζόντων μιας Θεσσαλονίκης υπόγεια ζωντανής και δημιουργικής. Μέχρι που ήμουν έτοιμος να την εγκαταλείψω ξανά.

Και τότε, μια μέρα, λίγο πριν φύγω, με πήρε τηλέφωνο ο Στέφανος και μου λέει: «Έχουν μαζευτεί κάτι μουρλοί εκεί στο λιμάνι και λένε ότι θα αλλάξουν την πόλη. Θα μιλήσει και ο φίλος μας ο Στεφανίδης. Δεν πάμε να τους ακούσουμε;». Ο Στεφανίδης ντρεπόταν -ως συνήθως-, κόμπιαζε, κακήν κακώς τα είπε. Ανέβηκε όμως στο βήμα και τα είπε. Μου έκαναν εντύπωση οι απόψεις των ανθρώπων που βρίσκονταν εκεί μέσα. Μιλούσαν μια άλλη γλώσσα, καθαρή, ελπιδοφόρα και οραματική, για μια πόλη που μπορούσε με διάθεση, ιδέες και δράση να γίνει ξανά ανθρώπινη, βιώσιμη, όμορφη. Κάτι μήνες μετά μου τηλεφώνησε μια φίλη. Βρισκόμουν στο Πακιστάν για δουλειά. «Κατεβαίνω στις δημοτικές εκλογές με τον Γιάννη Μπουτάρη και σκέφτηκα ότι και εσύ είσαι κάποιος που θα έπρεπε να κατέβει μαζί μας. Ενδιαφέρεσαι;» Είπα, «θα το σκεφτώ». Και το σκέφτηκα. Κατέβασα από το πατάρι τις πολιτικές μου επιστήμες και αποφάσισα ότι δεν μπορεί μόνο να γκρινιάζω, αλλά οφείλω και να προσπαθώ. Αποφάσισα ότι, όπως μπορώ στον μικρόκοσμό μου να κάνω τα πράγματα καλύτερα, το ίδιο αποφασιστικά μπορώ να τα κάνω και στο ευρύτερό μου πλαίσιο.

Δε μετάνιωσα στιγμή για αυτήν μου την απόφαση. Στην Πρωτοβουλία2006 γνώρισα ανθρώπους δημιουργικούς, ευφυείς, ευγενικούς, «όμορφους». Ανθρώπους άλλων ιδεολογικών κατευθύνσεων, με διαφορετικό παρελθόν και αλλότριες για εμένα εμπειρίες. Και όλοι εμείς γίναμε φίλοι, μια καλή παρέα. Ακόμα κι όταν χάσαμε τις εκλογές το 2006, δεν το βάλαμε κάτω. Υιοθετήσαμε την άποψη του Μπουτάρη, «ό,τι είναι καλό για την πόλη και μπορούμε να το κάνουμε, να το κάνουμε. Άσχετα με το ποιος θα το καρπωθεί». Και κάναμε. Μέσα από την Πρωτοβουλία γεννήθηκε η άποψη ότι κινήσεις πολιτών μπορούν να αλλάξουν παγιωμένες νοοτροπίες και τη ζωή την ίδια στη Θεσσαλονίκη. Από εμάς ξεπήδησαν οι Streetpanthers και οι Φίλοι των Δημητρίων, για να αναφέρω μόνο δύο παραδείγματα. Άνθρωποι μέσα από την Πρωτοβουλία διεκδίκησαν για πρώτη φορά τον ελεύθερο δημόσιο χώρο που αξίζει στους Πεζούς και άνθρωποι μέσα από την Πρωτοβουλία ένωσαν για πρώτη φορά την πόλη όλη σε μια κοινή γιορτή πολιτισμού και αναψυχής. Η Θεσσαλονίκη των κινημάτων δεν υπήρχε πριν την εμφάνιση της Πρωτοβουλίας2006 στο τοπικό πολιτικό σκηνικό. Το δόγμα Μπουτάρη είναι, όμως, πια μια πραγματικότητα. Πολλοί κάνουν πολλά καλά πράγματα για την πόλη, χωρίς να αναζητούν την άμεση ή έμμεση αναγνώριση ή κάποιου είδους ανταλλάγματα.

Σήμερα, το 2010, η Πρωτοβουλία γίνεται μια ακόμα μεγαλύτερη οικογένεια και επιχειρεί το επόμενο άλμα. Μπολιάζεται με προοδευτικές κοινωνικές δυνάμεις και επιδιώκει συντροφιά με όλους τους δημότες να περάσει τη Θεσσαλονίκη στον 21ο αιώνα. Θέλει να αποδείξει πως μπορεί να διοικήσει, χωρίς να την ενδιαφέρει αποκλειστικά η αναπαραγωγή του δικού της συστήματος εξουσίας, πως μπορεί να λύσει με πολιτική βούληση και απλές ρυθμίσεις μεγάλα κυκλοφοριακά προβλήματα, πως μπορεί να εξαντλεί τις δυνατότητες που υπάρχουν για ανάπτυξη και νέες θέσεις εργασίας, χωρίς να κατασπαταλά και να «τρώει» τους δημοτικούς πόρους. Πως μπορεί να υπάρξει κανονική πολιτική ανακύκλωσης και σωστής διαχείρισης των σκουπιδιών με σύνδεση της πολιτικής αυτής με την καταβολή των δημοτικών τελών, πως μπορεί να βοηθήσει την πόλη να παράγει και να εξάγει πολιτισμό, πως μπορεί να εξανθρωπίσει το δημόσιο σχολείο και να χτίσει νέα «έξυπνα» κτήρια, πως μπορεί να συμβάλει στην ανακούφιση των ηλικιωμένων με οργανωμένη πρωτοβάθμια περίθαλψη και να νοιαστεί για την ψυχική υγεία όλων των συνδημοτών της, πως μπορεί να μας κάνει και πάλι περήφανους που ζούμε σε αυτήν την πόλη, όχι μόνο για το παρελθόν της, αλλά κυρίως για το τώρα, για το παρόν και το μέλλον της.

Εγώ και όλοι οι φίλοι μου στην Πρωτοβουλία ετοιμαζόμαστε καιρό. Μελετάμε τα προβλήματα, ψάχνουμε και ερευνούμε τα στοιχεία, ακούμε τις απόψεις και τις ιδέες τρίτων, ξεσκονίζουμε μελέτες χωμένες σε συρτάρια και, κυρίως, βγαίνουμε εκεί έξω στους δρόμους της πόλης και αφουγκραζόμαστε τις ανησυχίες των συνδημοτών μας. Το μόνο πια που μένει είναι να μας δώσετε την ευκαιρία.

Αφιερωμένο στη Βασιλίνα που έγινε 16.

Γίνε Zoltan να γουστάρεις

Του Αλέξανδρου Μέλη-Χρυσικού

Γιατί είμαι υποψήφιος με την Πρωτοβουλία για τη Θεσσαλονίκη; Είμαι 28 χρονών και δεν έχω ψηφίσει ποτέ. Ανήκω δηλαδή σε ένα πολύ μεγάλο ποσοστό ανθρώπων που είμαι σίγουρος ότι σκέφτονται σαν κι εμένα σε κάθε εκλογές. Απογοήτευση σε όλο της το μεγαλείο, καμιά ελπίδα να αλλάξει το παραμικρό από τη στιγμή που το παιχνίδι παίζεται με τους δικούς τους κανόνες. Και ξέρουμε ποιοι ξυπνάνε το πρωί των εκλογών να ψηφίσουν... Ξέρουμε ποιοι αποφασίζουν για το μέλλον μας... Πάντως όχι οι τύποι σαν εμένα και την παρέα μου. Και ενώ μπορώ να υποστηρίξω με τεράστιο ζήλο τα πιστεύω μου, πραγματικά δε νιώθω άνετα να προβάλλω τον ίδιο μου τον εαυτό. Αλλά πλέον στη Θεσσαλονίκη, η αλλαγή της κατάστασης είναι μονόδρομος. Και για αυτό τον λόγο δεν υπάρχουν αναβολές ή ντροπές ή δεν ξέρω και εγώ τι άλλο. Κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας και επιστρατευόμαστε όλοι. Με τον τρόπο που ξέρουμε. Οι περισσότεροι, ειδικά σε αυτή την πόλη, γκρινιάζουν χωρίς να κάνουν τίποτα. Δεν ήμασταν από αυτούς, όταν μιλούσαμε για τη σκηνή του underground. Και σίγουρα δεν είμαστε αυτοί τώρα που μιλάμε για real life.

Από την Πρωτοβουλία για τη Θεσσαλονίκη στη Θεσσαλονίκη της πρωτοβουλίας

Της **Ελένης Χοντολίδου**

«Γεννήθηκα στη Σαλονίκη» το '57 και δεν πρόλαβα να δω ούτε τους ποιητές ούτε τίποτε άλλο καλό. Από «ξένους» πόντιους πρόσφυγες γονείς, πιο πολύ ξένη αισθάνομαι στην πόλη αυτή παρά γηγενής. Πατρίδα μου οι προσωπικοί και οι πολιτικοί μου φίλοι και η συντροφικότητα που έχουμε κατακτήσει. Μούρλα από παιδί με την πολιτική και τα κοινά, κάτι σαν σαράκι -as όψεται ο πατέρας μου. Στο χώρο της αριστεράς από τα φοιτητικά μου χρόνια, από το 1979 χωρίς κομματικές δεσμεύσεις και περιορισμούς προσπαθώ να είμαι παρούσα σε πολιτικά, κοινωνικά και τοπικά ζητήματα. Πρόεδρος συλλόγου στις 40 Εκκλησιές ως νεαρή φοιτήτρια, συνδικαλίστρια στη Φιλοσοφική στα χρόνια της μεταπολίτευσης, μέλος της παράταξης πανεπιστημιακών Συσπείρωση. Τα τελευταία χρόνια δραστηριοποιούμαι στο Κοινωνικό Εργαστήρι Θεσσαλονίκης, άλλη πολύτιμη συντροφιά αυτή, ένας χώρος να συλλογιστείς και να μάθεις. Μέλος της Ένωσης Πεζών και ιδρυτικό μέλος της μικρής μουρλής αδελφής της, της Ομάδας Πάνθηρες των Δρόμων (Streetpanthers) παρέα με τον Γρηγόρη Μαυράκη και άλλους αυτού του είδους να ακτιβίζουμε ασυστόλως είτε κολλώντας αυτοκόλλητα στους αγενείς οδηγούς συμπολίτες μας είτε κάνοντας γαϊδουροβόλτες στην πόλη. Μικρές, πολύτιμες πλουραλιστικές συλλογικότητες, ανάσες ζωής.

Από τις περασμένες εκλογές είμαι διαμερισματική σύμβουλος στο Α' Διαμέρισμα του Δήμου Θεσσαλονίκης. Όμως τα διαμερισματικά συμβούλια, στη λογική της προηγούμενης δημοτικής αρχής, δεν είχαν ουσιαστικές αρμοδιότητες και δυνατότητες παρέμβασης, καμία χαρά και καμία δυνατότητα να κάνει κανείς τίποτε. Καμία χαρά και καμία δυνατότητα να κάνει κανείς τίποτε. Μαζί με άλλα τρία μέλη της Πρωτοβουλίας, τον Νίκο, τη Ζώγια και τον Θέμη, τον περασμένο Μάιο τραβήξαμε το χορό τριάντα καλλιτεχνικών και ακτιβιστικών ομάδων και πενήντα εθελοντών, συνδιοργανώνοντας ισότιμα το Thessaloniki Urban Festival, μια γιορτή της πόλης για την ανάκτηση των δημόσιων χώρων με συμμετοχή 30 καλλιτεχνικών και ακτιβιστικών ομάδων και τη βοήθεια περίπου 50 εθελοντών. Κατά βάθος, η συμμετοχή στα δρώμενα γίνεται πρώτα απ' όλα για μας, όχι για τους άλλους. Πώς να σώσεις τον άλλον εάν δεν έχεις σώσει το δικό σου πρόσωπο; Και, ταυτοχρόνως: «δεν υπάρχει τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι να μπορούν να μάθουν τον κόσμο χωρίς τη βοήθεια των άλλων, διότι πραγματικά αυτός ο κόσμος είναι οι άλλοι». Λοιπόν, «μια φορά στην πολιτική, πάντα στην πολιτική». Αυτή τη φορά as όψεται ο Μπουτάρης.

Η πρώτη μαγιά της Πρωτοβουλίας ήμασταν πολιτικά «ανεξίθρησκοι» αλλά όχι και απολιτικοί, ανεξάρτητοι από κομματικές δεσμεύσεις και ερασιτέχνες της πολιτικής με την πιο βαθιά έννοια του όρου. Αυτοί οι πολίτες διεκδικούν για την πόλη ένα άλλο μέλλον και επιχειρούν την άρθρωση μιας άλλης πρότασης για την άσκηση πολιτικής με συμμετοχή και χαρά στα δρώμενα επαναφέροντας στην πολιτική το συναίσθημα. Για να θυμηθούμε τους στίχους του Σαββόπουλου: όλα αυτά γίνονται για τη «γιορτή... εκεί όπου οι άνθρωποι δεν καθορίζονται απ' τα συμφέροντα, δηλαδή από την ανάγκη, και καταφτάνουν γενναιόδωροι, και ξεχειλίζουν τα κρασιά...». Δεν είμαστε ψηφοδέλτιο του ΠΑΣΟΚ, ούτε της Δημοκρατικής Αριστεράς, ούτε του ΚΚΕ, ούτε της Νέας Δημοκρατίας. Είμαστε μία ομάδα ανθρώπων που επιχειρεί να δείξει ότι μια άλλη σχέση με την πολιτική είναι εφικτή και, ως εκ τούτου, και μια άλλη Θεσσαλονίκη είναι εφικτή. Είμαστε δραστήριοι και ενεργοί πολίτες με κέφι και όρεξη για δουλειά, άλλοι με συμμετοχή στα δημοτικά πράγματα (μακρόχρονη ή τετραετή), άλλοι λίγο μουδιασμένοι και κλεισμένοι στο σπίτι τους μέχρι που έσκασε μύτη η Πρωτοβουλία πριν τέσσερα χρόνια και τώρα η Πρωτοβουλία plus, ένα πολύχρωμο και πολύτιμο μωσαϊκό που δίνει με πάθος «τον αγώνα τον καλό» γύρω από τον ενεργό πολίτη Γιάννη Μπουτάρη, με αρχές και πολιτική ανιδιοτέλεια. Θα μας εμπιστευτείτε;

Καλαμαριά, ανατολικά της Εδέμ

Του **Γιάννη Πιτσιώρα**

Ζω στην Καλαμαριά από παιδί. Ο προπάππους μου, Πρόδρομος Ζαρμάδος, μετά την Πόλη έφτιαξε την ταβέρνα του δίπλα στον Άγιο Νικόλαο στην Αρετσού. Ο παππούς μου, ο καθηγητής Νικόλαος Παυλίδης (Κόλλιας για τους φίλους του), συμμετείχε στην εθνική αντίσταση και δίδαξε μαθηματικά στο γυμνάσιο της Καλαμαριάς.Έχησα την Καλαμαριά με τις αυλές και τα δέντρα με τα φρούτα. Έκανα μπάνιο στην Αρετσού, στην πλαζ, και αγόραζα με τη γιαγιά μου ψάρια από τις βάρκες στην Κρήνη. Παρακολουθούσα με πάθος τα παιχνίδια της παιδικής ομάδας μπάσκετ του Απόλλωνα, όπου έπαιζε και ο αδελφός μου Νίκος. Σήμερα η Καλαμαριά, ο δεύτερος δήμος του πολεοδομικού συγκροτήματος, έχει αλλάξει. Είναι μια σύγχρονη πόλη με υποδομές και προοπτικές, μια «καλή μεριά» για να ζει κανείς με ασφάλεια και αξιοπρέπεια.

Κι εγώ μεγάλωσα μαζί με την Καλαμαριά. Πτυχιούχος της Νομικής Σχολής με μεταπτυχιακή ειδίκευση στο δημόσιο δίκαιο και τις πολιτικές επιστήμες. Είμαι δικηγόρος παρ' Αρείω Πάγω, δικηγόρος του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, νομικός σύμβουλος του SOUL, συγγραφέας. Αναπτύσσω ιδιαίτερη δράση στον πολιτισμό. Πρόεδρος επί σειρά ετών του Ελληνοϊσπανικού Κέντρου Πολιτισμού Θεσσαλονίκης, μέλος οργανωτικών επιτροπών φεστιβάλ και πρόσφατα Αντιπρόεδρος των Φίλων των Δημητρίων, που επαινέθηκαν δημόσια από τον πρωθυπουργό Γιώργο Παπανδρέου για την πολιτιστική και κοινωνική δράση τους. Οφείλουμε πλέον να διαμορφώσουμε μια επιθετική και ολοκληρωμένη πρόταση για τον πολιτισμό. Οι θεσμοί και τα φεστιβάλ πρέπει να στραφούν και πάλι προς τους πολίτες, η αιμορραγία του ανθρώπινου δυναμικού της πόλης που διακονεί τον πολιτισμό πρέπει να σταματήσει.

Δεν πρέπει να αντιμετωπίζουμε τον πολιτισμό ως δευτερεύουσα δραστηριότητα και, μάλιστα, προνομιακή για ορισμένες ομάδες πολιτών, αλλά κινητήρια δύναμη για την κοινωνία, προκειμένου να ανταποκριθεί στις σύγχρονες προκλήσεις.

Η διοργάνωση καινοτόμων εκδηλώσεων, η ανάδειξη νέων μορφών πολιτιστικής έκφρασης, η κινητικότητα στην εξέλιξη των ανθρώπων που ασχολούνται με τις τέχνες και η σύνδεση αυτών με την εκπαιδευτική διαδικασία πρέπει να είναι κεντρικοί άξονες στη δράση μας. Η πόλη πρέπει να στηριχθεί σε όλο το δυναμικό της, να μοχθήσει, να σχεδιάσει, να οραματιστεί, να ανοιχτεί στο καινούργιο, να αναδείξει μια νέα γενιά πνευματικής - πολιτιστικής ηγεσίας και νιώθοντας ασφαλής να διεκδικήσει ισότιμα τη θέση της στα πολιτιστικά πράγματα της χώρας.

Η Καλαμαριά είναι ο τόπος που με κάνει περήφανο. Και μπορεί να γίνει ακόμη καλύτερη. Πρωτοπόρα. Στον πολιτισμό, την κοινωνική φροντίδα, την ασφάλεια. Πόλη φιλική. Πόλη που ενημερώνει τους πολίτες της για τις νέες δυνατότητές τους. Τα εθνικά και κοινοτικά προγράμματα ανάπτυξης και υποστήριξης, οι νέες τεχνολογίες, οι οικολογικές δράσεις και η ανακύκλωση, η φροντίδα για τα αδέσποτα ζώα. Πόλη σύμμαχος του δημότη, του επιχειρηματία που δημιουργεί θέσεις απασχόλησης και επενδύει στον δήμο του. Πόλη που ενισχύει τις υποδομές της αλλά και διεκδικεί συνεχώς τη θέση της στο μέλλον. Πόλη που σέβεται τον δημότη, όπου και αν κατοικεί. Δεν είμαι επαγγελματίας πολιτικός. Ούτε ανεπάγγελτος που αναζητεί στα δημόσια αξιώματα επαγγελματική αποκατάσταση. Είμαι ενεργός πολίτης και από τη φύση μου αντίθετος στην αδράνεια. Η αντίδραση στη στασιμότητα είναι μόνο η δράση, όχι η αποχή και η αποστασιοποίηση. Αυτό είναι το στοίχημα της γενιάς μου. Και η επιλογή μου, να είμαι υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος με την παράταξη Συνεργασία για την Καλαμαριά του υποψηφίου δημάρχου Θεοδόση Μπακογλίδη, είναι η προσπάθειά μου να το κερδίσω.

Θέμις Σεβαστιάδης
Bright ideas

Παιδί της κινηματικής Θεσσαλονίκης, ο Θέμις Σεβαστιάδης διεκδικεί μια Ανάσα για την πόλη ως υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος με την Πρωτοβουλία για τη Θεσσαλονίκη. Δικός μας!

Φωτογραφία **Γιώργος Παπαδόπουλος**

«Να το λοιπόν γιατί δεν καταδέχουμαι να υψώσω το κεφάλι στ' αστροφώτιστα διαστήματα. Θα πείτε, τ' άστρα είναι μακριά κι η γη μας τόση δα μικρή. Ε, το λοιπόν, ό,τι και να είναι τ' άστρα, εγώ τη γλώσσα μου τους βγάζω. Για μένα, το λοιπόν, το πιο εκπληκτικό, πιο επιβλητικό, πιο μυστηριακό και πιο μεγάλο, είναι ένας άνθρωπος που τον μποδίζουν να βαδίζει. Είναι ένας άνθρωπος που τον αλυσοδένουνε...»: Ναζίμ Χικμέτ.

Σιγοτραγουδάς τους στίχους, περπατάς στην πόλη κι αντικρίζεις την εικόνα. Μια μάνα πασχίζει να διασχίσει το δρόμο, ανάμεσα από διπλοπαρκαρισμένα αυτοκίνητα και καταπατημένες διαβάσεις, σπρώχνοντας ένα παιδικό καροτσάκι. Αυτή είναι η Θεσσαλονίκη. Προσπαθεί να κάνει το αυτονόητο, το πιο ανθρώπινο, το πιο καθημερινό, πάντα με τον πλέον δύσκολο και απάνθρωπο τρόπο, γνωρίζοντας ότι δίνει στο μωρό της -στην ελπίδα της- τη χειρότερη εικόνα για τη ζωή. Μια πραγματικότητα που χτυπά τους πιο ευάλωτους, τους ανθρώπους με αναπηρίες, τους οικογενειάρχες, τους άνεργους, τους εξαρτημένους, τους μετανάστες.

Οι Θεσσαλονικείς αισθανόμαστε πολιορκημένοι στην ίδια μας την πόλη. Αλλά συνεχίζουμε να ονειρευόμαστε μια πόλη που δεν θα διώχνει μετανάστες τα παιδιά της, που δεν θα μας κάνει να ντρεπόμαστε γι' αυτήν όταν ταξιδεύουμε στο εξωτερικό, που δεν θα μας αποδιώχνει αλλά θα μας δίνει δυνατότητες έκφρασης, δημιουργίας, απασχόλησης, ανάπτυξης, άνθισης. Πράγματι, παίρνω κουράγιο από ανθρώπους που, έχοντας εξαντλήσει την υπομονή τους αναμένοντας από τους τοπικούς άρχοντες να τακτοποιήσουν απλά και καθημερινά θέματα, χρησιμοποιούν τη φαντασία τους και τη δημιουργικότητά τους, ξαναπλάθουν την καθημερινότητά τους έστω και παροδικά, έστω σχηματίζοντας μικρές οάσεις μέσα στο χάος.

Όλο και περισσότεροι βλέπουμε το ποδήλατο όχι σαν μόδα, αλλά σαν τρόπο μετακίνησης που θα βελτιώσει την κυκλοφορία, και πιέζουμε έμπρακτα σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Όλο και περισσότεροι ανακυκλώνουμε, επειδή πιστεύουμε πως η σωστή διαχείριση των απορριμμάτων θα φέρει λιγότερο σκουπιδιαρό, χαμηλότερα δημοτικά τέλη, και νέες θέσεις εργασίας, παρότι γνωρίζουμε ότι το σύστημα ανακύκλωσης στο Δήμο Θεσσαλονίκης είναι τουλάχιστον ανεπαρκές και δεν αποτελεί προτεραιότητα. Όλο και περισσότεροι βγαίνουμε στα λιγοστά φτωχά πάρκα της πόλης κάνοντας πικνίκ και διεκδικώντας καλύτερους δημόσιους χώρους, μολονότι τα τραπεζοκαθίσματα καταλαμβάνουν όσο ελεύθερο χώρο έχει απομείνει, με την ανοχή ή και τη συνενοχή των δημοτικών αρχόντων.

Όλο και περισσότεροι μετέχουμε εθελοντικά στη δημιουργία, στήνοντας δρώμενα, φεστιβάλ και εκδηλώσεις σε δρόμους και πλατείες, αποδεικνύοντας πως τα γερασμένα Δημήτρια μπορούν και πρέπει να μετεξελιχθούν σε μια συμμετοχική και δημιουργική γιορτή της πόλης, αναδεικνύοντας και κινητοποιώντας το δυναμικό της.

Όλοι εμείς, οι ενεργοί πολίτες, δικαιούμαστε και οφείλουμε να μπολιάσουμε με τη δράση μας την πολιτική, μέσα από την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Γιατί χωρίς εμάς αυτό το προνομιακό πεδίο για την εφαρμογή της καθημερινής πολιτικής μας πράξης θα παραμείνει χώρος δράσης μόνο για πολιτικούς καριέρας.

Η Πρωτοβουλία για τη Θεσσαλονίκη, το δημοτικό σχήμα που απαρτίζουμε εμείς οι άνθρωποι της διπλανής πόρτας, με διαφορετικές αφετηρίες και πολιτικές ταυτότητες, έχει μια διαδρομή πέντε ετών και έχει ανατρέψει τα δημοτικά πράγματα της πόλης μας. Κατόρθωσε να γίνει ο καταλύτης για έναν μεγάλο συνασπισμό πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων, διατηρώντας παράλληλα τον αδέσμευτο χαρακτήρα της και δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για τη μεγάλη ανατροπή.

Ας είμαστε όλοι εκεί, σε αυτή την προσπάθεια για μια αλλαγή στα πράγματα του δήμου, αφήνοντας πίσω μας βαρίδια και αναστολές, τραβώντας μπροστά σε μια κατεύθυνση πλουραλιστική, συμμετοχική, κοσμοπολίτικη και αναπτυξιακή, επειδή πιστεύουμε σε ένα διαφορετικό αύριο, μακριά από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό των κομμάτων αλλά με τη στήριξή τους, για να βάλουμε τη σφραγίδα μας σε μια ανθρώπινη και βιώσιμη Θεσσαλονίκη.

OPEN CITIES
Ανοιχτές Πόλεις

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Προλογίζουν: Σπύρος Βούγιας & Στέλιος Κούλογλου

ATHENS voicebooks

CONTACT ART CLUB

«PS» όπως psycho

Το «PS» είναι η νέα παράσταση που ανεβαίνει τον Νοέμβριο στο Contact Art Club. Περί τίνος πρόκειται; Κείμενο Δημήτρης Καραθάνος Φωτογραφία Γιώργος Παπαδόπουλος

«Πρόκειται για ένα πρότζεκτ το οποίο πραγματεύεται την ασθένεια του σύγχρονου ανθρώπου, την κατάθλιψη». Η συγκεκριμένη θεματική δεν είναι αχαρτογράφητος τόπος για τη Σμαρώ Πλατιώτη. Η δημιουργός και καλλιτεχνική υπεύθυνη του Contact Art Club πιστεύει ότι η κατάθλιψη ενυπάρχει σε όλους μας. Το μόνο που διαφέρει είναι ο χώρος που καταλαμβάνει στον ψυχισμό του καθενός. «Ο άνθρωπος ζει μακριά από το φυσικό του περιβάλλον, εγκλωβισμένος σε τεχνητούς χώρους διαβίωσης. Οι ρυθμοί του είναι εξαντλητικοί, η ποιότητα ζωής του έχει εξαλειφθεί, η επικοινωνία με τον συνάνθρωπο καθίσταται ουτοπική και η απομόνωση αναπόφευκτη. Πολλοί ίσως να ενοχληθούν, άλλοι πάλι ίσως κατανοήσουν ότι η κατάθλιψη δεν είναι κάτι το μακρινό και ανοίκειο». Το «PS» δομείται σε δέκα εικόνες σωματικού θεάτρου. Τα πρόσωπα που το αποτελούν είναι η Ύπαρξη, ερμηνευόμενη από την Αλεξία Σαπρανίδου, και οι δύο Ψυχώσεις, τους ρόλους των οποίων αναλαμβάνουν η Αναστασία Δίγκα και η Μαρία Κωνσταντά. Στο έργο δεν υπάρχει χωροχρόνος, οπότε ο θεατής δεν μπορεί να γνωρίζει αν τα τεκταινόμενα διαδραματίζονται σε ένα λεπτό ή μια αιωνιότητα. «Η βάση του πρότζεκτ είναι καθαρά συμβολιστική», εξηγεί η σκηνοθέτιδα. «Μερικές εικόνες πιθανότατα να χαρακτηριστούν βίαιες και σκληρές, αλλά η κατάθλιψη από τη φύση της είναι βίαιη και σκληρή». Το «PS» ντεμπουτάρει στις 13/11, στο Contact Art Club, Δάφνης 12, στην περιοχή Γιαννιτσών. Οι παραστάσεις πραγματοποιούνται κάθε Παρασκευή, Σάββατο και Κυριακή.

mycontactspace.wordpress.com

5 1
ΤΟ ΔΙΑΤΗΡΗΤΕΟ
Simple Bar
ΙΚΤΙΝΟΥ 12 / 2310 283181

The Trouble

Γιάννης Δρίζης, Χρήστος Εξαρχόπουλος

Είσαι και μπελαλής; Να η ευκαιρία σου. Ο Γιάννης Δρίζης και ο Χρήστος Εξαρχόπουλος φέτος τον χειμώνα τρέχουν το mobile πάρτι «The Trouble». Πάρε φόρα και ακολούθα. Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος Φωτογραφία Νίκος Καρδαράς

Πού θα μπορούμε να σας ακούμε φέτος; Δύο με τρεις φορές το μήνα στο «Art House» και το «Spitimou!» σαν The Trouble. Σε ατομικό επίπεδο, θα είμαστε στα «Room 22», «Ζεύξιδος 6», «Belair», «Αύγουστος», «Υφήλιος». Λεπτομέρειες στις σελίδες μας σε facebook και MySpace.

Τι το διαφορετικό συμβαίνει, όταν είσαστε μαζί; **Γιάννης:** Το «The Trouble» είναι μια ευκαιρία να συμπεριλάβουμε πράγματα που δε θεωρούνται αυτονόητα στα μαγαζιά που παίζουμε επαγγελματικά. Όπως, απόλυτη ελευθερία στη μουσική, τα γραφιστικά και τα video projections. **Χρήστος:** Πέρα από ένα πρότζεκτ που περιλαμβάνει πολλούς ανθρώπους, είναι επίσης το κατεξοχήν event όπου μπορεί να εκφραστεί η μουσική μας ανωμαλία, και θα μας ακούσεις να μιξάρουμε από Ελπίδα μέχρι Vitalic.

Πόση ώρα επενδύετε ψάχνοντας μουσική καθημερινά; Γιάννης: Μια ώρα στο Juno, μια στο Hhv.de, δύο ώρες σε blogs, δύο ώρες ψάξιμο σε μαγαζιά. **Χρήστος:** Πέντε ώρες στα blogs και μία ώρα στο δισκάδικο.

Ποιο είναι το ηδονικότερο κομμάτι της δουλειάς σας; Γιάννης: Όταν ο χορός συνεχίζεται ακόμα και στα πιο περίεργα tracks.**Χρήστος:** Όταν παίζουμε sixties και κιτς ελληνικά, γιατί οι περισσότεροι θαμώνες, και μαζί οι ιδιοκτήτες των μαγαζιών, παγώνουν. Υπάρχουν αρκετοί ωστόσο που τα περιμένουν πώς και πώς.

Και ποιο το χειρότερο; Γιάννης: Ο αέναος μονόλογος με τον εαυτό σου, όταν προσπαθείς να τον πείσεις πως η τελευταία μπίρα φταίει για όλα, ενώ προηγουμένως έχεις καταναλώσει ένα κασόνι. **Χρήστος:** Όταν πέφτουν ποτά πάνω στα μηχανήματα. Όλα τα άλλα ξεπερνιούνται, ακόμα και το να σου ζητάνε να παίξεις James.

The Trouble selected tunes

Χρήστος:
Zola Jesus - «Night»,
Superpitcher - «Joanna»,
Dop - «New York»,
Former Ghosts - «New Orleans»,
Dimitris Poulikakos - «Πολύ ωραίο στιλ»,
Gonja Sufi - «She's Gone»,
DJ Vadim - «Terrorist» (Gaslamp Killer remix),
Serge Gainsbourg - «Requiem Pour Un Con»,
Elvis Presley - «Bossa Nova Baby»,
Giannis Spanos - «Σαν με κοιτάς»

Γιάννης:
Deckard - «Dignity of Men»,
Cut Chemist - «Sound of da Police pt.2»
Free the Robots - «Sci Fidelity»
Andreya Triana - «Something in the Silence»
Gigliola Cinquetti - «Δεν ξέρω τι να πω»
Selda Bagcan - «Ince Ince»
Dakis - «Τόσα καλοκαίρια»
Big T. Tyler - «King Kong»
Stavros Xarhakos - «Kalokairi»
(Girls in the Sun ost), Jo Stance - «Hey Girl»

SUBLIME

THAT LITTLE EXTRA SOMETHING...

Ιο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΡΜΟΥ 112 - 114, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210 3246317
2ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΘΗΒΩΝ 228 & ΚΑΝΑΠΙΤΣΕΡΙ (VILLAGE PARK PENTH), ΤΗΛ.: 210 4900157
3ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΥΡΙΑΖΗ 6 - 8, ΚΗΦΙΣΙΑ, ΤΗΛ.: 210 8086061
4ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΣΤΑΔΙΟΥ & ΑΙΟΛΟΥ 99, (NOTOS GALLERIES - 6ΟΣ ΟΡΟΦΟΣ), ΤΗΛ.: 210 3245811
5ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ 9, ΡΑΦΗΝΑ, ΤΗΛ.: 22940 24341
6ο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 9(ATTICA STORE) ΤΗΛ.:

ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ETHNO JAZZ FESTIVAL

15.10
Artur Dutkiewicz
ΦΟΥΑΓΙΕ ΜΜΘ
21:00

29.10
Belle Du Berry
HAVA MARE VATRA ΓΗ
ΦΟΥΑΓΙΕ ΜΜΘ
21:00

30.10
Racalmuto Sextet
Piano Cubano
με τη Marieta Veulens
ΦΟΥΑΓΙΕ ΜΜΘ
21:00

31.10
BIG BAND COUNT BASI E ORCHESTRA
Jazz Icons Sextet
με την ενορχηστρωτική ματιά του Γ. Οικονομίδη
ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
21:00

02.11
Danny Brillant
ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
21:00

http://dimitria.thessaloniki.gr

ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
2010

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

1-31 | ΘΕΑΤΡΟ | Χώρος Τέχνης | «Μικρό Φεστιβάλ 3» - Ομάδα Καλλιτεχνών «Ούγκα Κλάρο»
1 | ΧΟΡΟΣ | Θέατρο ΕΜΣ | «Purgatorio» - Χορευτική ομάδα «κι όμως κινείται»
1-5 | ΘΕΑΤΡΟ | Θέατρο Άνετον | «Σεμινάριο Βλακείας»
2-3 | ΧΟΡΟΣ | Μέγαρο Μουσικής | Εθνικό Μπαλέτο της Γεωργίας «Metekhi»
4 | ΧΟΡΩΔΙΑ | Αίθουσα Τελετών ΑΠΘ | Βυζαντινή – παραδοσιακή χορωδία «Μαΐστορες της Μακεδονίας»
4 | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ | Γενί Τζαμί | Έκθεση γλυπτικής Κ. Καμπελόπουλου
6 | ΜΟΥΣΙΚΗ | Μέγαρο Μουσικής | «Μέλος και Λόγος» - Μανώλης Μητσιάς, Γιάννης Βακαρέλης
7 | ΘΕΑΤΡΟ | Θέατρο Εγνατία | «Ευτυχία Παπαγιαννοπούλου»
8 | ΒΡΑΔΙΕΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΩΜΑΤΙΟΥ | Θέατρο ΕΜΣ | «Ακούγοντας τα χρώματα - Βλέποντας τη Μουσική»
9 | ΒΡΑΔΙΕΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΩΜΑΤΙΟΥ | Νέο Δημαρχείο | «Ensemble Intermezzo»
9-10 | ΘΕΑΤΡΟ | Θέατρο Άνετον | «Μαράν Αθά»
10 | ΒΡΑΔΙΕΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΩΜΑΤΙΟΥ | Νέο Δημαρχείο | Νεβάρτ Γαλιλαία, Ιάκωβος Κολανιάν
10 | ΧΟΡΩΔΙΑ | Αίθουσα Τελετών ΑΠΘ | «Μουσικές της Πόλης» - Ηβύμελον και Χορωδία και Ορχήστρα του Υπουργείου Πολιτισμού της Τουρκίας
10 | ΕΚΘΕΣΗ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΩΝ | Μουσείο Μακεδονικού Αγώνα | «Γερμανός Καραβαγγέλης - Ο Μητροπολίτης των Εμπεριστατών»
11 | ΒΡΑΔΙΕΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΩΜΑΤΙΟΥ | Νέο Δημαρχείο | Ρεσιτάλ πιάνου με την Rhee Yoonsoo
11 | ΜΟΥΣΙΚΗ | Αίθουσα Τελετών ΑΠΘ | «Ενός λεπτού σιγή» - Τα τραγούδια του Ντίνου Χριστιανόπουλου με τον Δημήτρη Νικολούδη
12 | ΒΡΑΔΙΕΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΩΜΑΤΙΟΥ | Θέατρο Άνετον | «Τραγούδια του κόσμου»
12 | ΠΑΡΑΔΟΣΗ | Αίθουσα Τελετών ΑΠΘ | «Με καράβι την Ελλάδα» - Συναυλία του Συγκροτήματος Παραδοσιακής Μουσικής Δ.Θ. με τους Παν. Λάλεζα, Νικ. Φιλιππίδη, Χρ. Ζώτο
13 | ΒΡΑΔΙΕΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΔΩΜΑΤΙΟΥ | Νέο Δημαρχείο | Συναυλία για φλάουτο και πιάνο με τη Ρία Γεωργιάδου και τον Sven Birch (Δανία)
13 | ΟΡΧΗΣΤΡΕΣ | Αίθουσα Τελετών ΑΠΘ | Συναυλία της Συμφωνικής Ορχήστρας Κύπρου
14 | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ | Βαφοπούλειο | Έκθεση ζωγραφικής μελών του Συλλόγου Καλλιτεχνών Εικαστικών Τεχνών Βόρειας Ελλάδας
14 | ΜΟΥΣΙΚΗ | Φουαγέ Μεγάρου Μουσικής | «Seduccion» - Beatriz Jimenez, Ricardo Estrada
14-18 | ΠΟΛΥΘΕΑΜΑ | Μουσείο Φωτογραφίας | «ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (RE)VISIONS» - ανοικτός διαγωνισμός Video Art
14-16 | ΛΟΓΟΣ | Κεντρικό Αμφιθέατρο Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης | Επιστημονικό Συμπόσιο «Χριστιανική Μακεδονία» με θέμα «Σχέσεις Θεσσαλονίκης με τις Παραδουνάβιες Χώρες»
15 | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ | Τελλόγλειο Ίδρυμα Τεχνών ΑΠΘ | Toulouse Lautrec
15 | ΜΟΥΣΙΚΗ | Αμφιθέατρο Πανεπιστημίου Μακεδονίας | «Αφιέρωμα στη μνήμη του Νίκου Ξυλούρη για τα 30 χρόνια από το θάνατό του»
15 | ETHNO JAZZ | Φουαγέ Μεγάρου Μουσικής | «2010, Διεθνές Έτος Fryderyk Chopin» - Ρεσιτάλ πιάνου με έργα Σοπέν σε jazz μεταγραφή από τον πιανίστα Artur Dutkiewicz
15 | ΧΟΡΟΣ | Θέατρο ΕΜΣ | «Arabesque» - Κρατικό Μπαλέτο της Βουλγαρίας
16 | ΧΟΡΟΣ | Θέατρο ΕΜΣ | «Μοαλάτια (Μασσάλια) αλά παραδοσιακά»
16-17 | ΧΟΡΩΔΙΑ | Αίθουσα Τελετών ΑΠΘ | 26ο Χορωδιακό Φεστιβάλ ΟΤΕ
16-17 | ΘΕΑΤΡΟ | Θέατρο Άνετον | «Για πάντα» του Γερμανού συγγραφέα Roland Schimmelpfinng
17-18 | ΧΟΡΟΣ | Μέγαρο Μουσικής | «Push» - Sylvie Guillem, Russel Maliphant
18 | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ | Casa Bianca | «Ίχνη» - Έκθεση γλυπτικής Κωστή Γεωργίου
19 | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ | Κέντρο Πολιτισμού Τούμπας | «Αποδομώντας τον καμβά - Επινοώντας την εικόνα» - έργα από τη συλλογή Αντώνη και Αζίας Χατζηιωάννου
20 | ΜΟΥΣΙΚΗ | Μέγαρο Μουσικής | Yuri Bashmet-Theodore Kerkezos and «The Moscow Soloists»
21-23 | ΛΟΓΟΣ | Μονή Βλατάδων | κδ' Διεθνές Επιστημονικό Συμπόσιο «Χριστιανική Θεσσαλονίκη» με θέμα «Το κίνημα των ζηλωτών και η Χριστιανική Θεσσαλονίκη τον 14ο αιώνα»
22-24 | ΛΟΓΟΣ | Αμφιθέατρο Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος - ΤΚΜ και Αίθουσα Δημοτικής Βιβλιοθήκης | «Η αρχιτεκτονική του Αγίου Όρους - Ιστορία και έρευνα»
22-23 | ΧΟΡΟΣ | Θέατρο ΕΜΣ | «Erga Omnes - Έναντι όλων», μια περάσταση σύγχρονου χορού από τη χορευτική ομάδα «Χορευτές του Βορρά»
23 | ΧΟΡΩΔΙΑ | Ραπάντα | Χορωδία Καθεδρικού Ι.Ν. Βελγραδίου
23 | ΜΟΥΣΙΚΗ | Μέγαρο Μουσικής | «Αφιέρωμα στο Νίκο Γκάτσο» - Συναυλία του Στούρου Ξαρχάκου, Έλλης Πασπαλά
24 | ΧΟΡΟΣ | Θέατρο ΕΜΣ | «Εν Λευκώ...» από το Χοροθέατρο Τέχνης ΧΑΝΘ
24 | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ | Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού | Έκθεση ζωγραφικής του Κωνσταντίνου Ξενάκη
24 | ΧΟΡΩΔΙΑ | Ι.Ν. Παναγίας Αχειροποιήτου | Μοναστηριακή χορωδία της Ιεράς Μονής του Νοβοσπάσκι και Σωματείο Ιεροψαλτών «Ιωάννης ο Δαμασκηνός»
25 | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ | Δημοτική Πινακοθήκη | «Μηδέν άγαν! Μηδέν φόβον;» - Έκθεση ζωγραφικής - κατασκευών Παναγιώτη Τανιμανίδη
27 | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ | Λαογραφικό και Εθνολογικό Μουσείο Μακεδονίας – Θράκης | Το μάθημα της παράδοσης: Προπλάσματα με σκέδια από τη Μακεδονία - φοιτητικές εργασίες από το αρχείο του Ν. Μουτσόπουλου
27 | ΟΡΧΗΣΤΡΑ | Νέο Δημαρχείο | Η Φιλαρμονική Γαστουρίου «Ομόνοια» συμπράττει με τη Φιλαρμονική Ορχήστρα του Δ.Θ.
29-31 | ΘΕΑΤΡΟ | Θέατρο Αμαλία | «Η Γκρέτα Γκάρμπο ήρθε στην πόλη μας» - Πειραματική Σκηνή της Τέχνης»
29 | ETHNO JAZZ | Φουαγέ Μεγάρου Μουσικής | «HAVA MARE VATRA ΓΗ» - Η Μουσική Γιορτή με τους X Darawish, Lydia Flippovic, Πρώτες Γιορτές, Jazza Slam
29 | ETHNO JAZZ | Φουαγέ Μεγάρου Μουσικής | Σύγχρονη γαλλική jazz μουσική με τους Paris Combo
30 | ETHNO JAZZ | Φουαγέ Μεγάρου Μουσικής | Racalmuto Sextet
30 | ETHNO JAZZ | Φουαγέ Μεγάρου Μουσικής | «Piano Cubano» - Marietta Veulens
30 | ΧΟΡΟΣ | Αίθουσα τελετών ΑΠΘ | «Κάθε τόπος ένα τραγούδι, κάθε τραγούδι ένας χορός» - Λύκειο Ελληνίδων Θεσσαλονίκης
31 | ETHNO JAZZ | Μέγαρο Μουσικής | Συναυλία της BIG BAND COUNT BASIE ORCHESTRA
31 | ETHNO JAZZ | Φουαγέ Μεγάρου Μουσικής | Jazz Icons Sextet - Γ. Οικονομίδης

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

1 | ΕΙΚΑΣΤΙΚΑ | Πινακοθήκη ΕΜΣ | Χρήστος Παυλίδης (1913-1998) - Ο ζωγράφος της Ξάνθης
2 | ETHNO JAZZ | Μέγαρο Μουσικής | Danny Brillant
3 | ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΩΜΑΤΙΟΥ | Φουαγέ Μεγάρου Μουσικής | Συναυλία της Balkan Baroque Band
3 | ΜΟΥΣΙΚΗ | Αίθουσα Τελετών ΑΠΘ | Αφιέρωμα στον Κοσμά Γαλιλαία και τον Δημήτρη Μητρόπουλο - Συμφωνική Ορχήστρα Δ.Θ.

http://dimitria.thessaloniki.gr

Γιώργος Καμίνης
Καμ as you are!

Αθήνα: Δικαίωμα στην Πόλη. Ποια πόλη; Με ποιους; Και πώς; Ο υποψήφιος δήμαρχος Γιώργος Καμίνης ονειρεύεται μια άλλη πρωτεύουσα-μητρόπολη. Συνέντευξη **Θανάσης Μήνας, Τζίνα Σωτηροπούλου** Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Γιατί να σας ψηφίσει ο Αθηναίος; Επειδή ξέρω καλά την πόλη και τα προβλήματά της και προτείνω συγκεκριμένες λύσεις που θα αλλάξουν την καθημερινή ζωή του δημότη, την ίδια ώρα που ο απερχόμενος δήμαρχος ασχολείται με την αυτοπροβολή του και προσπαθεί να κρύψει την απραξία του επικαλούμενος το μνημόνιο, τα υπουργεία, την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ή οτιδήποτε άλλο θεωρήσει ότι προσφέρεται για δικαιολογία. Θα με ψηφίσουν όλοι όσοι συμφωνούν μαζί μου ότι δεν πάει άλλο πια. Όταν η πόλη μας βρίσκεται στη χειρότερη κατάσταση από τη μεταπολίτευση και μετά, έχουμε την υποχρέωση να δράσουμε. Άμεσα, συλλογικά και δημοκρατικά. Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια παράταξη που κυβερνά την πόλη επί ένα τέταρτο του αιώνα, η οποία όχι μόνο έχασε την ευκαιρία να αλλάξει την Αθήνα αλλά αποφάσισε να στηρίξει εκείνη ακριβώς τη δημοτική αρχή που κυριολεκτικά τσάκισε την πόλη. Ε, λοιπόν, εμείς λέμε φτάνει, ως εδώ. Ήρθε η ώρα ο δήμος να επιστρέψει στην πόλη, για να μπορέσει να επιστρέψει και ο δημότης.

Σας αιφνιδίασε η πρόταση της Δημοκρατικής Αριστεράς; Ήταν αιφνιδιαστική ως προς το ότι έγινε, αλλά όχι ως προς το γιατί έγινε. Λέγεται συχνά ότι η πολιτική χρειάζεται καινούργια πρόσωπα. Ναι, φυσικά, χρειάζονται καινούργια πρόσωπα, αλλά κυρίως χρειάζονται ιδέες. Το «ωραίο αμπαλάρισμα» δεν αρκεί, είναι κάτι ψεύτικο. Από τη στιγμή που η πρόταση ήρθε από τον Φώτη Κουβέλη, του οποίου γνωρίζω το ήθος, τις απόψεις και τη διαδρομή, κατάλαβα ότι ήταν μια πρόταση σοβαρή, που αποσκοπούσε στο να αξιοποιήσει τα χαρακτηριστικά που σηματοδοτούν την πορεία μου ως πανεπιστημιακού δασκάλου, κυρίως όμως ως Συνήγορου του Πολίτη.

Πιστεύετε, λοιπόν, πως ένας από τους λόγους για τους οποίους σας έγινε η πρόταση είναι ότι είστε ένας άνθρωπος που προσφέρετε νέες ιδέες. Επίσης, πλαισιώνεστε και από νέους ανθρώπους, που πιθανότατα πρεσβεύουν νέες ιδέες. Δεν πρεσβεύω καμία νέα ιδέα. Οι ιδέες που πρεσβεύω είναι πολύ παλιές. Η ιδέα της διαφάνειας, η ιδέα του να υπηρετούμε το δημόσιο συμφέρον και όχι να ασκούμε την εξουσία με ιδιοτέλεια, η ιδέα της αξιοκρατίας, η ιδέα των δικαιωμάτων που πρέπει να ασκούνται με ευθύνη, είναι παμπάλαιες. Ωστόσο, η εφαρμογή τους τις τελευταίες δεκαετίες στη χώρα μας έχει ατονήσει. Για τους ανθρώπους, ναι, έχω πολλούς νέους ανθρώπους μαζί μου, οι οποίοι ενστερνίζονται ακριβώς αυτές τις ιδέες που ζητά η ελληνική πραγματικότητα. Και οι νέοι είναι κατεξοχήν σε θέση να το διαπιστώσουν.

Ποια η μέχρι πρότινος σχέση σας με τον χώρο της Δημοκρατικής Αριστεράς, της Ανανεωτικής Αριστεράς, ας την αποκαλέσουμε όπως θέλετε; Ήμουν για ένα χρόνο, ως φοιτητής, στη συντακτική επιτροπή του περιοδικού «Ο Θούριος». Έκτοτε, ουδέποτε ασχολήθηκα με τα κομματικά. Μάλιστα, τα τελευταία χρόνια που ήμουν Συνήγορος του Πολίτη, δεν μου επιτρεπόταν και να το κάνω. Μια ανεξάρτητη αρχή θα πρέπει να προσέχει, και εγώ το φρόντισα αυτό με περισσή σχολαστικότητα, για να είμαι πραγματικά ανεξάρτητος και ουδέτερος.

Το ΠΑΣΟΚ τελικά σας στηρίζει; Αρχικά έδειξε «μουδιασμένο». Σας ενόχλησε η παραφιλολογία σχετικά με το αν είστε αναγνωρίσιμος ως υποψήφιος δήμαρχος; Οι διαφωνίες, ακόμη και οι αντιπαραθέσεις, είναι απολύτως φυσιολογικές και ευπρόσδεκτες στα πολιτικά κόμματα, πόσο μάλλον στα μεγάλα δημοκρατικά κόμματα. Δε με ενόχλησε το ζήτημα της αναγνωρισιμότητας. Φυσικά και υπήρχε θέμα, και ακόμα υπάρχει, αλλά προσωρινά. Κάθε μέρα που περνά όλο και περισσότερος κόσμος γνωρίζει εμένα και τις προτάσεις μου για την Αθήνα. Από την άλλη, ως Συνήγορος του Πολίτη επί 8 έτη, ουδέποτε χρησιμοποίησα τον θεσμό για να αποκτήσω αναγνωρισιμότητα. Κάθε Πρωτοχρονιά η «Καθημερινή» δημοσιεύει μια έρευνα της Public Issue για τις δημόσιες υπηρεσίες και την εικόνα που έχουν γι' αυτές οι Έλληνες, και ο Συνήγορος του Πολίτη τερματίζει μόνιμα στις 4 πρώτες θέσεις τα τελευταία χρόνια. Συνεπώς, ο θεσμός τον οποίο υπηρέτησα έχει και αναγνωρισιμότητα, και αποδοχή. Σκοπίμως επέλεξα να μην έχω ο ίδιος προσωπική προβολή. Κι έτσι τώρα παλεύω να με γνωρίσει ο κόσμος.

Πώς κολλάνε μεταξύ τους όλες αυτές οι παρατάξεις που σας στηρίζουν; Είναι τιμή μου που πέρα από τα κόμματα, όπως αυτά που αναφέρατε, με στηρίζουν πολιτικές δυνάμεις φιλελεύθερες, αριστερές, πράσινες, αλλά και ιδιαίτερα δραστήριες ομάδες από την κοινωνία των πολιτών. Η υποψηφιότητά μου όμως δεν έχει την έννοια κάποιου ελάχιστου κοινού παρονομαστή. Δεν κάνω εκπτώσεις στις ιδέες μου, ούτε τις προσαρμόζω αναλόγως με το ποιοι με συμπαθούν. Έχω σαφείς θέσεις και προτάσεις για τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Αθήνα. Και σκοπεύω να τις υλοποιήσω εάν εκλεγώ. Αυτό το γνωρίζουν και το εκτιμούν όσοι βρίσκονται στο πλευρό μας, ακόμα και αν δε συμφωνούν μαζί μου σε όλα.

Τελικά, οι εκλογές του Νοεμβρίου είναι μόνο αυτοδιοικητικές ή έχουν και πολιτικό μήνυμα; Και τα δύο. Η αυτοδιοίκηση είναι άσκηση πολιτικής εξουσίας. Όταν είσαι δήμαρχος, καλείσαι να αποφασίσεις: Από πού θα αντλήσεις τους πόρους σου, τους ανθρώπινους και τους οικονομικούς, και πώς θα τους αντλήσεις; Ειδικά για τους ανθρώπινους, έχει σημασία η αξιοκρατία και η διαφάνεια. Πώς θα κατανείμεις τους πόρους; Θα τους ρίξεις περισσότερο στο Κολωνάκι ή στον Κολωνό; Ποια είναι η θέση που θα πάρεις για πολύ σημαντικά ζητήματα: το πάρκο στο Γουδί, το θέμα του Βοτανικού, την εγκληματικότητα, το θέμα της μετανάστευσης; Πώς μιλάς γι' αυτά τα πράγματα, πώς διαπαιδαγωγείς τον κόσμο, πώς θα τον ανακουφίσεις από τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης; Αυτά δεν είναι πολιτική; Φυσικά και είναι! Πολιτική δεν είναι μόνο όσα διακυβεύονται στην κεντρική πολιτική σκηνή.

Το 2001, οι αλλοδαποί που απογράφηκαν στον Δήμο της Αθήνας αποτελούν το 22% του συνολικώς απογραφέντος πληθυσμού. Καταρχάς, η χώρα πρέπει να στηρίξει πάση δυνάμει την ενσωμάτωση των νόμιμων μεταναστών. Όσον αφορά τους παράνομους μετανάστες, η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το νομικό της πλαίσιο ορίζει ότι οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να επιστρέψουν στις πατρίδες τους. Η επιστροφή τους προς το παρόν για διάφορους λόγους είναι αδύνατη. Αυτό το ανθρώπινο κύμα, που κινείται στο κέντρο και στις παρυφές του, πρέπει να το βγάλουμε στην επιφάνεια, πρέπει να το καταγράψουμε. Πρέπει οι άνθρωποι αυτοί να φύγουν από τη διαβίωση στον δρόμο και κάπου να εγκατασταθούν: ο δήμος έχει σπίτια και στο κέντρο και στις περιφερειακές του συνοικίες. Το ιστορικό και πολιτικό κέντρο υποφέρει από αυτή την κατάσταση. Νομίζω ότι ο δήμος έχει ευθύνη, γιατί ακόμα και τη φιλανθρωπική πολιτική που έχει ασκήσει, δεν την έχει ασκήσει με τρόπο λογικό. Έφερε όλες αυτές τις δομές, τους αστέγους, τα συσσίτια..., στο κέντρο. Θα έπρεπε να έχει προβεί σε αποκέντρωση σε συνεργασία και με άλλους δήμους. Αφενός το κέντρο έχει ερημώσει, γιατί εγκαταλείφθηκε από τους κατοίκους του και απομακρύνθηκαν οι δημόσιες υπηρεσίες, αφετέρου έχουν μείνει αυτά τα τεράστια άδεια κτήρια-κουφάρια κι έχει φουσκώσει το κύμα ανθρώπων που είναι τοξικοεξαρτημένοι, πλάνητες, άποροι, άστεγοι. Πρέπει να βοηθήσουμε αυτούς τους ανθρώπους, αλλά με μεθοδικότητα, ώστε να μην επιβαρυνθεί άλλο το ιστορικό και πολεοδομικό κέντρο της Αθήνας. Τα μεγάλα άδεια κτήρια θα πρέπει να γίνουν κοινωνική κατοικία, φοιτητικές εστίες, να δοθούν κίνητρα σε νεαρά ζευγάρια να έρθουν να κατοικήσουν στο κέντρο πόλης. Νομίζω πως, αν φέρεις νέους ανθρώπους, κατακτάς και πάλι τον δημόσιο χώρο.

Μήπως φοβόμαστε υπερβολικά; Για να πείσεις τον Αθηναίο να μη φοβάται, θα πρέπει πρώτα από όλα να καταπολεμήσεις τη βία και την εγκληματικότητα. Αυτή τη στιγμή οι Αθηναίοι φοβούνται. Όταν φοβάται ο κόσμος, αντιδρά επιθετικά, σαν θηρίο. Και αρχίζει να αναζητά ασφάλεια με όρους ζούγκλας. Αυτόν τον φόβο εκμεταλλεύονται σήμερα σε ορισμένες περιοχές της Αθήνας οι συμμορίες του μίσους και της βίας για να στρατολογήσουν οπαδούς. Εγώ δεν κρύβω ούτε το πρόβλημα ούτε τις λύσεις που προτείνω. Και είναι λύσεις στη βάση του κράτους δικαίου. Με δικαιώματα, υποχρεώσεις και εφαρμογή του νόμου. Δεν κρύβομαι πίσω από γραφειοκρατικές δικαιολογίες, όπως κάνει η απερχόμενη δημοτική αρχή. Και δεν πρόκειται ποτέ να παραδώσω ούτε τη συζήτηση ούτε την πόλη στην ακροδεξιά.

Ποια είναι τα αγαπημένα σας σημεία στην Αθήνα; Ζω και εργάζομαι στην Αθήνα από το 1973. Το αγαπημένο μου σημείο καταρχάς είναι η Νομική Αθηνών και όλη η εκεί περιοχή, Σίνα, Σόλωνος, λίγο Σκουφά. Είναι εκεί που έζησα τα νιάτα μου αλλά και ως διδάσκων στη Νομική Σχολή. Όλο εκεί τριγυρνούσα. Μετά αγαπώ πάρα πολύ την πλατεία Αβησσυνίας και τον Κεραμεικό: μου αρέσει η βόλτα στον αρχαιολογικό χώρο του Κεραμεικού. Και, φυσικά, η Ρωμαϊκή Αγορά. Επίσης τρώω στην Κολοκυνθού κάτι κεμπάπ, αλλά άλλαξε διεύθυνση πρόσφατα και έγινε πολύ κυριλέ και με χαλάει.

Έχετε γεννηθεί στη Νέα Υόρκη, έχετε μείνει στην Οσάκα και στο Παρίσι. Στη Νέα Υόρκη έμεινα μέχρι 5 χρονών, στην Οσάκα έμεινα ένα χρόνο, γιατί δούλευε ο πατέρας μου εκεί σε μια ναυτιλιακή εταιρία. Και δεν έκανα Β' Δημοτικού, τη διδάχτηκα κατ' οίκον. Μετά από χρόνια πήγα στο Παρίσι δύο χρόνια για μεταπτυχιακά. Στη συνέχεια έγραψα ένα τμήμα της διατριβής μου στη Μαδρίτη. Δύο χρόνια. Αφορούσε την περίοδο της μεταπολίτευσης στην Ελλάδα και στην Ισπανία. Μια συγκριτική μελέτη. Το δεύτερο τμήμα της διατριβής το έγραψα στη Χαϊδελβέργη, όπου πήγα για ένα χρόνο με εκπαιδευτική άδεια.

Με ποια πόλη εκτός Ελλάδας θα θέλατε να μοιάζει η Αθήνα; Με τη Μαδρίτη. Θα μπορούσα να μείνω στη Μαδρίτη. Έχουμε πολλά κοινά χαρακτηριστικά με τους Μαδριλένους. Βέβαια, υπάρχουν διαφορές. Δεν μπορείς να πεις να γίνει η Αθήνα Μαδρίτη, γιατί θα είσαι ανιστόρητος. Η Μαδρίτη υπήρξε πρωτεύουσα μιας μεγάλης αυτοκρατορίας. Και αυτό το βλέπεις παντού, στα μνημεία, στους δρόμους, στις πλατείες της, αλλά και στη νοοτροπία του κόσμου. Οι Ισπανοί είναι κληρονόμοι μιας αυτοκρατορίας. Εμείς είμαστε μια βαλκανική χώρα, που πριν από δυόμισι αιώνες ήμασταν υπό οθωμανικό ζυγό. Η Αθήνα δεν ήταν πρωτεύουσα αυτοκρατορίας, ήταν ένα χωριό. Αλλά υπάρχουν χαρακτηριστικά της Μαδρίτης που θα μπορούσε να έχει η Αθήνα. Και τα έχει, αρκεί να τα αναδείξουμε: η ανοιχτοσύνη των ανθρώπων, το ξενύχτι, η ιστορία που είναι παρούσα. Πρέπει να διώξουμε τη στενοκεφαλιά από τον δήμο της Αθήνας. Πρέπει να δείξουμε ότι είναι ένας δήμος ανοιχτός προς την κοινωνία και τον κόσμο. Πρέπει να βγούμε και στην Ευρώπη. Να συνομιλήσει ισότιμα η Αθήνα με τις άλλες πόλεις. Η στενοκεφαλιά έχει κάνει πάρα πολύ κακό.

Διαβάζετε; Τα τελευταία χρόνια δε διαβάζω όσο θα έπρεπε. Διάβαζα περισσότερο θέματα που αφορούσαν τη δουλειά μου. Ας πούμε, τώρα που είμαι υποψήφιος δήμαρχος διαβάζω το βιβλίο του Δημήτρη Μπέη που αφορά τις αναμνήσεις του από τα χρόνια της δημαρχίας του. Διαβάζω επίσης, στα αγγλικά, το «Understanding the Troubles», ένα καταπληκτικό βιβλίο γραμμένο από έναν δημοσιογράφο που σου εξηγεί όλο το ιρλανδικό ζήτημα. Οι Ιρλανδοί ονομάζουν «troubles» την ιστορία των εμφύλιων διενέξεων. Επίσης, διαβάζω λογοτεχνία, περισσότερο κλασσικούς, αλλά και αρχαίους. Διαβάζω καμιά φορά -ντρέπομαι να το πω- Σουητώνιο, «Οι βίοι των 12 Καισάρων». Με ξεκουράζει. Αν σας έλεγα τι έχει κάνει ο Τιβέριος!

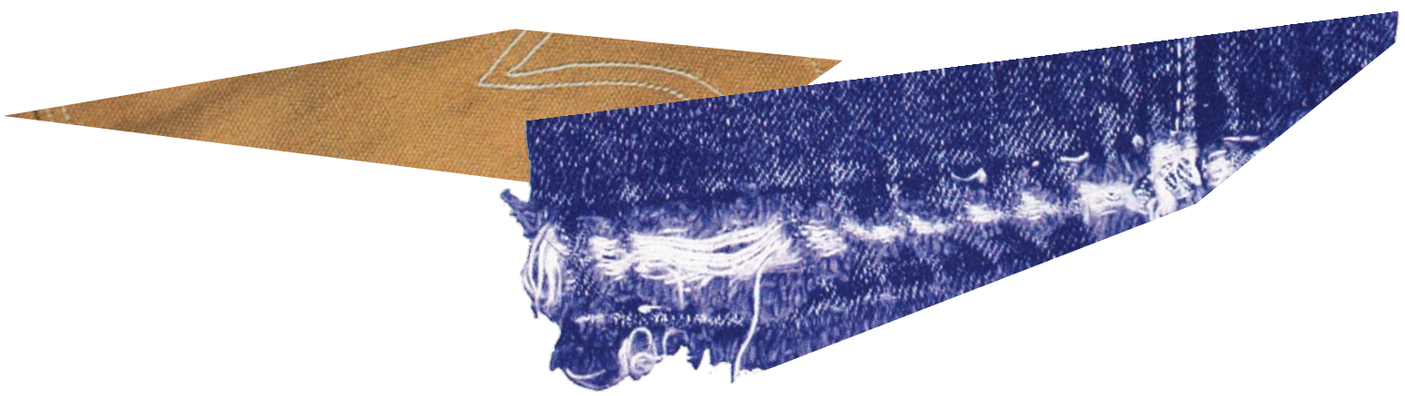
Από μουσική; Στη μουσική τα γούστα μου ακόμα είναι πολύ κλασικά. Ακούω Johnny Cash, Rat Pack... Είμαι η γενιά του ροκ, η γενιά του Γούντστοκ. Στο κεφάλι μου γυρνάει η μουσική του Γούντστοκ: Creedence Clearwater Revival, Country Joe and the Fish, Blood, Sweat & Tears. Φυσικά, Beatles, Rolling Stones, Eric Clapton, Jimmy Hendrix. Αυτή η γενιά. Αν δεν ασχολείσαι διαρκώς με τη μουσική, η μουσική είναι τα νιάτα σου. Είναι αυτό με το οποίο για πρώτη φορά αγάπησες, χόρεψες, διασκέδασες. Αυτή είναι η μουσική μου.

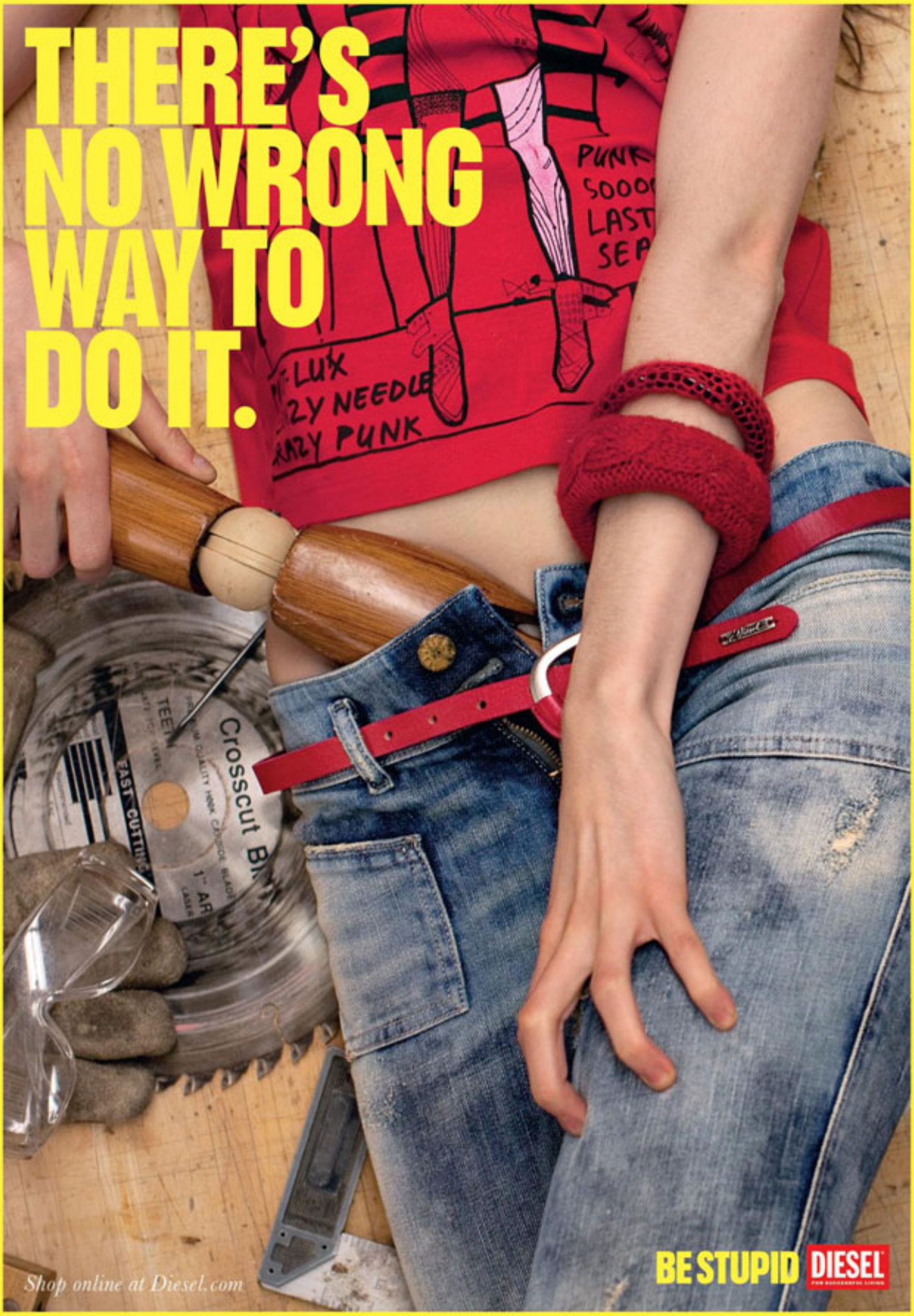
Γιατί ο δήμος της Αθήνας δεν έχει ένα μεγάλο μουσικό φεστιβάλ; Γιατί ο πολιτισμός γι' αυτούς τους ανθρώπους είναι κάτι δευτερεύον και τριτεύον. Κοιτάξτε το ψηφοδέλτιο που κατεβάζει ο κ. Καλαμάνης και θα καταλάβετε γιατί. Το τι είσαι φαίνεται και από το επιτελείο με το οποίο θα διοικήσεις.

Jeans add-iction

Εθισμένοι με τα jeans! Κολλημένοι με τα jeans! Ερωτευμένοι με τα jeans! Ντυμένοι με jeans! Αυτό είναι το denim manual του φετινού χειμώνα με τα πιο αγαπημένα μας jean brands. Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου**

THERE'S NO WRONG WAY TO DO IT.
Shop online at Diesel.com
BE STUPID
DIESEL

1873
Λανσάρεται το πρώτο Levi's® jean από τη Levi Strauss & Co. Ιδρυτής της, ο γερμανός Levi Strauss.

Levi's: A denim workshop

Αναπόσπαστο κομμάτι της αμερικανικής ιστορίας, σύμβολο άνεσης, αντικομφορμισμού, επανάστασης. Η «εφεύρεσή» τους από τον Βαυαρό Levi Straus και η εντυπωσιακή πορεία τους στον χρόνο αποτελεί την επιτομή-δικαίωση του αμερικανικού ονείρου. Από το 1873, όταν δημιουργήθηκε το πρώτο jean με την υπογραφή Levi's Straus & Co, μέχρι σήμερα τα Levi's® jeans φορέθηκαν από όλους: από τους χρυσοθήρες της Καλιφόρνιας και τον Κάρι Γκραντ, τους Ινδιάνους και τον Τζίμι Κάρτερ, από γεωργούς και μαθητές, από τον Έλβις και τη Μέριλιν, από τη Λούσυ και σένα.

Σηματοδότησαν τη youth culture, επαναστάτησαν, πρωτοπόρησαν, οσμίστηκαν ανάγκες και τις κάλυψαν. Το 1934 η Levi Straus & Co λάνσαρε στην αγορά το πρώτο denim για γυναίκες. Στα 50s έγιναν σημαία της beat generation. Το 1962 καθιέρωσαν το denim jacket. Το 1966 είναι η Levi's® που βγάζει στον αέρα την πρώτη τηλεοπτική διαφήμιση ενδύματος. Το 1992 κάνουν μόδα το στιλ vintage, ενώ από το 1994 συμμετέχουν στην Παγκόσμια Εκστρατεία Κατά του Aids.

Τα Levi's® jeans έντυσαν όλες τις δεκαετίες σε όλον τον πλανήτη: έντυσαν την εποχή του Κραχ και τα sixties, το Γούντστοκ και τον Λευκό Οίκο, διαδηλώσεις και αποφοιτήσεις κολεγιόπαιδων, πρώτα ραντεβού και χωρισμούς, γραφεία και σερφαρίσματα στον ίντερνετ. Συνδυάστηκαν με μπλέιζερ και t-shirts, με τον δρόμο και τους επαγγελματικούς χώρους.

Το 2010, με τη συλλογή Curve ID κι έπειτα από έξι χρόνια επιστημονικών ερευνών, η Levi's® κάνει πραγματικότητα το όνειρο κάθε γυναίκας. Levi's® Curve ID σημαίνει jean απόλυτης εφαρμογής! Τρεις διαφορετικοί τύποι jeans, Slight, Demi και Bold Curve, αποδεικνύουν πως η Levi's® αγαπάει όλες τις σιλουέτες, ξέρει πώς να αναδεικνύει τις καμπύλες, πώς να γίνεται must have κάθε γκαρνταρόμπας.

T: 210 6873 501

Yuma Indian
Ιθαγενής του 19ου αιώνα με Levi's®.

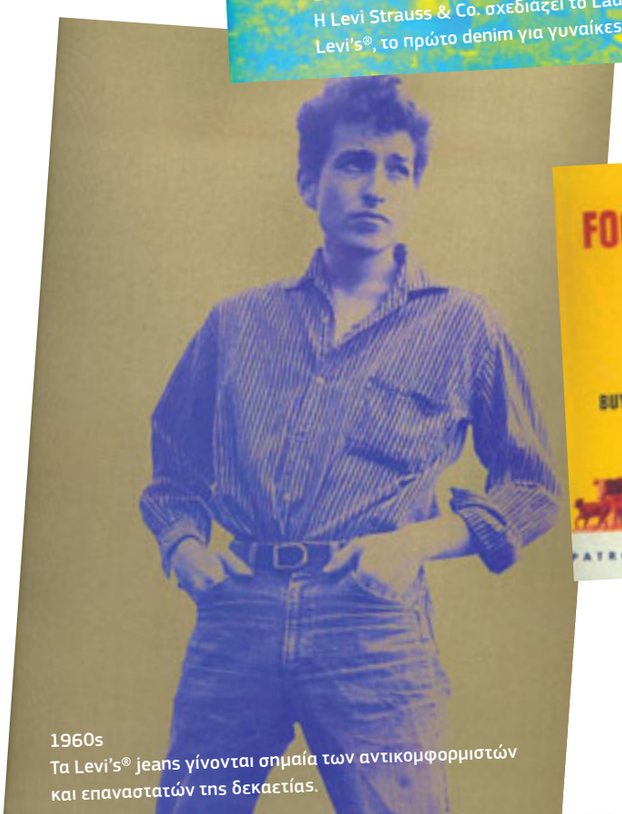
1886
Το εμπορικό σήμα με τα δύο άλογα χρησιμοποιείται στη δερμάτινη ετικέτα της πρώτης denim φόρμας.

1934
Η Levi Strauss & Co. σχεδιάζει το Lady Levi's®, το πρώτο denim για γυναίκες.

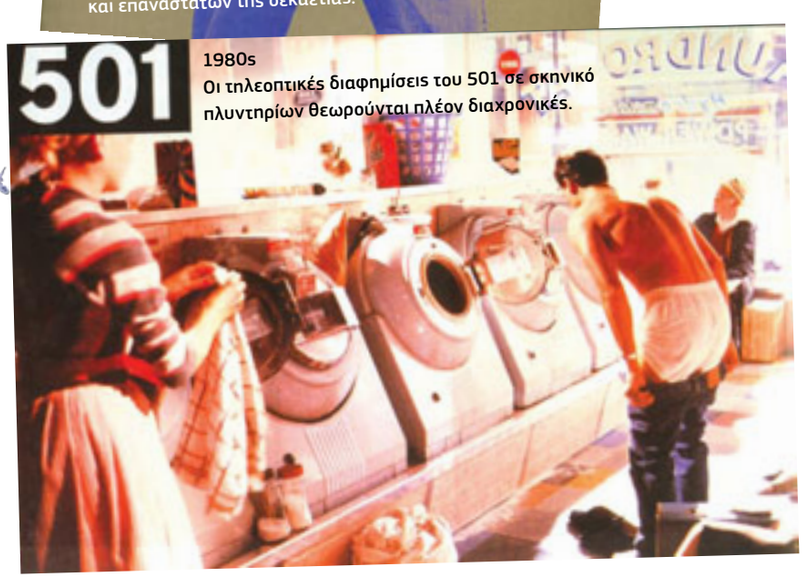
1950s
Οι Beatles, οι beatniks, ο Έλβις, το Χόλιγουντ υιοθετούν το blue jean.

1960s
Τα Levi's® jeans γίνονται σημαία των αντικομφορμιστών και επαναστατών της δεκαετίας.

1966 Η Levi's® διαφημίζει προϊόν ένδυσης για πρώτη στην ιστορία της τηλεόρασης.

1980s
Οι τηλεοπτικές διαφημίσεις του 501 σε σκηνικό πλυντηρίων θεωρούνται πλέον διαχρονικές.

2010
Η νέα πρωτοπορία της Levi's® ονομάζεται Curve ID, που σημαίνει απόλυτη εφαρμογή για κάθε σωματότυπο.

Diesel: 30 years mood indigo

Τριάντα χρόνια έρευνας και πειραματισμού, πάθους και καινοτομίας, ιταλικής εξειδίκευσης και τελειομανίας, εμμονής στην υψηλή ποιότητα των υλικών και τη σχεδιαστική πρωτοπορία. Τα τελευταία τριάντα χρόνια η Diesel απογείωσε την έννοια denim κι έγινε το στιλ του πλανήτη. Χρησιμοποιώντας τα πιο up to date υφάσματα, εφαρμόζοντας πρωτοποριακές επεξεργασίες και τις πιο ανθεκτικές ραφές, τα jeans της Diesel φτιάχνονται για να κρατούν για πάντα, όπως αποδεικνύουν και τα συνεχή τεστ αντοχής. Νέα σχέδια και τεσταρισμένα fits καταφθάνουν διαρκώς για να μεγαλώσουν την Diesel οικογένεια, για να κολακεύσουν σώματα, να προβάλλουν καμπύλες, να αναδείξουν sexy κορμιά. Με περίτεχνα σκισίματα, μπαλώματα, επεξεργασίες και διακοσμητικές πινελιές, τα τζιν της Diesel είναι το καλύτερο all-day-wear.

Τριάντα χρόνια τώρα, το πιο μοντέρνο κοινό συντονίζεται με τις χαρακτηριστικές Diesel design λεπτομέρειες: η μικρή φάσα με το logo στην 5η τσέπη είναι σήμα κατατεθέν όσων ψάχνουν στιλ και μοναδικότητα στο ντύσιμό τους, κάθε Diesel jean θεωρείται ένα μοναδικό και ανθεκτικό δεύτερο δέρμα.

Πρωτοποριακή και προκλητική, το 2010 η Diesel δε δίστασε να βροντοφωνάξει Be Stupid. Σε μια ανατρεπτική επικοινωνιακή καμπάνια, η ιταλική εταιρία διακήρυξε το δικαίωμα στη «χαζομάρα»: Be Stupid σημαίνει επανάσταση, δημιουργία, αντισυμβατικότητα. Be Stupid σημαίνει τόλμη, περιπέτεια, φαντασία και, φυσικά, χιούμορ. Γίνε μέλος του παγκόσμιου Be Stupid κινήματος και προμηθεύσου το Be Stupid t-shirt σου με κάθε αγορά jean σε όλα τα καταστήματα Diesel. Γιατί Be Stupid σημαίνει Be Original!

T: 210 6021 900

Lee: Forever in blue

Πρωτεργάτης στο denim, η Lee άρχισε να γράφει ιστορία το 1889, όταν ο Henry David Lee έχρισε την πόλη του Κάνσας ορμητήριό του για να κατακτήσει την Αμερική. Highlights της πορείας της εταιρίας, η δημιουργία της φόρμας Bib Overall το 1911, αλλά και της ολόσωμης φόρμας μηχανικού Union-All το 1913. Η μεγάλη καινοτομία, ωστόσο, σημειώθηκε το 1926, όταν η Lee εισήγαγε πρώτη τη χρήση φερμουάρ στα jeans.

Το 1955 η Lee γίνεται συστατικό στοιχείο της παγκόσμιας νεανικής κουλτούρας μέσω της ταινίας «Επαναστάτης χωρίς αιτία», όπου ο Τζέιμς Ντιν φορά το Lee jean του και γίνεται παγκόσμιο ποπ σύμβολο. Είναι η εποχή που το denim μεταλλάσσεται από ρούχο εργασίας σε αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας και της νεανικής γκαρνταρόμπας. Το 1963 τα Lee jeans διασχίζουν τον Ατλαντικό και κατακτούν και την Ευρώπη.

Ως παγκόσμιο πλέον brand, η εταιρία σηματοδοτεί το jeanswear. Κάθε νέα της κολεξιόν ξεχωρίζει για τα μοντέρνα σχέδια αλλά και τις αναγωγές στο ένδοξο παρελθόν των 121 χρόνων. Με καταστήματα σε όλη την Ευρώπη, με ένα φιλόξενο ψηφιακό σπίτι (www.eu.lee.com) και με έμφαση στις καινοτόμες γραμμές και τις διαχρονικές προτάσεις, η Lee δικαιώνει στο έπακρο το motto της: «You owe yourself the finest. A perfect fit for every build».

T: 210 3449 300

notosgalleries: The jeans experience

advertorial

Θα μπορούσε να ονομάζεται και Jeans' Gallery, θα μπορούσες να πιστέψεις πως βγήκες για shopping στην Πέμπτη Λεωφόρο ή στο Πορτομπέλο. Είναι ο δεύτερος όροφος του νέου notosgalleries στη στοά Χιρς, είναι ο όροφος όπου θα βρεις όλα τα brands που καθορίζουν τον jean ρυθμό. Ο παράδεισος του denim εκτείνεται σε 2.500 τ.μ. γεμάτα με το πιο hip streetwear. Εκπροσωπούνται όλα τα στιλ, από το πιο preppy ώς το πιο boho, όλες οι τιμές, τα πιο εκλεκτά κομμάτια των denim συλλογών. A.L.E., attr@ttivo, BSB, Diesel, DKNY, Franklin & Marshall, Freddy The Club, Guru, Hilfiger Denim, .LAK, Lee, Levi's, Pepe Jeans, Polo Jeans, Replay, Scotch & Soda, Seven, Staff , Superdry, Toi Moi, Wrangler, Camper, Converse All Star είναι μερικές μόνο από τις εταιρίες που συνθέτουν το εντυπωσιακό ρόστερ του δεύτερου ορόφου του notosgalleries, προσφέροντας την απόλυτη jean εμπειρία.

T: 2310 366 600

DIESEL

Levi's

Levi's

Ditcher: Style creators

Urban winter for hard workers only! Αυτό είναι το motto της χειμερινής συλλογής των Ditcher, ενός ανδρικού brand που ήρθε στην Ελλάδα το 2010, για να διακηρύξει την πίστη στο δημιουργικό ντύσιμο και την αποστασιοποίηση από τα τυποποιημένα male looks. Με αγορίστικη χάρη, rebellious διάθεση, πάθος για τη μόδα, ατίθασα και ελεύθερα, τα Ditcher boys κυκλοφορούν στους δρόμους μποέμικα και ανεπανάληπτα κομψά. Εσύ;

T: 210 2853 813

attr@ttivo: Rebellious family

Skinny ή σε φαρδιά γραμμή, ξεβαμμένα στους γοφούς ή τα γόνατα, σε σκούρο μπλε ή μαύρο, με σκισίματα ή φερμουάρ, grunge ή sexy, τα εμπνευσμένα attr@ttivo denim της φετινής χειμερινής συλλογής ήρθαν για να ταιριάξουν με τη διάθεσή σου και να αποτελέσουν το urban φετίχ σου. Με οικολογικά υλικά, άριστες πρώτες ύλες, προηγμένη τεχνολογία κατασκευής, πρωτότυπα σχέδια και ιδιαίτερα κοψίματα, προτείνουν ένα εναλλακτικό γυναικείο outfit στις πασαρέλες του δρόμου. Μοιράζονται τα πάθος σου για ανεμελιά, πρόκληση, απόλυτη ελευθερία έκφρασης και iconic denim εμφανίσεις.

www.attrattivo.gr

"We believe it's about shape not size"
MISS NINE
Bold Curve
"VIOLET"
Demi Curve
LYKKE LI
Slight Curve
SHOP AT LEVI.COM/WOMEN
Levi's curve ID
NEW CUSTOM FITS FOR WOMEN

advertorial

Polo Jeans Co. Art Stars

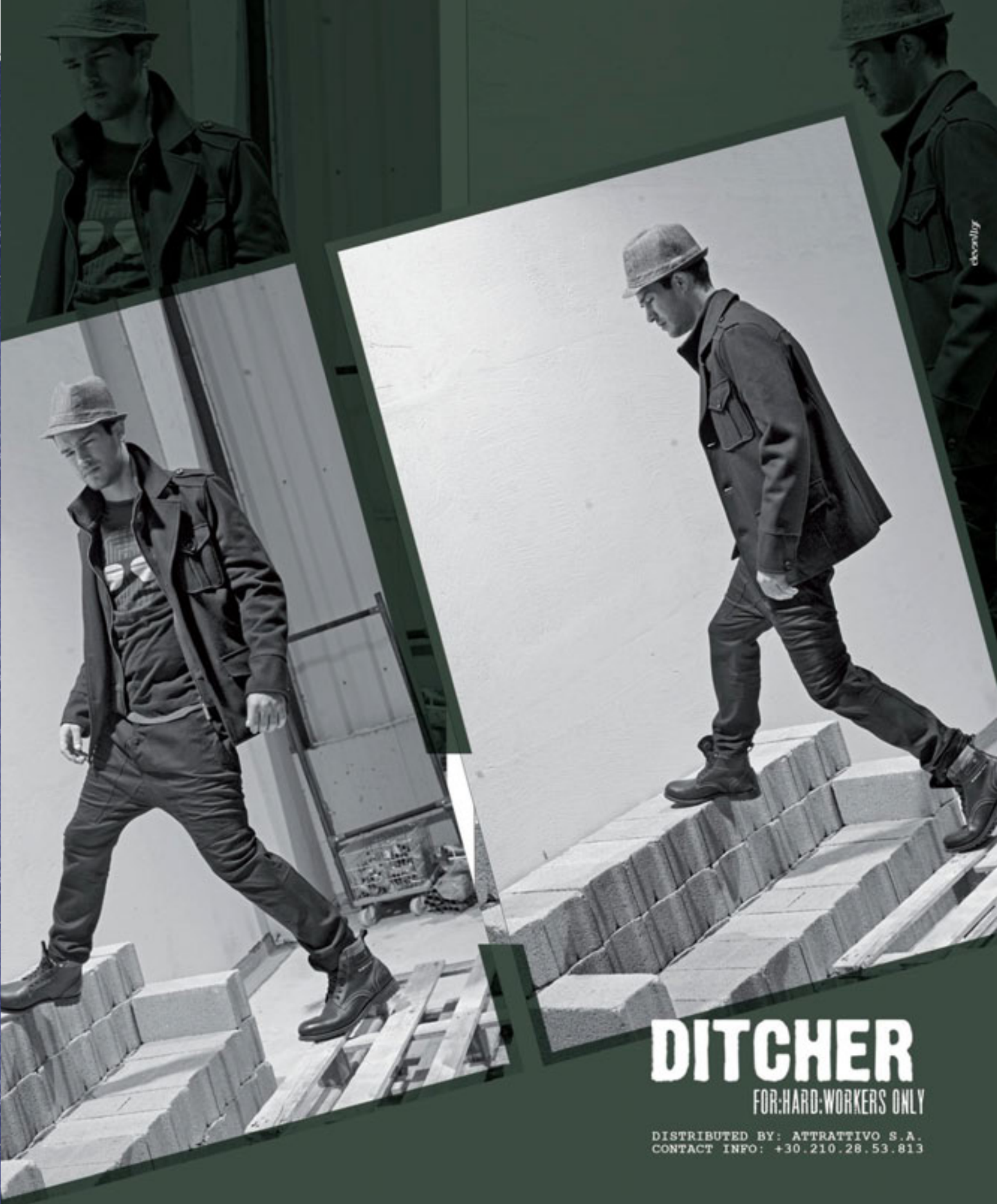

Με πηγή έμπνευσης την αμερικανική σημαία, σήμα κατατεθέν της Polo Jeans Co., και με πρωταγωνιστές 50 ανερχόμενους ευρωπαίους καλλιτέχνες, η Polo Jeans Co. παρουσιάζει στην Αθήνα το Art Stars. Εικαστικοί του τώρα κλήθηκαν να φιλοτεχνήσουν τα δικά τους έργα τέχνης, «πατώντας» πάνω σε τρισδιάστατα denim αστέρια. Έπαιξαν όλα τα υλικά και οι τεχνοτροπίες, όλα τα χρώματα και τα prints, πρωτοστάτησαν οι πρωτοποριακές ιδέες και η φαντασία. Το ελληνικό Polo Jeans Co. Art Star φέρει την υπογραφή της Annie P. Σχεδιάστρια υφάσματος και απόφοιτος του Royal College of Art, συνεργάζεται με πολλούς fashion οίκους της Ελλάδας και του εξωτερικού.

Τα Art Stars θα εκτεθούν σε διάσημα πολυκαταστήματα και corners Polo Jeans Co όλης της Ευρώπης, ενώ τον Νοέμβριο θα πραγματοποιηθεί η μεγάλη ομαδική έκθεση και δημοπράτησή τους στο Λονδίνο. Τα έσοδα θα διατεθούν στον φιλανθρωπικό οργανισμό Teenage Cancer Trust, που στοχεύει στη βελτίωση της ζωής νέων ανθρώπων (ηλικιών 13-24) που πάσχουν από καρκίνο.

Η Polo Ralph Lauren Corporation υπογράφει για περισσότερα από 40 χρόνια premium lifestyle ενδύματα, είδη σπιτιού, αξεσουάρ και αρώματα. Από τα Polo by Ralph Lauren, Ralph Lauren Purple Label και Ralph Lauren Collection μέχρι τα Black Label, Blue Label, Lauren by Ralph Lauren, Polo Jeans Co., RRL, RLX, Rugby, Ralph Lauren Childrenswear, American Living, Chaps, Club Monaco, τα πιο αναγνωρίσιμα fashion brands φτιάχνουν έναν ολόκληρο κόσμο.

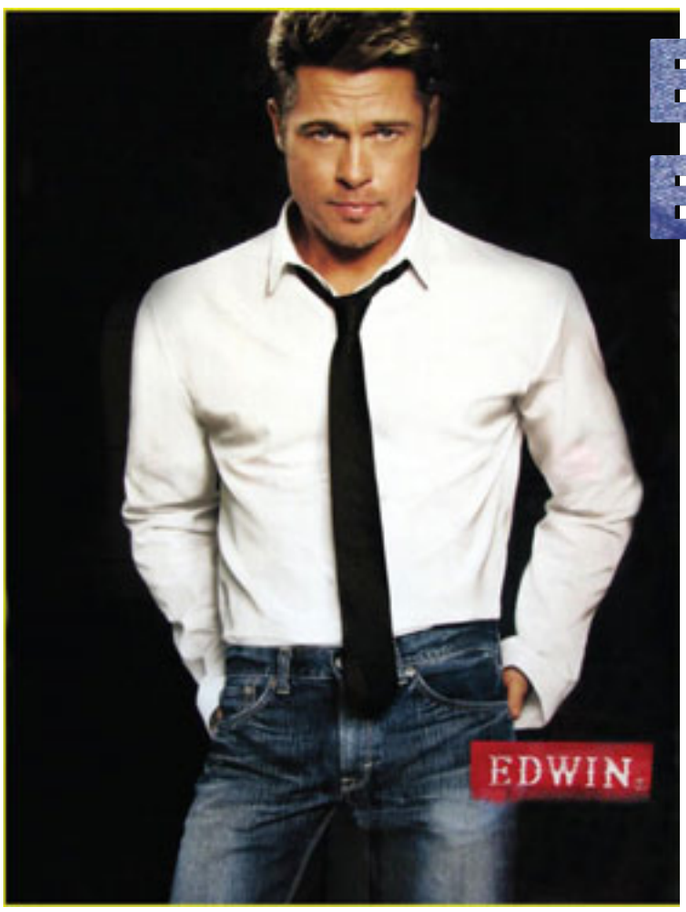
Αναζητήστε τη συλλογή Polo Jeans στα πολυκαταστήματα notosgalleries (Σταδίου & Αιόλου, Αθήνα, 210 3245 811 / Ηρ. Πολυτεχνείου 35 & Τσαμαδού, Πειραιάς, 210 4119 811 / Στοά Χιρς, Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31, Θεσσαλονίκη, 2310 366 600).

DITCHER

FOR:HARD:WORKERS ONLY

DISTRIBUTED BY: ATTRATTIVO S.A.
CONTACT INFO: +30.210.28.53.813

Edwin: Big in Japan

Αυθεντικά, έξυπνα, κομψά, αξιόπιστα, ιδιαίτερα, όπως κάθε τι που παράγεται σε ιαπωνικό έδαφος. Τα jeans Edwin είναι το πρώτο denim που κατασκευάστηκε εκτός Αμερικής και κατέκτησε τον κόσμο. Ο ιδρυτής τους, Mr. Tsunemi, κολλημένος με τα jeans, το 1951 βαρέθηκε τη ρουτίνα και την ταλαιπωρία των εισαγωγών από τις ΗΠΑ και αποφάσισε να μπει στην παραγωγή. Ήξερε τα κόλπα, γνώριζε πώς να κάνει τα προϊόντα του να ξεχωρίζουν, πειραματίστηκε με σοφιστικέ φόρμες, καινοτόμα πλυσίματα, ποιότητες, υψηλή αισθητική.

Δέκα χρόνια ερευνών και προσπαθειών απέδωσαν: με αναγραμματισμό της λέξης DENIM και αναποδογύρισμα του M σε W, το 1961 προέκυψε το πρώτο Edwin jean. Γκουρού των ανατροπών και των επαναστάσεων, οι άνθρωποι της Edwin ευθύνονται για μερικές από τις μεγαλύτερες denim «εφευρέσεις», καθώς τους ανήκουν οι όροι «old wash», «stone wash» και «new vintage». Η Edwin έχει εδραιωθεί στη συνείδηση των denim fanatics ως το label που πρωτοπορεί τεχνολογικά και αισθητικά.

Boardsports, T: 210 9859 685

Replay: Kind of blue

Κωδικός: Jeans making and wearing winter. Κοινώς, η Replay σχεδιάζει και φοράει τον χειμώνα και το μέλλον. Γδαρσίματα, σκισίματα, skinny και φαρδιές γραμμές, ρεβέρ και «καμπάνες», προχώ χρώματα, μπροστά κοψίματα, συνθέτουν για τον χειμώνα του 2011 μια denim συλλογή που απέχει έτη φωτός από την πλήξη. Χαμηλοκάβαλα και ψηλοκάβαλα παντελόνια, μεγάλες τσέπες που εκτοξεύουν την αισθητική, εκρηκτικές ραφές και κουμπιά-υπερθέαμα, χαριτωμένες φούστες και δυναμικά τζάκετ, είναι τα κύρια χαρακτηριστικά μιας συλλογής που δε θα λείψει από καμιά casual γκαρνταρόμπα.

T: 210 2717 757

Vintage, pop, δυναμικές, οι νέες συλλογές denim της Harley Davidson αναβιώνουν το κλασικό ακαταμάχητο αμερικάνικο look. Εμπνευσμένες από τη worn-out αισθητική της Αμερικής του 1903, όταν γκάζωσε η πρώτη άπιαστη μοτοσικλέτα, οι ανδρικές συλλογές Aviator, Legend, Racing, Urban, Hardcore αποθεώνουν τον δυναμισμό, το vintage, το street casual. Για τα δυναμικά Harley girls, παντελόνια denim σε στενή και cigarette γραμμή προσδίδουν μια ακατανίκητη θηλυκότητα. Το urban street wear για άνδρες και γυναίκες συμπληρώνεται ιδανικά με μια σειρά jackets, t-shirts και αξεσουάρ, επιτομή του αήττητου Harley Davidson στιλ.

Elmec Sport, T: 210 9119 000

Harley Davidson: Days of glory

Gas: Guitar heroes

Clash και Forest: δίνουν σώμα, ψυχή και ρυθμό στον denim χειμώνα με την υπογραφή Gas. Με το όνομα του θρυλικού γκρουπ της Βρετανίας, τα jeans της συλλογής Clash είναι «άπλυτα», συγκρουσιακά, punk-rock, παραπέμποντας ευθέως στο κλίμα της εποχής του Τζο Στράμερ. «Μελαγχολικά» grunge αλλά σε μια πιο σοφιστικέ και μοντέρνα εκδοχή είναι τα άνετα και «φθαρμένα» κομμάτια της ενότητας Forest. Με κορμό των συλλογών της το denim, η Gas φτιάχνει το look αλλά και το σάουντρακ του φετινού χειμώνα.

Elmec Sport, T: 210 9119 000

THE SHOPRANOS

Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου** Εικονογράφηση **Neighborhood**

01

04

02

05

03

01 Μπουφάν από τη συλλογή Star Wars, **adidas**
02 Ανδρικό εσώρουχο, **Intimissimi**
03 Ρολόι της συλλογής New Gent, **Swatch**
04 Δακτυλίδι από τη σειρά Timblenit, **Swatch**
05 Φόρεμα **Patrizia Pepe, fenafresh**
06 Πουκάμισο **Carhartt, Boardsports**
07 Ακουστικά για βιντεοπαιχνίδια DR-GA200, **Sony**
08 Γυναικεία μπλούζα **Converse, Elmec Sport**

06

07

08

notosgalleries

Η Θεσσαλονίκη
υποδέχεται το νέο notosgalleries

στο ιστορικό κτίριο της Στοάς Χιρς.
Ένα μοναδικό πολυκατάστημα που συγκεντρώνει τα μεγαλύτερα ονόματα από το χώρο της μόδας & της ομορφιάς και αποτελεί το σύγχρονο ναό του lifestyle,
για τη γυναίκα, τον άνδρα και το παιδί.

500 brands ένδυσης, 100 brands υπόδησης, 150 brands καλλυντικών & αρωμάτων καθώς και η κάρτα more - μια κάρτα μοναδικών προνομίων & προσφορών, κάνουν τις αγορές σας ακόμα πιο προσιτές και πιστοποιούν πως σήμερα στο κέντρο της Θεσσαλονίκης
μια νέα μόδα γεννιέται!

Στοά Χιρς | Τσιμισκή 24 & Μητροπόλεως 31
Τ. 2310 366 600 | www.notosgalleries.gr

01 Τσάντα **Lollipops, fenafresh**
02 Ανδρικά Graduate CP, **Lacoste**
03 Ρολόι της συλλογής Ceramic, **Swatch**
04 Μπλούζα, **A.L.E.**
05 Τζάκετ Destroyer, **Nike**
06 Μπλούζα, **attr@ttivo**
07 Ανδρικό παπούτσι Beetle, **Camper**
08 Τσάντα, **A.L.E**.
09 Φόρμα **Juicy Couture, notosgalleries**
10 Κινητά τηλέφωνα με οθόνη αφής Cookie Plus, **LG**

01

02

03

04

05

100 days of Active Resistance

Σχεδιάστηκε από τη Vivienne Westwood Anglomania και τη Lee. Είναι μια ηλεκτρονική πλατφόρμα, που ήδη ξεκίνησε αντίστροφη μέτρηση. Κάθε μέρα για εκατό ημέρες μία εικόνα θα επιλέγεται από το κοινό και θα ανεβαίνει στο www.ar100days.com. 100 days of Active Resistance σημαίνει 100 ημέρες θετικής σκέψης, δραστικών αλλαγών και ενεργής αντίστασης, σημαίνει αλληλεπίδραση και ανταλλαγή ερμηνειών για το «Active Resistance της Vivienne Westwood».

www.ar100days.com

06

09

08

07

10

Beaty: Coldplay

01

02

03

04

05

01. Kids σαμπουάν με χαμομήλι & μέλι και 94% φυσική σύνθεση για λούσιμο χωρίς δάκρυα. **Apivita**

02. Lotion Volume & Energie, που αναδομεί και αναζωογονεί τα λεπτά και εύθραυστα μαλλιά. **mod's hair**

03. Angel Star Soft Soufflé Body Cream, για μεταξένιο, μυρωδάτο και λαμπερό δέρμα. **Nivea**

04. Βιολογικό αναζωογονητικό αφέψημα με κρόκο Κοζάνης, μέντα, λεμονόχορτο και επιλεγμένα βότανα. **Krocus Kozanis Products**

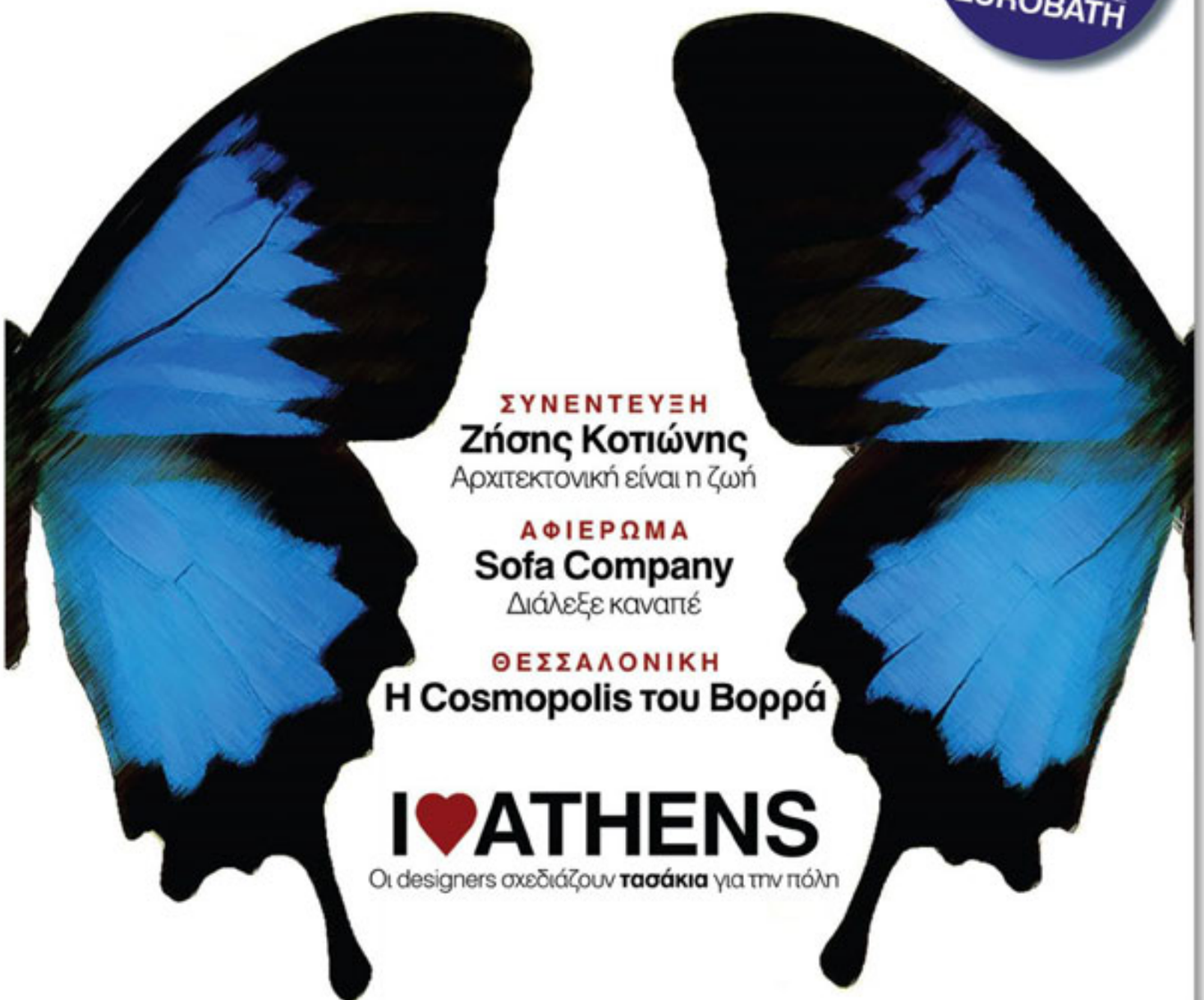
05. Special Face Offer Άγριο Τριαντάφυλλο με κρέμα 24ns Ενυδάτωσης SPF 6, για λάμψη και επανορθωτική δράση σε λεπτές γραμμές και δυσχρωμίες της επιδερμίδας, και δώρο 2 προϊόντα. **Korres**

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2010 / DESIGN & THE CITY **HOME MAGAZINE** ΤΕΥΧΟΣ 18 / FREE PRESS

HOME mag

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ATHENS VOICE ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΩΡΟ
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΟΥ HOME
42% ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ
EUROBATH

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
Ζήσης Κοτιώνης
Αρχιτεκτονική είναι η ζωή

ΑΦΙΕΡΩΜΑ
Sofa Company
Διάλεξε καναπέ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Η Cosmopolis του Βορρά

I ♥ ATHENS
Οι designers σχεδιάζουν **τασάκια** για την πόλη

★ **ΟΔΗΓΟΣ ΑΓΟΡΑΣ** ΑΘΗΝΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΕΥΧΟΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2010

MOTEL

Μάντεψε ποιος!

Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός**

TrueBlood

Φύσα, τράβα, ρούφα τόνε

Δράκουλες, λυκάνθρωποι, μαινάδες, αλλόμορφοι, τηλεπαθητικοί, σαδομαζόχ στριπτιζάδικα για απέθαντους, διονυσιακά όργια στις εσχατιές του αμερικάνικου νότου, ακόλαστο σεξ, φρενήρες ροκ εν ρολ, πίδακες αρτηριακών υγρών, και όλα όσα στραγγίζουν τον χρόνο του συντάκτη μας μπροστά στην TV, εξαιτίας της αιμοφιλικής σειράς του HBO. Κείμενο **Δημήτρης Καραθάνος**

«Πρόσμενα ένα δικό μου βαμπίρ για χρόνια, ώσπου πάτησε το πόδι του στο μπαρ. Όλες οι άλλες μειονότητες ήταν πλέον ευπρόσδεκτες στο Μπον Ταμπς, γιατί όχι λοιπόν και οι νεκροζώντανοι;» Έτσι ξεκινάει η πρώτη σκηνή του πρώτου επεισοδίου της πρώτης σεζόν της πιο καθηλωτικής τηλεοπτικής σειράς των τελευταίων ετών. Υπ' όψιν, αυτή δεν είναι μονάχα προσωπική άποψη. Το «True Blood» έτυχε μαζικής αποδοχής οπουδήποτε προβλήθηκε, κέρδισε Χρυσή Σφαίρα, Emmy, ενώ το τέλος της τρίτης σεζόν άφησε το κοινό του τόσο αιμοδιψές, ώστε υποχρέωσε τους παραγωγούς να ξεκινήσουν τα γυρίσματα της επόμενης, προγραμματισμένης να προβληθεί το καλοκαίρι του 2011.

Περί τίνος πρόκειται, λοιπόν; Ο χρόνος είναι το σήμερα και ο τόπος μια επαρχία της Λουιζιάνα. Επίκεντρο της κοινωνικής ζωής είναι το μπαρ του «Μερλό», όπου συναντάμε τη σερβιτόρα Σούκι Στάκχαους. Η Σούκι, άσπιλη σαν Χιονάτη, καυτή σαν την Τζίνα Τζέιμσον, είναι ένα ραδιόφωνο που πιάνει σκόρπιες συχνότητες: η Σούκι τυγχάνει τηλεπαθητική, παρείσακτη στις αδέσποτες σκέψεις των άλλων. Οι φωνές του περίγυρου τής είναι τόσο διακριτές, ώστε γνωρίζει ακόμη και τις σκέψεις που οι άνθρωποι ντρέπονται να σκεφτούν. Η μοίρα της θα αλλάξει όταν γνωρίζει κάποιον, του οποίου δεν μπορεί να διαβάσει το μυαλό. Μόνο που αυτός είναι βαμπίρ. Πρόκειται για τον Μπιλ Κόμπτον, γοητευτικό υπεραιωνόβιο δράκουλα με ζυγωματικά τόσο ανάγλυφα, που μοιάζουν σμιλεμένα, και μια αισθαντική φωνή που αγγίζει την πιο μελίρρυτη κλίμακά της όταν προφέρει αργόσυρτα «Σούούούκιιι...», με τρόπο που κάνει την αγαθή σερβιτόρα με τα εφαρμοστά σορτσάκια να αναρριγεί και τα πόδια της να εγκαταλείπουν τη γη.

Το ρομάντζο αναμεταξύ τους γεννιέται αυτοστιγμεί, και παρότι κοινωνικά καταδικαστέο, είναι νόμιμο, καθότι η εφεύρεση του συνθετικού αίματος έχει βοηθήσει τους βρικόλακες να ενσωματωθούν στο σύνολο, ενώ σταδιακά τους παραχωρούνται και πολιτικά δικαιώματα. Τα βαμπίρ όμως υπόκεινται σε διακρίσεις, αποτελούν στόχο ακροδεξιών οργανώσεων και παρακρατικών φονταμενταλιστών, όσο και των εμπόρων ναρκωτικών, καθώς το αίμα τους, γνωστό στην αργκό της πιάτσας ως «V», αποτελεί την αμβροσία της ντρόγκας. Δεδομένων των συνθηκών και του πληθυσμιακού μείγματος, το αιματοκύλισμα δεν αργεί να πλήξει το φαινομενικά πράο Μπον Ταμπς.

Κάπου εδώ ο θεατής ανακαλύπτει τον εαυτό του ανεπανόρθωτα εξαρτημένο, τόσο από τη σεναριακή εξέλιξη, όσο και από τους χαρακτήρες. Υπάρχει ο Λαφαγιέτ, γκέι σεφ με τουρμπάνι και ταυτόχρονα βαποράκι με αστείρευτο μενού ουσιών. Ενώ η Τάρα, σοκολατένια, λυγερή σαν πούμα αναγνώστρια της Ναόμι Κλάιν και κολλητή της Σούκι, είναι κάτοχος ενός οπλοστασίου από ατάκες, του οποίου

ένα ταπεινό μονάχα δείγμα είναι το εξής: «Το σχολείο είναι ένα μέρος όπου οι λευκοί εκπαιδεύουν άλλους λευκούς. Είπα να εξοικονομήσω χρήμα και να μορφώσω τον εαυτό μου εγώ».

Προπάντων όμως το στοιχείο που εθίζει είναι η ατμόσφαιρα: οι προφορές, οι συμπεριφορές, το εξωτικό μυστήριο του βαθέως νότου, η κάψα της Λουιζιάνα, το ζαχαρωμένο ice tea, το αδιάκοπο κάντρι ροκ, η ιδιόλεκτος κατζούν. Ένας συνδυασμός μυθιστορήματος της Ντόνα Ταρτ με στριπάκια του «Preacher» και καρέ του «Twin Peaks», τα συστατικά του «True Blood» δε θα μπορούσαν να είναι περισσότερο αντίθετα από τα στάνταρ σίριαλ, που παρουσιάζουν την πιο εξωραϊσμένη εκδοχή της Αμερικής, κατά την οποία το γρασίδι είναι πάντα φρεσκοκουρεμένο, τα αμάξια αεροδυναμικά, οι μπίρες λάιτ και η ορθοφαγία έχει εξοστρακίσει προ πολλού τον υδατάνθρακα από την ανθρώπινη διατροφή. Το «True Blood» όμως είναι ένα θέαμα με πολλά λιπαρά. Οι προβληματισμοί του αφορούν τις σεξουαλικές αποκλίσεις, τον κοινωνικό εξοστρακισμό των μειονοτήτων, τις συλλογικές εμμονές, ενώ το κατηγορώ του απέναντι στη θρησκεία είναι το πιο αμείλικτο και ευφραδές που έχει διατυπωθεί μέχρι σήμερα από τηλεοπτικό πομπό.

Είναι ταυτόχρονα και ένας μεγάλος ύμνος στην αγάπη, το βασικότερο στοιχείο που έκανε τον Άλαν Μπολ, σκηνοθέτη του «Six Feet Under», να αγοράσει τα δικαιώματα των μυθιστορημάτων «Southern Vampire Mysteries» της Τσαρλέιν Χάρις για να δημιουργήσει το «True Blood». «Ποτέ μην υποτιμάς τη δύναμη της τυφλής πίστης», ακούμε κάποια στιγμή. «Μπορεί να κάμψει τους νόμους της φυσικής, αν όχι να τους καταρρίψει οριστικά».

Είναι και αφάνταστα αστείο, επίσης, ακόμα και στις πιο δραματικές του στιγμές. «Είσαι ζωντανός;» ρωτάει η Σούκι τον πελιδνό της εραστή που χαροπαλεύει. «Από "τεχνικής" άποψης, όχι». Εδώ όμως θα μπορούσα να διαφωνήσω με τον Μπιλ, το βαμπίρ. Τούτοι οι φανταστικοί χαρακτήρες έχουν πλέον αποκτήσει σάρκα και οστά.

DELIRIUM CAFÉ

2004 ή 2065; Όποιος κι αν είναι ο σωστός αριθμός τους, οι χιλιάδες μπίρες που σερβίρει η βρυξελλιώτικη μπιραρία «Delirium Café» τη στέλνουν επάξια στο βιβλίο Γκίνες.

Κείμενο **Μαρίνα Κονταρά** Φωτογραφία **Γιώργος Γαβανάς**

Το 2004, μέσα στο ιστορικό κέντρο των Βρυξελλών και δυο βήματα από τη Grand'Place άνοιξε μια μπιραρία. Αυτό δεν αποτελεί καμιά πρωτοτυπία στο Βέλγιο, βέβαια. Το ενδιαφέρον με την μπυραρία της ιστορίας μας, το «Delirium Café», ήταν το γεγονός πως διέθετε (τότε) έναν κατάλογο με 2004 μπίρες, και πως ένα χρόνο μετά μπήκε στο βιβλίο Γκίνες. Στην πραγματικότητα, μάλιστα, ο ακριβής αριθμός ήταν 2065, αλλά ένα τυχαίο λάθος στην καταμέτρηση τον αλλοίωσε.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Joêl Pêcheur ανακατευόταν με μπαρ, στο παρελθόν είχε ανοίξει και άλλα, 15 χρόνια νωρίτερα όμως είχε αποφασίσει να αφήσει αυτή τη δουλειά πίσω του για πάντα, κουρασμένος πια από τους καβγάδες με τον δήμαρχο. Πρώτα όμως βγαίνει η ψυχή και μετά το χούι, κι έτσι, όταν πέτυχε το ημιυπόγειο ενός κτηρίου 18ου αι. σε ένα στενό αδιέξοδο δρομάκι στο παλιό κέντρο της πόλης, αποφάσισε να ξαναδοκιμάσει. Και έκανε πολύ καλά. Έξι χρόνια μετά, οι δουλειές πάνε πολύ καλά, και από ένα μπαρ, διευθύνει πλέον έξι στις Βρυξέλλες, ενώ το ίδιο το «Delirium» έχει αποκτήσει τα ξαδερφάκια του στη Γάνδη, το Λουξεμβούργο, την Ιαπωνία και το νησί Réunion, ενώ επίκειται να ανοίξει ένα ακόμα στη Μόσχα μέσω franchise.

Το μυστικό της επιτυχίας βρίσκεται στο κόνσεπτ του θεματικού μπαρ, όσο και στην πολύ καλή ποιότητα των ποτών που σερβίρονται. Το «Delirium Café» προσφέρει σήμερα πλέον 2500 χιλιάδες μπίρες, το «Taphouse» αποκλειστικά βαρελίσιες, το «Happy Loft» σοφιστικέ και ψαγμένες μπίρες για γνώστες και λάτρεις του είδους. Ακριβώς απέναντι από τα τρία αυτά μπαρ (που συστεγάζονται στο ίδιο κτήριο), το «Floris bar» προσφέρει αψέντι, το «Floris Garden» ρούμι, τεκίλα (100% από αγαύη) και κασάσα.

Μέσα στο τουριστικό φολκλόρ της γειτονιάς, το «Delirium Café» αποτελεί έκπληξη με την αυθεντικότητά του και την πρωτότυπη διακόσμηση. Το πρώτο πράγμα που αιχμαλωτίζει το μάτι του νεοφερμένου είναι το ταβάνι, εντελώς καλυμμένο με δίσκους, ποτήρια και πετσέτες με τα λογότυπα από τις πιο διάσημες και εύγευστες μπίρες του κόσμου. Στους τοίχους βλέπεις βιτρίνες με συλλεκτικά μπουκάλια και ποτήρια, ενώ τα ξύλινα τραπέζια και βαρέλια δημιουργούν μια πολύ ζεστή και οικεία ατμόσφαιρα.

Τις καθημερινές, οι θαμώνες είναι συνήθως τουρίστες, αλλά τα σαββατοκύριακα οι περισσότεροι θαμώνες είναι ντόπιοι. Οι Βέλγοι έχουν πολλούς λόγους να αγνοήσουν τη φυσική τους αποστροφή για την πιο τουριστική περιοχή της πόλης. Ο βασικότερος είναι ο καλά ενημερωμένος και συνεχώς εμπλουτιζόμενος κατάλογος, που λόγω του μεγέθους και της πρωτοτυπίας του πολύ συχνά πέφτει θύμα «κλοπής» από τους θαμώνες. Ένας άλλος πολύ καλός λόγος να πάει κανείς στο «Delirium», ειδικά τις Πέμπτες και τις Κυριακές, είναι τα jam sessions και οι συναυλίες που διοργανώνονται, με μετακλήσεις βελγικών αλλά και ξένων, αγγλόφωνων συνήθως, ροκ γκρουπ.

Για όλους αυτούς τους λόγους, δεν είναι καθόλου παράξενο το γεγονός πως έκαναν αναφορά στο «Delirium» οι «New York Times» ή πως ο διάσημος τουριστικός οδηγός Lonely Planet το τοποθέτησε στη 18η θέση της λίστας με τα καλύτερα μπιστρό του κόσμου. Τόσο ο διψασμένος από τις περιηγήσεις τουρίστας όσο και ο ντόπιος που επιθυμεί να δοκιμάσει μια καινούργια μπίρα έχουν μια πολύ καλή δικαιολογία για να καταλήξουν σε ένα από τα τραπέζια του «Delirium» ή και να συνεχίσουν τη βραδιά τους σε ένα από τα άλλα μπαρ της οικογένειας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

Ο «Μαχαιροβγάλτης» του βγαίνει στις αίθουσες στις 4 Νοέμβριου. Αλήθεια, τι θέλει να μας πει με τη νέα του ταινία το τρομερό παιδί του ελληνικού σινεμά; Συνέντευξη **Χρήστος Παρίδης**
Φωτογραφία **Χριστίνα Γεωργιάδου**

L'ENFANT TERRIBLE

Ο σκηνοθέτης που διεισδύει με χειρουργική ματιά στον μικρόκοσμο της ελληνικής κοινωνίας, μέσα στα σωθικά της ελληνικής οικογένειας, πίσω από τους τοίχους, και βγάζει έξω έναν λόγο και μια εικόνα που άλλοτε σοκάρει κι άλλοτε προβληματίζει, αγγίζει φέτος την καλλιτεχνική του ωριμότητα. Στη νέα του ταινία, «Μαχαιροβγάλτης», είναι σαν να παίρνει την άμορφη μάζα και τη μαγιά των δύο πρώτων, του «Σπιρτόκουτου» και του «Ψυχή στο στόμα», και να δίνει σχήμα και ταυτότητα σε μια τάξη ανθρώπων που πιέζεται και καταπιέζει, που εν δυνάμει εγκληματεί διά ασήμαντον αφορμή. Άνθρωποι που βρίσκονται πολύ πιο κοντά μας από όσο νομίζαμε, που μπορεί ανά πάσα στιγμή να είναι ο κάθε ένας από εμάς.

Βρίσκω πολύ γενναίο και αξιοσημείωτο ότι η γενιά σου, που κάνετε τώρα ταινίες, αποφεύγετε να μιμηθείτε «μεγάλους» δημιουργούς και επιτέλους έχετε να πείτε ιστορίες. Η αλήθεια είναι ότι, ενώ στις πρώτες μου απόπειρες, με τις μικρού μήκους, προσπαθούσα να μιμηθώ διάφορους που θαύμαζα, κάπου ένιωθα ψεύτης. Τα είχα όλα προαποφασισμένα στο χαρτί, η καύλα -και καλά- για το πλάνο, και κάποια στιγμή είπα: «Τι κάνεις, ρε συ;». Και πάνω στην προσπάθειά μου να καταλάβω άλλους σκηνοθέτες, όπως ο Κεν Λόουτς ή ο Λάρι Κλαρκ, μου αποκαλύφτηκαν καινούργιοι κόσμοι, όπου υπήρχαν άνθρωποι κανονικοί, υπήρχε λόγος, υπήρχαν ιστορίες, αισθήματα ανάμεσα στους ανθρώπους, γίνονταν πράματα. Μπορεί να είναι ένα σινεμά κατώτερο αισθητικά, να μη διεκδικεί δάφνες εικονοποίησης, πλανοθεσίας, να μην έχει τη φοβερή φωτογραφία, αλλά είναι ένα είδος σινεμά ενταγμένο μέσα στον κόσμο μας, με ήρωες αναγνωρίσιμους -λίγο κοινωνικό, λίγο πολιτικό, συναισθηματικό κι ανθρώπινο σινεμά. Ακραίο, αλλά που βλέποντάς το νιώθεις συγγένεια.

Σε αντίθεση με το σινεμά που γινόταν μέχρι πριν λίγα χρόνια στην Ελλάδα, αβανγκαρντίστικο και κουλτουριάρικο. Από ατολμία και σοβαροφάνεια. Αυτή η πόζα, καταστροφική σε όλο το φάσμα. Τρομερή αρρώστια. Ένα λάβαρο που έχω σηκώσει είναι «fuck σοβαροφάνεια». Το έχω πάρει πατριωτικά και με απελευθέρωσε.

Όταν έβλεπες εκείνα τα ατέλειωτα πλάνα, όπου δε μιλούσε κανένας, έμπαινες στον πειρασμό να γεμίσεις με τη φαντασία σου τα κενά; Όχι, γιατί το χειρότερο ήταν όταν άνοιγαν οι ηθοποιοί το στόμα τους. Εκεί εγώ ήθελα να ξεράσω. Εκεί ήθελα να ξεράσω! Ήταν τόσο κακόγουστο αυτό που έβλεπα.

Κακόγουστο ή τελείως ανεδαφικό; Ανεδαφικό άμεσα, αλλά η όλη κατάσταση ήταν κιτς, μια κακογουστιά. Έβλεπα όλα αυτά και είπα, εντάξει, έτσι κι αλλιώς είμαστε μόνοι εδώ πέρα. Δεκανίκια δεν έχουμε, παράδοση ιδιαίτερη στο σινεμά δεν έχουμε, από κάπου πρέπει να πιαστούμε, από κάπου να ξεκινήσουμε. Να νιώσω ότι κάτι κάνω που να γεμίζει. Κάποια στιγμή έρχεσαι αντιμέτωπος με τον εαυτό σου.

Έτσι κατέληξες σε αυτόν τον άκρατο ρεαλισμό; Πιστεύω ότι ο κινηματογράφος πρέπει να αφετηριάζει από τον ρεαλισμό. Ακόμα και ο Ταρκόφσκι, που είναι από τους πιο ποιητικούς σκηνοθέτες, ή ο Μπρεσόν, έχουν αφετηρία τους τον κόσμο. Προσπαθούν, μια ερωτική σκηνή, μια αναπαράσταση βιασμού, τραμπουκισμού, έναν διάλογο, να τα συλλάβουν στην ακρίβεια και την τελειότητα που έχουν στην πραγματική ζωή. Ασχέτως αν μετά το βλέμμα τους τα απογειώνει. Που η προσωπική τους αισθητική και η ηθική αυτού του βλέμματος πάει τα πράγματα παρά πέρα. Λειτουργούν με σεβασμό απέναντι στον κόσμο. Αυτό οραματίζομαι κι εγώ.

Ο λαϊκός κινηματογράφος παλιότερα δεν είχε την ίδια αξία και αμεσότητα; Ναι, αλλά δεν είχε κινηματογραφικότητα. Ας μη γυρνάμε σε αυτά. Έχουν ολοκληρωθεί, έχουν αποδοθεί τα εύσημα. Ήταν ένας κινηματογράφος όπου η φόρμα ήταν θεατρική. Οι ατάκες ήταν θεατρικές. Έβλεπες τους ηθοποιούς να παίζουν σαν να έχουν γραμμένο στο κούτελο «και τώρα παίζω». Ενώ όταν βλέπεις το «Kids» του Κλαρκ ή μια ταινία του Κασσαβέτη να συρρικνώνει μια κατάσταση, αναρωτιέσαι: Υπάρχει εδώ κάμερα, υπάρχουν φώτα, συνεργείο; Μένω εκστατικός με το πόσο σπουδαία τέχνη είναι το σινεμά. Ο λόγος είναι βοηθητικός της εικόνας. Εγώ έπρεπε να αφήσω την κατάρα των «μεγάλων» πλάνων, να γυρίσω πίσω από την αρχή και να γίνω δραματουργός, ώστε να στήσω σκηνές με τους ηθοποιούς μου. Κι αυτό ήταν σημαντικό, γιατί άνοιξε και η φαντασία. Και η φαντασία είναι απίστευτη. Τι προσλαμβάνουσες μπορεί να έχουμε για κόσμους με τους οποίους δεν είχαμε ποτέ επαφή. Να τους ξέρουμε, εν δυνάμει.

Τις λούμπεν καταστάσεις που αναπαριστάς τις βλέπει κανείς στην τηλεόραση. Σε κάτι εφιαλτικές trash εκπομπές με τρομερό κοινωνιολογικό ενδιαφέρον, βέβαια... Τους βλέπεις, είναι εκεί, μπράβο! Όταν έγραφα τον Περικλή στο «Ψυχή στο στόμα», είχα στο μυαλό μου τον Τράγκα. Δε σημαίνει ότι, επειδή φοράει γραβάτα, δεν είναι λούμπεν.

Έχεις κάποιες μαρτυρίες για το πώς εκλαμβάνουν τις ταινίες σου άνθρωποι που προσομοιάζουν τους ήρωές σου; Έχεις βρεθεί ποτέ ανώνυμα ανάμεσα σε τέτοιου είδους κοινό; Έχω δει αντιδράσεις από κόσμο αυτού του τύπου, που είναι κάπου λίγο αθώοι, δεν έχουν τα χέρια τους λερωμένα. Συγκινούνται και λένε: «Επιτέλους, ένας σκηνοθέτης που μιλάει και για μας». Όλα τα χρόνια οι ήρωες του ελληνικού σινεμά ήταν διανοούμενοι, κουλτουριάρηδες, συγγραφείς. Σε μένα, αναγνωρίζουν πράγματα, αναγνωρίζουν την κόλαση που ζούνε, ανέχεια, τοκογλύφοι, κακία, μαλακία, ρατσισμός, σεξισμός, καταπίεση, βία στη συμπεριφορά, τα πάντα δηλαδή. Οι μισοί αντιδρούν θετικά σε αυτό το πράγμα, ότι επιτέλους ένα μεγάλο ποσοστό της ελληνικής κοινωνίας είναι μέσα στα σκατά, κι ότι τα σκατά είναι όλα αυτά. Επιτέλους, να μια ταινία που τα λέει, τα περιγράφει, τα προσεγγίζει, τα δείχνει, τα φωτίζει. Οι άλλοι μισοί θυμώνουν, κλωτσάνε.

Επειδή βλέπουν τη συμπεριφορά τους στην οθόνη, τον εαυτό τους μεγεθυσμένο. Ίσως, αλλά ακριβώς την ίδια συμπεριφορά έχουν και οι διανοούμενοι. Αυτά τα δύο στρατόπεδα είναι χωρισμένα σε δύο συμπεριφορές. Οι μισοί αντιλαμβάνονται αυτό που βλέπουν, την καυστική ματιά, το χιούμορ κι όλη τη σκατίλα που διαχέεται μέσα στην ελληνική κοινωνία, όλο το χτικιό, όλη τη μαυρίλα, όλες τις εκφάνσεις τους, τα καταλαβαίνουν. Γιατί ξέρουν ότι αυτά που κάνω εγώ δε μένουν σε αυτήν την τάξη μόνο, σώνει και καλά, αλλά είναι κι ο αυριανός φασισμός. Είναι και το πώς αυτά τα πράγματα μεγεθύνονται. Αυτή η αρρώστια δεν είναι μόνο σε ένα γκέτο, η μικροαστική τάξη είναι μειοψηφία. Και οι άλλοι μισοί θυμώνουν πάρα πολύ. «Μα, έτσι είναι η Ελλάδα μας;» «Μα, έτσι μιλάμε;» «Αυτά είναι τα ελληνικά; Αποκλείεται»...

Η λεκτική βία είναι πιο έντονη από τη σωματική βία στην ελληνική πραγματικότητα; Πιστεύω πως ναι. Η λεκτική βία πάει σύννεφο, είμαστε και μεσογειακοί... Στο μέλλον θα παίξει και αλκοολισμός.

Στον «Μαχαιροβγάλτη», ο λόγος παύει να είναι το κυρίαρχο μοτίβο και περιγράφεις χώρους, μοναξιές. Ίσως στις δύο προηγούμενές σου ταινίες να μην μπορούσες να αποφύγεις την οξύτητα των λέξεων, οι εντάσεις ήταν η φόρμα τους, σαν οι ταινίες να ήσουν εσύ ο ίδιος... Μπορεί. Μιλάω κι εγώ έτσι. Βρίζω κι εγώ.

Νομίζω ότι οι ήρωές σου ξεδιπλώνονται μέσα σε κάθε επόμενό σου φιλμ. Είναι ωραίο αυτό που λες. Με κολακεύει. Αν και δεν ξέρω αν ισχύει, δεν μπορώ να τους δω με απόσταση.

Υπάρχει μια συνεχής εναλλαγή θύτη - θύματος. Ο ένας γίνεται θύμα του άλλου, και ούτως καθ' εξής. Αυτή η αλυσίδα είναι χαρακτηριστικό του Έλληνα. Όποιος στον μικρόκοσμό του βρει λίγη εξουσία, γαμάει τους υπόλοιπους.

Στο «Σπιρτόκουτο», ο πρωταγωνιστής, που είναι ο πιο νταής, είναι στην πραγματικότητα ο πιο καταπιεσμένος. Και μετακυλύει τη μικρή του βία παρακάτω. Αυτό που δέχεται.

Σεναριακά, δεν αφήνεις καμία ελπίδα ούτε καν στα παιδιά, που είναι ακόμα πιο φασίστες... Είναι σπόροι. Είναι το αβγό του φιδιού. Ο φασισμός από μικροαστικά στρώματα ξεκινάει.

Ο «Μαχαιροβγάλτης» είναι μια ταινία για το ερωτικό πάθος; Όχι.

Ποιο είναι το κίνητρο του κεντρικού χαρακτήρα να σκοτώσει; Ένα πολύ μικρό κίνητρο, γιατί του μίλησε ο άλλος άσχημα, κι αυτό εμένα με σοκάρει. Γίνεται ένα έγκλημα διά ασήμαντον αφορμή. «Γιατί τσακίστηκα, γιατί με πρόσβαλε». Δεν ήθελα να είναι το κίνητρο το ερωτικό πάθος. Στην πραγματικότητα κάνει ένα έγκλημα για πολύ ρηχούς λόγους. Αυτού του τύπου τα εγκλήματα πιστεύω ότι είναι τα εγκλήματα που θα βιώσουμε από δω και πέρα. Δηλαδή τα εγκλήματα της πλάκας. Με τσάτισες, με ανακάτεψες, με πρόσβαλες, με έκανες ρόμπα, θα σε σκοτώσω! Αυτά με σοκάρουν πολύ περισσότερο από τα εγκλήματα που έχουν κίνητρο, αφορμή, που είναι χτισμένα.

Το έγκλημα της ιστορίας σου δεν είναι «χτισμένο»; Όχι, είναι έγκλημα κωλοπαιδαρίστικο. Παίρνει την απόφαση από έναν κωλοπαιδαρισμό. Το μυαλό του και η ψυχή του φτάνουν μέχρι εκεί. Δεν είναι Μάκμπεθ, που διεκδικεί ένα βασίλειο, και όλο αυτό χτίζεται. Εδώ έχουμε να κάνουμε με έναν άθλιο που γίνεται πάλι άθλιος. Κι αυτό σχολιάζει η ταινία, αυτό είναι το θέμα της.

Όπως το ονειράκι του μικροαστού Έλληνα, που πάντα βασίζεται στην προδοσία, την κλοπή, τη χυδαιότητα. Αυτό που λες ισχύει. Αλλά σε επίπεδο συμβολικό. Είναι η συμβολική ανάγνωση της ταινίας. Εγώ το λέω σε ψυχολογικό επίπεδο.

Κι όμως, οι εντάσεις μεταξύ των δύο αντίζηλων είναι «η ζωή σου, η ζωή μου». Είναι λίγο ουέστερν ανάμεσα στους δύο. Αλλά δεν ήθελα να βάλω φοβερά πάθη. Ήθελα να δείξω ότι υπάρχει κάτι από κάτω. Για μένα, αυτό το κάνει ακόμα πιο ανατριχιαστικό. Που λέει, «εντάξει, μια ζωή έχω, ή εγώ ή εσύ». Τόσο κυνικά!

Στο τέλος της ταινίας σκεφτόμουν: τελικά πίσω από κάθε ευημερία κρύβεται ένα έγκλημα; Πιθανόν ναι. Όχι πάντα.

Πέντε χρόνια και είκοσι μπάντες μετά το ξεκίνημά της, η Archangel αναδεικνύεται στην πλέον εξελίξιμη δισκογραφική ελληνική εταιρία, χωρίς να παύει να παραμένει για τους ανθρώπους της ένα «καθημερινό joyride». Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος Φωτογραφία Χριστίνα Γεωργιάδου

ARCHANGEL THE LABEL

Υπήρξατε όλοι βετεράνοι της δισκογραφίας προτού στήσετε την Archangel. Με ποια συναισθήματα αντιμετωπίζατε τη δουλειά εκείνο τον καιρό; Να υποθέσω ότι νιώθατε κορεσμό, κάποια αίσθηση ανεκπλήρωτου;
Χάρης Πετροπουλάκης: Βετεράνος εδώ μέσα είναι μόνο ο Πάνος.
Αντώνης Ζουγανέλης: Σωστό. Έχει και μια ηλικία. Πώς να είμαστε εμείς βετεράνοι στα 30 μας;
Πάνος Θεοφανέλλης: Τη δουλειά, εκείνο τον καιρό όπως λες, την αντιμετωπίζαμε με κέφι και αγάπη, όπως και την ίδια τη μουσική, όσο ίσως γραφικό και να ακούγεται αυτό σήμερα. Αν ένιωσα κορεσμό; Ναι, υπήρξαν φορές που συνέβη κι αυτό. Θυμάμαι, ήταν Κυριακή βράδυ και δεν ήθελα να πάω στο γραφείο τη Δευτέρα το πρωί! Σοκαρίστηκα μέσα μου, όταν ένιωσα έτσι. Έκανα υπομονή όμως, γιατί για αρκετό καιρό η Archangel μόνο ζητούσε και δεν μπορούσε να μας δώσει κάτι πίσω. Όταν μεγάλωσε λίγο η εταιρία κι έγινε επικίνδυνο χόμπι, αισθάνθηκα πως έφτασε ο καιρός να ζω κι εγώ στο σπίτι μαζί με τα παιδιά.

Δεν ήταν ριψοκίνδυνο να αφήσετε τις ήδη στρωμένες καριέρες σας και να επιδοθείτε στη δημιουργία κάτι τόσο επίφοβου, όπως η δημιουργία μιας δισκογραφικής;
Αντώνης: Όσο ωραίο κι αν ήταν να φαντάζεσαι τον εαυτό σου με καριέρα σε πολυεθνική δισκογραφική εταιρία, δε νομίζω πως πιστέψαμε ποτέ ότι εν έτει 2003 ή 2004 θα μπορούσε κάποιος να ξεκινήσει καριέρα σε κάτι που πέθαινε με γοργούς ρυθμούς.
Πάνος: Δε θα πω ότι δεν ήταν ριψοκίνδυνο ή ότι δε φοβήθηκα. Άλλο υπάλληλος επί είκοσι πέντε χρόνια, έστω και σε ψηλές θέσεις, άλλο να ξεκλειδώνεις την πόρτα την πρώτη του μηνός και να ξέρεις πως εξαρτάται από σένα η υπόθεση χωρίς εταιρίες μαμάδες στο εξωτερικό.

Πόσα ντέμο δέχεστε καθημερινά; Τα ακούτε όλα;
Αντώνης: Δεν παίρνουμε πια τόσα πολλά, όπως τα πρώτα χρόνια που ξεκινήσαμε. Φυσικά και τα ακούμε όλα, έστω και στο γρήγορο, αν δούμε πως δεν παρουσιάζουν κάποιο ενδιαφέρον για τη δική μας εταιρία. Ένας μέσος όρος πλέον είναι πέντε με δέκα την εβδομάδα.

Με ποια κριτήρια υπογράφετε μια μπάντα;
Χάρης: Το όραμα παίζει τεράστιο ρόλο. Το ίδιο και η προσπάθεια. Χρειάζεται μεγάλες θυσίες και από τις δύο πλευρές για να στηθεί το οτιδήποτε.
Πάνος: Για μένα, διαδραματίζει κυρίαρχο ρόλο ο χαρακτήρας των ανθρώπων. Όπως έχω ξαναπεί, παίζει τεράστιο ρόλο στη χημεία της συνεργασίας αν μπορείς να κάτσεις για φαγητό στο ίδιο τραπέζι με τον άλλον και να περάσεις καλά, χωρίς να χρειάζεται να μιλάς συνεχώς για τη μουσική.

Υπάρχει κάποια διεθνής εταιρία που να τη θεωρείτε πρότυπο ως μεθοδολογία και αισθητική;
Πάνος: Τα περισσότερα ανεξάρτητα, διεθνή labels κάνουν από πολύ καλή ώς καταπληκτική δουλειά, παρουσιάζοντας πρώτα από όλα μια καινούργια αισθητική και δεοντολογία, και δευτερευόντως μουσικές. Δεν κρύβουμε ότι μας επηρέασε η Factory. Έχουμε άλλωστε ακολουθήσει τη δική τους ιδιορρυθμία στην κωδικοποίηση των άλμπουμ μας, που αν προσέξει κανείς, θα δει πως δεν ακολουθούν αύξοντες αριθμούς. Κι αυτό γιατί στο νούμερο τρία είναι ο σκύλος μας, στο πέντε ο Αντώνης, στο εφτά η βάρκα μας, και ούτω καθεξής. Είναι ένας ελάχιστος φόρος τιμής στον Tony Wilson, που επηρέασε όσο λίγοι τη μουσική στις τελευταίες δεκαετίες.

Θα το ξανακάνατε, εάν γνωρίζατε ότι επίκειται μια οικονομική κρίση και μια καταρρέουσα δισκογραφική βιομηχανία;
Αντώνης: Μα όταν το κάναμε, είχε ήδη ξεκινήσει η κρίση στη δισκογραφία! Απλώς πιστέψαμε πως μπορούσαμε να προσφέρουμε κάτι καινούργιο στο μικρό μέγεθος που εμείς αναφερόμαστε. Η πρώτη ημέρα, που ξεκινήσαμε το label με τις «Ρόδες», μέχρι τη σημερινή ημέρα, που το roster μας περιλαμβάνει 21 συγκροτήματα, φάνηκε σαν ένα joyride μίας εβδομάδας. Δεν το πολυκαταλάβαμε. Το σίγουρο, έστω και κλισέ, πάντως, είναι πως, όπου υπάρχει κρίση, υπάρχουν κι ευκαιρίες.

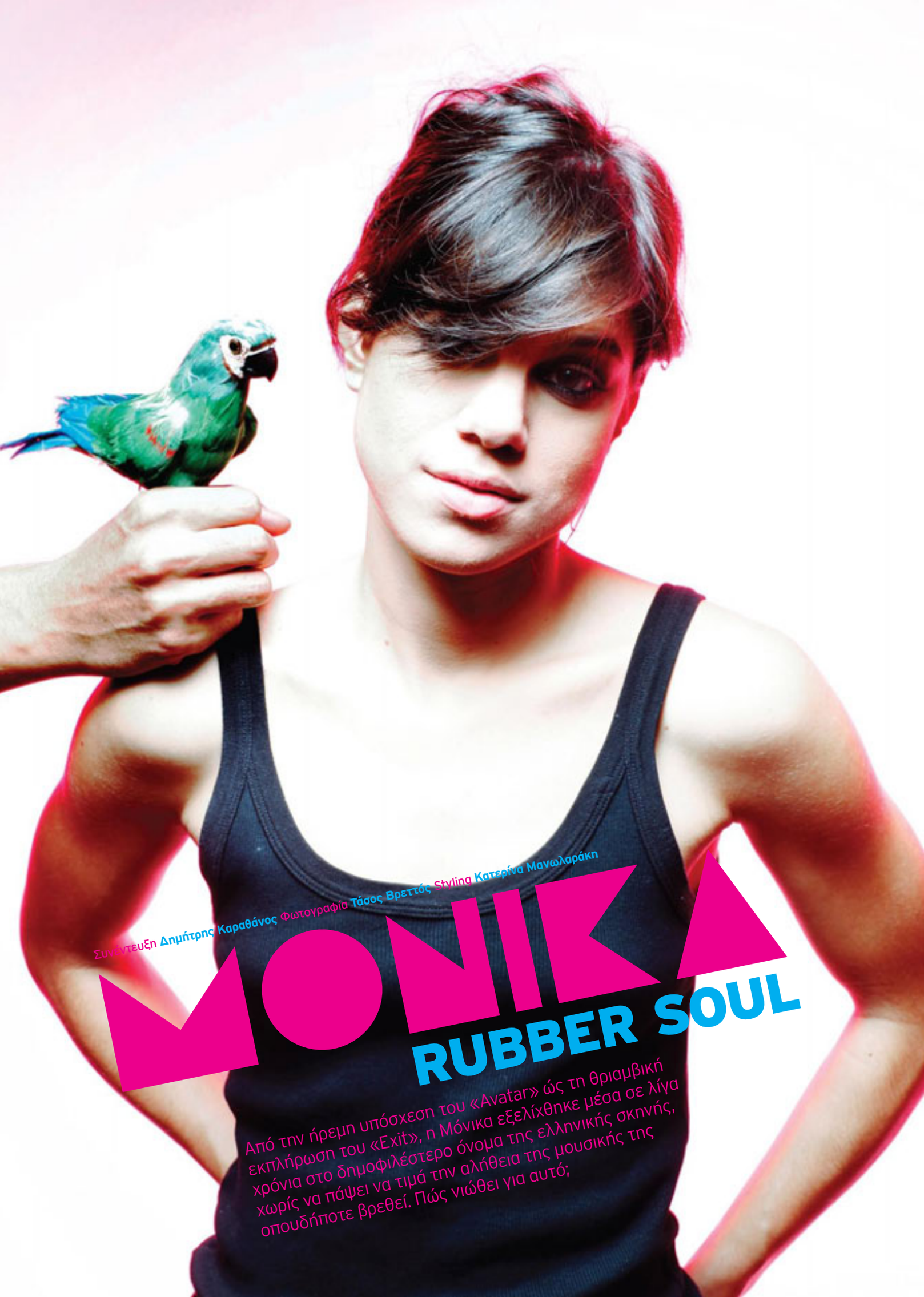
Τι θα απογίνουν τελικά οι εταιρίες;
Πάνος: Ό,τι απογίνονται πάντα οι εταιρίες. Κάποιες θα κλείσουν, άλλες θα μεταλλαχθούν, θα ανοίξουν καινούργιες, και πάει λέγοντας. Η σωστή ερώτηση είναι η μουσική τι θα απογίνει, αλλά αυτή ευτυχώς δεν έχει ανάγκη από μας. Θα επιβιώνει μόνη της, θα βρίσκει πάντα τον αποδέκτη που της αξίζει και, αν κάποιοι ενδιάμεσοι σαν και μας καταφέρουν να της είναι χρήσιμοι, τότε όλα καλά.

Στην περίπτωση της Μόνικας, χρησιμοποιήσατε την προωθητική τακτική των weblogs. Λειτούργησε θετικά; Και ποια είναι η άποψή σας για τον ρόλο των νέων μίντια στη μουσική;
Αντώνης: Δε χρησιμοποιήσαμε καμία τακτική στην περίπτωση της Μόνικας, άσχετα εάν το marketing plan της ήταν 40 σελίδες. Εμείς θεωρήσαμε πως το μόνο που έπρεπε να καταφέρουμε ήταν να φτάσει σε όσο περισσότερα αφτιά γινόταν η μουσική της και τα τραγούδια της. Αυτό έγινε μέσα από weblogs, social networks, websites, ραδιόφωνα, τηλεόραση, κινητά τηλέφωνα, συναυλίες, συναυλίες και περισσότερες συναυλίες. Όπως ο Πάνος αναφέρει πως η μουσική δε χρειάζεται εμάς πλέον απαραίτητα, έτσι συμβαίνει και με το κοινό. Το κοινό έχει αλλάξει εντελώς. Ψάχνει, ενημερώνεται, ανακαλύπτει και είναι ο τελικός κριτής της μουσικής.

Με τα ραδιόφωνα τι ακριβώς συμβαίνει; Θα λέγατε πως είναι υποστηρικτικός ο ρόλος τους ως προς την προώθηση του καινούργιου;
Πάνος: Τα περισσότερα ραδιόφωνα ακολουθούν το δικό τους πλάνο και δεν μπορούν πια να λειτουργήσουν τόσο εύκολα υποστηρικτικά προς το καινούργιο και το διαφορετικό. Οι έρευνες αγοράς για τα τραγούδια, η ανεγκέφαλη επαναληψιμότητα και η απουσία παραγωγών ίσως να δίνει αυτό που ψάχνουν οι διαφημιστές, αλλά εξουθενώνει τον ακροατή. Αυτό συμβαίνει παγκόσμια, απλώς στην Ελλάδα σε εξοντωτικό βαθμό. Αν σκεφτούμε πως ακόμη σήμερα, δέκα και πλέον χρόνια μετά την έναρξη της ιδιωτικής ραδιοφωνίας και τηλεόρασης, δεν έχουν δοθεί επίσημα άδειες, ίσως και να καταλάβουμε πως το ματς είναι χαμένο. Στη δική μας εταιρία τα πράγματα γίνονται μέσα από το διαδίκτυο περισσότερο, οπότε δε μας καίνε και ιδιαίτερα όλα αυτά.

Γιάννης Πλατσόπουλος, Αντώνης Ζουγανέλης, Χάρης Πετροπουλάκης,
Πάνος Θεοφανέλλης, Φρειδερίκος Μωρίκης.

Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος** Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός** Styling **Κατερίνα Μανωλαράκη**

ΜΟΝΙΚΑ

RUBBER SOUL

Από την ήρεμη υπόσχεση του «Avatar» ώς τη θριαμβική εκπλήρωση του «Exit», η Μόνικα εξελίχθηκε μέσα σε λίγα χρόνια στο δημοφιλέστερο όνομα της ελληνικής σκηνής, χωρίς να πάψει να τιμά την αλήθεια της μουσικής της οπουδήποτε βρεθεί. Πώς νιώθει για αυτό;

Τι σε έκανε να θέλεις να γίνεις μουσικός; Το ταξίδι που έκανα στους πιο ευφάνταστους κόσμους αγκαλιά με τα πιο χαμογελαστά αισθήματα πάνω στο χαλί μιας μελωδίας που κάποτε ήταν του Χατζιδάκι, ύστερα των Beatles, ή ίσως των Radiohead.

Πού εντοπίζεις την πρώτη σου στιγμή διασημότητας; Τι εννοείς; Οι στιγμές διασημότητας είναι ανύπαρκτες. Οι στιγμές όμως που κάποιος άγνωστος έρχεται να μου μιλήσει επειδή μας συνδέει η μουσική είναι πολλές και τις απολαμβάνω. Δεν έχει καμία σημασία το ποια ήταν η πρώτη.

Ποιες θυσίες έχεις κάνει για την τέχνη σου; Έχω καθυστερήσει το πτυχίο μου. Χάθηκα με κάποιους φίλους. Έχω ξεχάσει τι σημαίνει ξεγνοιασιά. Θυσιάζω το λαμπερό φως της μέρας για να είμαι στο στούντιο. Όλα αυτά όμως καταλήγουν σε ένα υπέροχο εσωτερικό δώρο που μόνο ευτυχισμένη με κάνει.

Ποιο τραγούδι θα μπορούσε να είναι το σάουντρακ της ζωής σου; Το «The Long and Winding Road».

Υπάρχει κάποια μορφή καλλιτεχνικής έκφρασης που δε σε αγγίζει καθόλου; Για μένα, ακόμα και το πλύσιμο των πιάτων είναι ένα είδος καλλιτεχνικής έκφρασης που έχει ενδιαφέρον.

Είναι δυσκολότερο για μια γυναίκα να πετύχει στη σύγχρονη μουσική σκηνή; Εάν καταφέρει να λύσει το πρόβλημα με το κουβάλημα των μουσικών οργάνων, ίσως είναι και πιο εύκολο!

Ποια είναι η καλύτερη συμβουλή που σου δόθηκε ποτέ; Κάθε εμπόδιο για καλό.

Ποια συμβουλή θα έδινες εσύ σε έναν φέρελπι καλλιτέχνη; Να κουραστεί τόσο ώστε να συνειδητοποιήσει εάν του αρέσει αυτό που κάνει ή όχι. Από κει και πέρα όλα θα είναι πιο εύκολα και ευχάριστα.

Αληθεύει το αξίωμα ότι η μουσική είναι 1% ταλέντο και 99% δουλειά; Κατά τη δική μου άποψη, η συνταγή γράφει 30% ταλέντο, 30% τύχη και 40% δουλειά.

Μπορείς να ανακαλέσεις μια πραγματικά αμήχανη στιγμή σου επί σκηνής; Σε μια από τις πρώτες συναυλίες μετά το «Avatar», όταν στο πρώτο κομμάτι ανέβηκα στη σκηνή, χαιρέτησα τον κόσμο και, με το που πήγα να φορέσω την κιθάρα γεμάτη υπερηφάνεια, έλειπε το λουρί της. Ξαναχαμογέλασα στο κοινό, έκανα στροφή κι έφυγα τσαντισμένη. Αυτή ήταν μια αστεία εμπειρία. Μεγάλη αμηχανία ωστόσο έχω νιώσει και σε συναυλία όπου το κοινό μιλούσε κατά τη διάρκεια ενός πολύ ήρεμου κομματιού, που προφανώς είχα εκτιμήσει λάθος τη θέση του στο playlist. Ήθελα απλώς να ανοίξει μια τρύπα στη σκηνή και να εξαφανιστώ, ένιωθα ανεπιθύμητη. Στην πορεία έμαθα να εκτελώ χρέη dj πάνω στη σκηνή, καθώς και να μοιράζομαι ευθέως οτιδήποτε ενοχλεί τους ακροατές ή εμένα. Μου αρέσει να δημιουργώ την αίσθηση της παρέας στο live.

Ποια είναι η δυσκολότερη αβαρία της καθημερινότητάς σου; Προσπαθώ καθετί να το βλέπω χρήσιμο. Κι έτσι δεν μπαίνω στον κόπο να ξεφορτωθώ τίποτα μέχρι στιγμής.

Ονόμασε ένα τραγούδι που θα ήθελες να το έχεις γράψει εσύ. Κάθε στιγμή και διαφορετικό.

Ποιους άλλους καλλιτέχνες θαυμάζεις; Πολλούς. Ανάμεσά τους οι Arcade Fire, Tom Waits, U2, Nick Cave, Ennio Morricone, Flaming Lips, η Madonna, οι Κατσιμιχαίοι, η Ευανθία Ρεμπούτσικα, ο Σταύρος Ξαρχάκος.

Ποιο είναι το χειρότερο πράγμα που έχει ειπωθεί για λογαριασμό σου; Πάντα άκουγα και ακούω αρνητικά αλλά και θετικά σχόλια. Όσο περνάει ο καιρός, μαθαίνω να με επηρεάζουν μόνο προς το καλύτερο.

Διάβασα μια συνέντευξή σου σε κυριακάτικη εφημερίδα, όπου υπερτονίστηκε μια δήλωσή σου για την οικονομική κρίση. Πιστεύεις ότι συντρέχει λόγος να εκφράζονται οι καλλιτέχνες περί πολιτικής; Αυτό εξαρτάται από τον καλλιτέχνη ως άνθρωπο. Το ότι έχει τη δυνατότητα να γράφει σε στίχους την άποψή του δε σημαίνει πως πρέπει να βλέπει τον εαυτό του ως ηγέτη αλλά ούτε και να βλέπει την πολιτική ως ταμπού φοβούμενος την επιρροή του. Εγώ πάντως, προσωπικά, προτιμώ να εκφράζω τη θέση μου απέναντι σε ό,τι με περιβάλλει μέσω της μελωδίας και όχι μέσω του στίχου, ώστε ο καθένας να πλάθει τα δικά του λόγια μέσω μιας συναισθηματικής φόρτισης, επαναστατικής ή όχι.

Θα κατονόμαζα το «Take A Little Bit Of Me» ως την πιο απαιτητική, πολυδαίδαλη σύνθεσή σου, όσο και ως μια εμπνευσμένη ενορχήστρωση. Πώς νιώθεις εσύ απέναντι στο συγκεκριμένο τραγούδι; Πόσο χαίρομαι που πρόσεξες αυτό το τραγούδι! Η αλήθεια είναι ότι στον δεύτερο δίσκο ζούσα για τη στιγμή που θα ηχογραφούσα το «Away From My Land» και το «Take A Little Bit Of Me». Το πρώτο το έγραψα χαμένη στις ερήμους των «Ασυγχώρητων» του Κλιντ Ίστγουντ. Το δεύτερο σαν να με ρώτησαν ποια είναι η αγαπημένη μου ταινία της Disney. Είναι από τα κομμάτια που φαντάστηκα εξαρχής την τελική τους μορφή και χαίρομαι πάρα πολύ που σου άρεσε.

Είναι ξεκάθαρο πως διαπρέπεις στη συναισθηματική ερμηνεία. Ονειρεύεσαι όμως άλλα ηχοτοπία, υπάρχουν στιγμές που φαντάζεσαι μελλοντικούς, εντελώς διαφορετικούς μουσικούς εαυτούς; Συνήθως, όταν γράφω μουσική, αφήνομαι στις όποιες συναισθηματικές εκρήξεις της στιγμής. Πάντα όμως σιγοβράζει μέσα μου μια διαφορετική εκτόνωση, το ίδιο συναισθηματική αλλά πιο παθιασμένη, λιγότερο τεχνική και περισσότερο αμήχανη. Αυτά αποτελούν μια συλλογή τραγουδιών που μέχρι στιγμής έχουν ακούσει ελάχιστοι. Μέσα σε αυτά υπάρχουν κάποια καθαρά dance κομμάτια, μερικά ελληνικά και ορισμένα πολύ πειραματικά.

Θα σου άρεσε να είσαι ένα απλό μέλος μιας μπάντας; Μια ρυθμική κιθαρίστρια, για παράδειγμα, δίχως το άγχος της performance; Φυσικά! Αυτό γινόταν για πολλά χρόνια όπου έπαιζα σε μπάντες σαξόφωνο, πλήκτρα, κιθάρα ή έκανα δεύτερα φωνητικά. Απλώς κάποια στιγμή έκλεισε για εμένα ο κύκλος του ροκ και θέλησα να ασχοληθώ λίγο με τη δική μου μουσική, που ήταν κάπως πιο μελωδική και μου είχε λείψει αυτή η πλευρά του εαυτού μου. Δεν ήταν καθόλου εύκολο την πρώτη φορά που πήρα θέση στο κέντρο της σκηνής και όλοι ήταν στραμμένοι πάνω μου! Είχα συνηθίσει να κρύβομαι κάπου πίσω δεξιά και να παίζω το σολάκι μου. Απλώς όλη αυτή η εμπειρία με τα συγκροτήματα είναι η αιτία που βρίσκομαι αυτή τη στιγμή εδώ. Οι Serpentine, οι Relevant Box, οι Fade Out, οι Μέντα, το Studio 2 και ο Βλάσσης, οι Cloudscape, είναι που με μύησαν στον κύκλο της μουσικής και σε αυτούς οφείλω κατά κάποιο τρόπο τη μουσική μου συνέχεια μέχρι σήμερα.

Ο Tom Waits έλεγε πως όλα τα τραγούδια είναι μια παραφθορά των ήχων που αγαπάμε. Ο ίδιος δήλωνε πως όλη του η μουσική παραγωγή ήταν μια προσπάθεια να ερμηνεύσει Λούις Άρμστρονγκ. Σε ποιον τραγουδοποιό γνέφεις εσύ; Συγκεκριμένα από το καλοκαίρι και μετά διανύω μία Tom Waits περίοδο. Ομολογουμένως, είναι ένας τραγουδοποιός στον οποίο θα ήθελα πολύ να μοιάσω, όχι τόσο ως προς τον ήχο του όσο ως προς την ελευθερία του να κάνει ό,τι πιο τρελό του έρχεται στο μυαλό. Θα έλεγα, επίσης, πως αδιαμφισβήτητα ο Paul McCartney είναι ένας μουσικός που με έχει επηρεάσει πολύ και διακρίνω σχεδόν πάντα μια κρυφή επιθυμία να τιμήσω τη συμβολή του στο γράψιμό μου.

Θα επιβιώσουν οι ελληνικές εταιρίες της δισκογραφικής κρίσης; Οι εταιρίες που θα καταφέρουν να ελίσσονται στις εκάστοτε μεταλλάξεις του μουσικού «πακέτου» και θα ισορροπήσουν ανάμεσα στον ρομαντισμό και την επιχειρηματικότητα θα επιβιώσουν.

Τώρα που αυτό που ονομάζουμε «mainstream» σε έχει εναγκαλιστεί, διατρέχεις κίνδυνο να σε εγκαταλείψει το indie κοινό; Υπό την έννοια ότι ένα κομμάτι του κόσμου αρέσκεται να θεωρεί τον καλλιτέχνη δικό του, και τον θέλει για πάντα άσημο. Όπως είπα και προηγουμένως, ξεκίνησα μέσα από μια διαφορετική συνομοταξία μουσικών που παίζαμε κυρίως πειραματικό ποπ και ροκ, για την πλάκα μας, στα στέκια μας, με κοινό μόνο τους φίλους μας, ίσως με μπδαμινές φιλοδοξίες αλλά και κουβαλώντας πάντα και μια ανεπαίσθητη πικρία. Όταν προέκυψε το demo μου το 2006 και άρχισα να αποκτώ ένα πιο ευρύ κοινό, δε μου πέρασε ούτε λεπτό από το μυαλό η λέξη «mainstream». Απλώς οι φίλοι μου άρχισαν να πληθαίνουν, κάπως έτσι το έβλεπα. Οι άνθρωποι που με στήριξαν στο ξεκίνημα αυτής της σόλο πορείας ξέρουν πολύ καλά πόσο το αναγνωρίζω και εξακολουθώ να τους το δείχνω με κάθε ευκαιρία. Από κει και πέρα, μερικοί από αυτούς συνεχίζουν περήφανοι για όλο αυτό το ομαδικό μας κατόρθωμα, γιατί από αυτό επωφελείται όλη η μουσική κοινότητα και όχι κάποιος ξεχωριστά απαραίτητα, και δυστυχώς, μερικοί άλλοι είναι φυσιολογικό να νιώθουν ένα είδος αδικίας μέσα σε όλο αυτό, που το κατανοώ απόλυτα. Είναι κρίμα, καθώς γνωρίζω υπέρμετρα ταλαντούχους μουσικούς να μην έχουν σταθεί τυχεροί όσον αφορά την αναγνώριση και να εγκαταλείπουν.

Τι αρέσκεσαι να παρακολουθείς στην τηλεόραση; Κυρίως αθλητισμό. Στίβο, ποδόσφαιρο και τένις.

Ποιος είναι ο αγαπημένος σου παίκτης του Παναθηναϊκού; Ο Νίνης. Θαυμάζω το ταλέντο του.

Μέχρι στιγμής, δεν έχεις δώσει τραγούδι για διαφήμιση. Γιατί; Δεν έχει προκύψει και ούτε το επιζητώ.

Τι σε κάνει να θέλεις να παραμείνεις μουσικός; Και τι θα σε κάνει να εγκαταλείψεις στο τέλος; Η αδρεναλίνη τη στιγμή της δημιουργίας. Μόνο και μόνο η ανάμνηση των τόσο δυνατών εμπειριών που έχω ζήσει χάρη στη μουσική μέχρι τώρα, δε θα μου επιτρέψει ποτέ να αποσυρθώ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΑΣΤΑΣ
ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΙΛ

Συνομιλώντας με τον κομψότερο άντρα της ελληνικής ποπ για τον φετιχισμό της κιθάρας και τον μπονβιβερισμό ως στάση ζωής. Συνέντευξη **Δημήτρης Καραθάνος**
Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός**

«Το παίξιμό μου στην κιθάρα είναι εντελώς ανατρεπτικό. Έμαθα να σολάρω πάνω από δίσκους των Magazine, του Brian Eno με τον Robert Fripp. Είμαι προϊόν εντελώς ανορθόδοξης μουσικής παιδείας. Ποτέ δεν κάθισα να παίξω μπλουζ». Όλα αυτά με αφορμή την παρατήρηση ότι κάποιος με τόσο μακριά δάχτυλα δε θα μπορούσε παρά να είναι γεννημένος μουσικός. «Είναι πολύ βολικό αν παίζεις ακόρντα σε μια κιθάρα με φαρδύ μανίκι. Από τη δεύτερη οκτάβα και μετά όμως, έχω πρόβλημα. Στενεύει πολύ η τασιέρα. Αν τύχει να πιω και πέντε-έξι κρασιά παραπάνω, ξέχασέ το».

Το παραπάνω, όπως και όλα τα αυτοβιογραφικά ανέκδοτα του Γιάννη Νάστα, είναι έμπλεο σαρκασμού. Κυρίως όμως είναι μια σεμνή απόπειρα να καμουφλάρει την τεχνική του βιρτουοζιτέ. Μπορεί να οφείλεται στην πληθωρική περσόνα του ή ίσως στην πολλαπλότητα των ρόλων που αναλαμβάνει στην μπάντα του, αποτελεί γεγονός όμως πως ένας από τους αρτιότερους τεχνικά και πλέον ευφάνταστους κιθαρίστες αυτής της χώρας σπανίως μνημονεύεται για τα επιτεύγματά του στο εξάχορδο. Ο τελευταίος του δίσκος, «Το Βαλς των Ελαφιών», πέραν των σπουδαίων τραγουδιών, των αιθέριων ηχοτοπίων και των ετερόκλητων ταυτοτήτων που υιοθετεί ο δημιουργός του, περιέχει ορισμένες από τις πιο απαιτητικές κιθάρες που παίχτηκαν από τους Χαxakes. Κιθάρες κρυστάλλινες, κιθάρες φαζαριστές, κελαρυστά σόλο και ανάγλυφα ακουστικά μονοπάτια χαρτογραφημένα με μια κουφωτή Gibson, το «Βαλς των Ελαφιών» είναι τόσο λεπτοδουλεμένο, που καταλήγει να αιτιολογεί τη δεκαετή προετοιμασία του. «Το πρώτο μου όργανο ήταν το ακορντεόν», ομολογεί γελώντας ο Νάστας. «Στην ηλικία των 9. Την είχα από τότε μέσα μου τη ρομαντζάδα!». Το ακορντεόν εκείνο το πούλησε τον Μάρτιο του 1980 για να πάρει εισιτήριο για τη συναυλία των Police στο Σπόρτινγκ. Ώς τότε, είχε ήδη ακούσει Roxy Music, Deep Purple και τον πρώτο δίσκο των Simple Minds. Είχε αποφασίσει: «αυτό ήθελα να κάνω».

Γεννημένος το 1964, ο Γιάννης Νάστας παίζει κιθάρα από τα 13 του, ενώ δραστηριοποιείται από τότε συναυλιακά. Οι πρώτες του συναυλίες στη ΧΑΝΘ, με βαμμένο άσπρο μαλλί, καρό παπούτσια και χειροποίητες γραβάτες του προκαλούν ακόμη και σήμερα νοσταλγικά χαμόγελα. «Οι πάνκηδες έμπαιναν στην αίθουσα και τραβούσαν τα καλώδια. Από τότε ξένιζε η θεατρικότητά μου».

Καθώς προχωρά η κουβέντα, και ενώ οι ιστορίες για το θεσσαλονικιώτικο αντεργκράουντ δίνουν τη θέση τους σε διθυράμβους για τους Sex Pistols και τον Jello Biafra, καθίσταται ξεκάθαρο πως ο συνομιλητής είναι παθιασμένος με το ροκ. «Υπήρχαν εποχές που το ροκ εν ρολ έδινε νόημα στη ζωή μας ιδεολογικά. Σήμερα πρέπει να είμαστε πιο διακριτικοί. Κανείς δεν μπορεί να αξιώνει την επανάσταση. Υπάρχουν πανέμορφες μελωδίες, αλλά καμιά ιδεολογία. Οι καλλιτέχνες είναι μαριονέτες και μπαλαρίνες σε ονειρικό παραμύθι». Ο ίδιος ανταπαντά στη συναισθηματική κενότητα του σύγχρονου ροκ μέσα από τον ερωτισμό: «Τον ερωτισμό στη μουσική τον βρίσκω πιο καίριο, μπορώ να τον υπερασπιστώ. Ταυτίζομαι με μια ωραία κυρία. Με την προσπάθεια να την προστατέψεις, να διορθώσεις τις ατέλειές σου για χάρη της. Είναι πιο υγιεινό να συνθέτω υπό αυτή την οπτική. Αυτή είναι η ιδεολογία μου τώρα».

Κάνοντας μια αναδρομή στο παρελθόν, επιστρέφουμε στα σπάργανα των Χαxakes, αυτής της τόσο ιδιότυπης μπάντας που ουσιαστικά εισήγαγε το συστατικό «ποπ» στην ελληνική σκηνή. «Ο πρώτος μου δίσκος κυκλοφόρησε το 1995, σκανδαλωδώς αργά. Κόντεψα να γεράσω. Παίζω μουσική από τα 13, είχα δικό μου στούντιο από τα 15, και όμως, έμενα να βλέπω τους πάντες να κυκλοφορούν δίσκους, πλην εμού». Γύρω στο 1985, μάλιστα, ο Γιάννης Νάστας κόντεψε να εγκαταλείψει τη μουσική οριστικά. «Ήταν μια εποχή που ήθελα να πρεμήσω, είχα αρχίσει να βαριέμαι, η μουσική με έριχνε σε μια μελαγχολία απίστευτη. Είχα συνειδητοποιήσει πως από το '77 ώς το '85 δεν είχα φορέσει ούτε ένα χρωματιστό ρούχο. Οι Birthday Party, οι Pere Ubu, οι Sisters of Mercy, τα ακούσματά μου ήταν η καταστροφή της καταστροφής».

Enter Ντόμινι Λυμπέρη. «Η Ντόμινι υπήρξε καθοριστικός παράγοντας στο να κλειδώσω τον παλιό Γιάννη. Πολυεπίπεδη και μουσικός με άποψη εκκεντρική, με βοήθησε να βγάλω έναν άλλο εαυτό». Από τη γνωριμία τους και έπειτα, όλα άρχισαν να τρέχουν γρήγορα. Οι Χαxakes ήταν μια παρθενογένεση, δεν υπήρχε γκρουπ στο παρελθόν που να παίζει, να ντύνεται και να ποζάρει σαν αυτούς. «Βοήθησαν και οι στίχοι», κατά τη γνώμη του. «Τα όποια αγγλικά μου τα διδάχτηκα στα μπιλιαρδάδικα. Πού φροντιστήριο! Οπότε, γιατί να μη χρησιμοποιήσω τη θαυμάσια ελληνική γλώσσα, μεταμορφωμένη σε ένα δικό μου υβρίδιο, σκέφτηκα. Το καλό είναι ότι δεν είχα κανένα πρότυπο, τα ανακάλυπτα όλα μόνος μου, πορευόμενος, μιας και η θητεία μου στη μουσική ήταν ξενόγλωσση. Αναγκαστικά επινόησα μια δική μου φόρμα ως τραγουδοποιός, την οποία εξελίσσω μέχρι σήμερα».

Ο κόσμος δυσκολεύτηκε να καταλάβει τους Χαxakes αρχικά. «Δεν υπήρχε προηγούμενο σε αυτό που κάναμε, σε όλη αυτή τη θεατρικότητα, τα πούπουλα και τα φτερά. Το κοινό δε μας έβρισκε αρκετά ροκ. Υπήρχε σύγχυση και κάποια στιγμή πήγε να μας εναγκαλιστεί το γκέι κοινό, και μπορεί εγώ να αγαπώ τους γκέι, όμως δεν ήταν αυτός ο κόσμος μου. Εγώ ήμουν παιδί των αγωνιστικών μηχανών, του κέντρου και των συνοικιών».

Όλα αυτά, πιστεύει, δεν άφησαν τους Χαxakes να αναδειχθούν στη μαζική μπάντα που θα μπορούσαν να είναι. Ακόμη και η λεπτή ειρωνεία των στίχων του σπανίως γίνεται κατανοητή. Ποτέ δε θέλησε, για παράδειγμα, να τραγουδήσει το «Μόντε Κάρλο» σαν μια γιορτή του τρόπου ζωής του τζετ σετ. «Έχω πάει στο Μόντε Κάρλο και το βρίσκω θλιβερό. Ακόμα και οι στίχοι του "Καζανόβα" έχουν παρεξηγηθεί». Λίγο αργότερα τονίζει πως θα μπορούσε κάλλιστα να σκαρώσει άλλα πέντε «Μόντε Κάρλο» και να εξασφαλίζει τη διασημότητά του ή να λύσει το οικονομικό του πρόβλημα. Όμως, αν μη τι άλλο, ο Γιάννης Νάστας είναι ένας άνθρωπος που δεν υπακούει σε προδιαγραφές.

Ερωτώμενος για την τωρινή του φάση, τη βρίσκει ιδανική. Οι Χαxakes είναι στην καλύτερη φάση τους, δηλώνει. Θεωρεί πως πορεύονται αβίαστα. Γράφει καινούργια τραγούδια; Ασφαλώς, μόνο που θεωρεί τις παύσεις απαραίτητες για την τροφοδοσία της δημιουργικότητάς του. Όσο για την καθημερινότητα; «Τα Μέσα με έχουν βάλει σε ένα στερεότυπο με το ωραίο κρασί και το γαλλικό μπαρ. Μου αρέσει αυτό, δεν το σνομπάρω, αλλά δεν είναι μόνο αυτή η ιδιοσυγκρασία μου». Και έπειτα από αυτό, ο κομψότερος άντρας της ελληνικής ποπ παραγγέλνει ένα δροσερό ποτήρι λευκό κρασί.

Φωτογραφία **Νίκος Καρδαράς**

Mary's Flower Superhead

Ποια είναι η μεγαλύτερη καθημερινή απειλή ενάντια στον επίπονο αγώνα σας να παράγετε μουσική σε αυτή τη χώρα; Η υποχρέωση να ασκούμε παράλληλα επαγγέλματα για να επιβιώσουμε. Αυτό αφενός δεσμεύει ένα μεγάλο μέρος της ημέρας μας που θα μπορούσε να είναι πιο δημιουργικό, αφετέρου μας δίνει το περιθώριο, ίσως και το πλεονέκτημα, να παίζουμε ακριβώς το ύφος της μουσικής που θέλουμε και μας αρέσει και όχι το ύφος που θα μας βοηθήσει να ζούμε με πολυτέλειες.

Ποια ήταν η καλύτερη στιγμή της πορείας σας; Η συμμετοχή μας στο Europavox Festival, στη Γαλλία. Ήταν μια από τις μεγαλύτερές μας φιλοδοξίες εδώ και πολλά χρόνια να παίξουμε στο εξωτερικό και η εμπειρία καθώς και το αποτέλεσμα του όλου εγχειρήματος ήταν πολύ παραπάνω από ικανοποιητικό.

Πού βλέπετε τον εαυτό σας σε δέκα χρόνια από τώρα; Δεν μπορούμε να τον δούμε κάπου. Όπου και να είμαστε όμως, θέλουμε να έχουμε μαζέψει τις καλύτερες εμπειρίες και τις μεγαλύτερες συγκινήσεις που μπορεί να μας δώσει το γεγονός ότι παίζουμε μουσική σαν συγκρότημα.

Ποιες διαφορές υπάρχουν σε αυτό που ονομάζουμε «ανεξάρτητη μουσική σκηνή» σε σχέση με το ξεκίνημά σας; Σίγουρα ο τρόπος με τον οποίο προωθούσαν τα γκρουπ τη μουσική τους σε σχέση με το παρελθόν. Το διαδίκτυο παίζει πολύ σημαντικό ρόλο σε αυτό. Ο κόσμος μπορεί πιο εύκολα να ανακαλύψει καινούργιους καλλιτέχνες, οι οποίοι, με τη σειρά τους, μπορούν να καλύψουν πολύ πιο εύκολα μια μεγαλύτερη μερίδα κοινού. Ίσως αυτός ήταν ένας λόγος να προβληθεί πολύ περισσότερο η «ανεξάρτητη μουσική σκηνή» σε σχέση με το παρελθόν και να ασχοληθούν με αυτή και άλλα μέσα.

Σας κάνει έξαλλους η φράση «καλό για ελληνικό», όταν αναφέρονται στο όνομά σας; Αυτή η φράση είναι πλέον υποτιμητική για ένα ελληνικό γκρουπ και ρίχνει τον πήχη πολύ χαμηλά. Από την άλλη, όσοι τη χρησιμοποιούν μάλλον ακόμα προσπαθούν να ακούσουν αν ο τραγουδιστής έχει καλή προφορά στα αγγλικά ή όχι. Το επίπεδο της αγγλόφωνης σκηνής καθώς και ο αριθμός των καλλιτεχνών έχει ανέβει κατακόρυφα τα τελευταία χρόνια. Τέτοια σχόλια είναι πλέον ξεπερασμένα.

Πού εντοπίζετε την αποτυχία των ελληνικών σχημάτων να αγγίξουν ακροατήρια στο εξωτερικό; Μάλλον στο ότι δεν κάνουν καμία σοβαρή προσπάθεια για να αγγίξουν ακροατήρια στο εξωτερικό.

Ποια όνειρά σας έχουν πραγματοποιηθεί χάρη στη μουσική; Και μόνο το γεγονός ότι έχουμε μια μπάντα και παίζουμε μουσική είναι το πρώτο και μεγαλύτερο όνειρό μας που έχει πραγματοποιηθεί. Τα ταξίδια που έχουμε κάνει, τα μέρη που έχουμε επισκεφτεί και ο κόσμος που έχουμε γνωρίσει κρατάνε το όνειρο ακόμα πιο ζωντανό και εμάς ακόμα πιο φιλόδοξους.

Το άλμπουμ των Mary's Flower Superhead, «Sway», κυκλοφορεί.

www.myspace.com/marysflowersuperhead

Cum on feel the noize

Οχτώ μπάντες και σόλο καλλιτέχνες από το ρόστερ της Archangel ανάβουν τους ενισχυτές. Επιμέλεια **Δημήτρης Καραθάνος**

GAD

Ποια είναι η μεγαλύτερη καθημερινή απειλή ενάντια στον επίπονο αγώνα σας να παράγετε μουσική σε αυτή τη χώρα; Το γεγονός ότι σπαταλάμε πολύ χρόνο στις προσωπικές μας δουλειές, οι οποίες τυχαίνει να είναι πολύ απαιτητικές.

Ποια ήταν η καλύτερη στιγμή της πορείας σας; Ίσως αυτή που ζήσαμε πριν από λίγες μέρες, όταν είχαμε το πρώτο μας sold out gig στο «Koukou Live Bar», στο Γκάζι.

Πού βλέπετε τον εαυτό σας σε δέκα χρόνια από τώρα; Ελπίζουμε να είμαστε το ίδιο ενεργοί καλλιτεχνικά και να συνεχίζουμε αυτό το όμορφο ταξίδι.

Συμπληρώστε τη φράση: Κατά βάθος είμαστε... Μια οικογένεια. Θα είμαστε πάντα μια οικογένεια, ακόμα κι αν σταματήσουμε κάποτε να φτιάχνουμε μουσική.

Ποιες διαφορές υπάρχουν σε αυτό που ονομάζουμε «ανεξάρτητη μουσική σκηνή» σε σχέση με το ξεκίνημά σας; Όταν πρωτοξεκινήσαμε, σχεδόν καμία αγγλόφωνη μπάντα, εκτός ίσως από τους Raining Pleasure, δεν ακουγόταν από τα ελληνικά ραδιόφωνα. Σήμερα απολαμβάνουμε μεγαλύτερη αποδοχή από τους σταθμούς, και αυτό αναμφίβολα μας βοηθάει πολύ.

Σας κάνει έξαλλους η φράση «καλό για ελληνικό», όταν αναφέρονται στο όνομά σας; Αυτήν τη φράση για εμάς δεν την έχουμε ακούσει ποτέ. Πολύ απλά σε κάποιους αρέσουμε και σε κάποιους άλλους όχι.

Γιατί τα ελληνικά σχήματα δεν αγγίζουν ακροατήρια στο εξωτερικό; Θεωρούμε πως πρέπει πρώτα να κάνεις καριέρα στη χώρα σου και μετά να στοχεύσεις σε αγορές του εξωτερικού. Όταν γίνονται συναυλίες στο εξωτερικό οι οποίες απευθύνονται σχεδόν αποκλειστικά και μόνο σε φοιτητές του εξωτερικού, τότε μάλλον πρόκειται για ταξίδι αναψυχής.

Ποια όνειρά σας έχουν πραγματοποιηθεί χάρη στη μουσική; Αυτό που ζούμε σήμερα είναι κάτι μοναδικό. Η αγάπη του κοινού είναι το πιο όμορφο συναίσθημα από όλα.

Το νέο άλμπουμ των GAD είναι το «The Perfect Crime».

www.myspace.com/gadgreece

Lumiere Brother

Ποια είναι η μεγαλύτερη καθημερινή απειλή ενάντια στον επίπονο αγώνα σου να παράγεις μουσική σε αυτή τη χώρα; Η έλλειψη εκπαιδευμένων στην ποικιλία των ήχων αφτιών.

Ποια ήταν η καλύτερη στιγμή της πορείας σου; Η αγορά της πρώτης μου κιθάρας, το 1996.

Πού βλέπεις τον εαυτό σου σε δέκα χρόνια από τώρα; Στην ίδια θέση, απλώς με μεγαλύτερη δισκοθήκη.

Συμπλήρωσε τη φράση: Κατά βάθος είμαι... Αυτό που θα ήθελα να ήμουν, αλλά μερικά χρόνια πιο πριν.

Ποιες διαφορές υπάρχουν σε αυτό που ονομάζουμε «ανεξάρτητη μουσική σκηνή» σε σχέση με το ξεκίνημά σου; Πολύ περισσότερα μέσα για να δημιουργήσεις και να διαδώσεις τη μουσική σου.

Σε κάνει έξαλλο η φράση «καλό για ελληνικό», όταν αναφέρονται στο όνομά σου; Με κάνει να καταλαβαίνω πόσο πτωχοπαθείς και μεμψίμοιροι είναι πολλοί Έλληνες.

Πού εντοπίζεις την αποτυχία των ελληνικών σχημάτων να αγγίξουν ακροατήρια στο εξωτερικό; Είναι σαν να έχεις μόλις μάθει να κάνεις μπάνιο στην πισίνα και να θέλεις να παραβγείς με τους άλλους στη φουρτουνιασμένη θάλασσα. Είναι τεράστιος ο ανταγωνισμός, άπειρα τα συγκροτήματα σε παγκόσμιο επίπεδο και επίσης στην Ελλάδα η μουσική συνήθως ξεκινάει σαν ένα απλό χόμπι. Ακόμα πιο βασικό, δεν υπάρχουν τα μέσα για να προωθηθεί σωστά και σε διαρκή ρυθμό η «ελληνική μουσική» στο εξωτερικό.

Ποια όνειρά σου έχουν πραγματοποιηθεί χάρη στη μουσική; Αντιλαμβάνομαι την ίδια τη μουσική σαν ένα όνειρο. Αν πραγματοποιηθεί κάτι που μπορώ να το φανταστώ μόνο μέσα από τη μουσική, αυτό θα σημαίνει ότι θα έχω ξυπνήσει, και δεν το θέλω. Ίσα ίσα, χάρη στη μουσική δημιουργούνται ακόμα περισσότερα όνειρα. Για παράδειγμα, το σάουντρακ της ταινίας «SHINE» είναι το όνειρο μέσα στο όνειρο, είναι το «Inception» της μουσικής.

Το άλμπουμ του Lumiere Brother ονομάζεται «Fiction».

www.myspace.com/lumierebrother

My Wet Calvin

Ποια είναι η μεγαλύτερη καθημερινή απειλή ενάντια στον επίπονο αγώνα σας να παράγετε μουσική σε αυτή τη χώρα; Το να νομίσουμε ότι είμαστε ήρωες ή ότι προσφέρουμε κάποιου είδους έργο το οποίο θα έπρεπε να ανταμειφθεί, απλά και μόνο επειδή κάνουμε αυτό που μας αρέσει.

Ποια ήταν η καλύτερη στιγμή της πορείας σας; Ίσως όταν τη βραδιά της παρουσίασης του δίσκου μας πέρυσι, δώδεκα συγκροτήματα της αθηναϊκής σκηνής διασκεύασαν από ένα κομμάτι του «All Great Events» ζωντανά, και μας έκαναν να νιώσουμε ότι δεν είμαστε καθόλου, μα καθόλου, μόνοι μας.

Πού βλέπετε τον εαυτό σας σε δέκα χρόνια από τώρα; Κάπου εδώ, ελπίζουμε. Δε μας αρέσει η ενηλικίωση.

Συμπληρώστε τη φράση: Κατά βάθος είμαστε... Marketing managers.

Ποιες διαφορές υπάρχουν σε αυτό που ονομάζουμε «ανεξάρτητη μουσική σκηνή» σε σχέση με το ξεκίνημά σας; Τότε, περισσότερος ρομαντισμός. Τώρα, λιγότερη αφέλεια.

Πού αποδίδετε το φαινόμενο Μόνικα, πέρα από τα καλά τραγούδια και τη σωστή προώθηση; Μήπως έχει κουράσει το κόνσεπτ της ναρκισσιστικής αγορόμπαντας που ξεχειλίζει τεστοστερόνη; Όπως το λες.

Σας κάνει έξαλλους η φράση «καλό για ελληνικό», όταν αναφέρονται στο όνομά σας; Όχι. Κανένας χαρακτηρισμός δε μας κάνει έξαλλους πια. Απλώς αυτός είναι λίγο πιο βαρετός από τους υπόλοιπους.

Πού εντοπίζετε την αποτυχία των ελληνικών σχημάτων να αγγίξουν ακροατήρια στο εξωτερικό; Στο ότι δεν είμαστε κατασκευάσματα εταιριών όπως τα συγκροτήματα-μαριονέτες που εξάγει η Μεγάλη Βρετανία χρόνια τώρα. Αποτέλεσμα: Στη συντριπτική μας πλειοψηφία είμαστε ασχημομούρηδες, ψιλοφάλτσοι και αθεράπευτα εγωπαθείς - μονόδρομος η κλάψα.

Ποιο είναι το ώς σήμερα απραγματοποίητο όνειρό σας; Live στην Ιαπωνία.

Το πρώτο άλμπουμ των My Wet Calvin, κυκλοφορεί σε cd και δωδεκάιντσο βινύλιο. Τιτλοφορείται «All Great Events».

www.myspace.com/mywetcalvin

The Voyage Limpid Sound

Η μεγαλύτερη καθημερινή απειλή ενάντια στον αγώνα σας να παράγετε μουσική στην Ελλάδα; Εξομαλύνοντας τον όρο «παράγω», θα έλεγα ότι το να κάνουμε μουσική είναι η τροφή, το οξυγόνο και το νερό μας. Είναι δύσκολο να απειληθεί κάτι το οποίο είναι αυθόρμητο και συμπεριλαμβάνεται στις βασικές μας ανάγκες. Είναι όμως πολύ δύσκολο να βγάλεις λεφτά από τη μουσική. Η τέχνη πρέπει να πληρώνεται, και μάλιστα καλά. Και δε χρειάζεται καν να επιχειρηματολογήσω γι' αυτό.

Ποια ήταν η καλύτερη στιγμή της πορείας σας; Για μένα προσωπικά, όταν συνειδητοποίησα ότι το γκρουπ, το οποίο ήταν για πολλά χρόνια προσωπικό πρότζεκτ, ήταν έτοιμο να αποκτήσει και άλλους μουσικούς, διατεθειμένους να με υποστηρίξουν ιδιαιτέρως ένθερμα. Και ελπίζω πως ανταποδίδω σωστά.

Πού βλέπετε τον εαυτό σας σε δέκα χρόνια από τώρα; Στην ίδια θέση και με περισσότερη πείρα στη διαχείριση πείρας.

Συμπληρώστε τη φράση: Κατά βάθος είμαστε... Ρηχοί. Μούχαχα.

Ποιες διαφορές υπάρχουν σε αυτό που ονομάζουμε «ανεξάρτητη μουσική σκηνή» σε σχέση με το ξεκίνημά σας; Κατά τη γνώμη μου, έφτασε και στην Ελλάδα η στυγνή εξωμουσική εκμετάλλευση ενός πράγματος που υπήρξε κάποτε αγνό και αθώο στο μεγαλύτερο μέρος του.

Σας κάνει έξαλλους η φράση «καλό για ελληνικό», όταν αναφέρονται σε σας; Καθόλου, και ελπίζω να ισχύει.

Πού εντοπίζετε την αποτυχία των ελληνικών σχημάτων να αγγίξουν ακροατήρια στο εξωτερικό; Αντιθέτως, έχουμε πολύ καλή μέταλ σκηνή στην Ελλάδα και γκρουπ, όπως οι Septic Flesh, που κάνουν πολύ μεγάλη καριέρα στο εξωτερικό. Κατά τα άλλα, το πρόβλημα μάλλον εντοπίζεται στην έλλειψη κονδυλίων για προώθηση.

Ποια όνειρά σας έχουν πραγματοποιηθεί χάρη στη μουσική; Κανένα. Ίσα ίσα, για χάρη της μουσικής έχουν πραγματοποιηθεί τα περισσότερα όνειρά μου.

Ο Σέργιος Βουδρής απάντησε εκ μέρους των Voyage Limpid Sound. Το άλμπουμ «The Voyage Limpid Sound Are Happy» κυκλοφορεί.

www.myspace.com/thevoyagelimpidsound

Φωτογραφία **Νίκος Μαραβέγιας**

Ska Bangies

Ποια είναι η μεγαλύτερη καθημερινή απειλή ενάντια στον επίπονο αγώνα σας να παράγετε μουσική σε αυτή τη χώρα; Το μόνο εμπόδιο και η μόνη απειλή για έναν μουσικό, όπως και για κάθε άνθρωπο, είναι ο εαυτός του. Αν είσαι αληθινός και ταπεινός, ο πόνος της μουσικής, όταν τη γεννάς, είναι μία στιγμή, ενώ η απόλαυση και η ευχαρίστηση αυτού που γέννησες κρατά για πάντα.

Ποια ήταν η καλύτερη στιγμή της πορείας σας; Δεν έχει έρθει ακόμα.

Πού βλέπετε τον εαυτό σας σε δέκα χρόνια από τώρα; Κανείς δεν ξέρει. Αυτό όμως που θέλουμε είναι να είμαστε και τότε φίλοι και να αγαπάμε ο ένας τον άλλον όπως τώρα. Όλα τα άλλα μικρή αξία έχουν.

Συμπληρώστε τη φράση: Κατά βάθος είμαστε... Χαζοί και άχρηστοι.

Ποιες διαφορές υπάρχουν σε αυτό που ονομάζουμε «ανεξάρτητη μουσική σκηνή» σε σχέση με το ξεκίνημά σας; Το ξεκίνημά μας έγινε όταν ήμασταν ακόμα μαθητές στο Μουσικό Λύκειο Παλλήνης, με πρώτη μας συναυλία το Schoolwave 2005 στο Γκάζι - δηλαδή σε ένα προστατευμένο, ήρεμο και ευχάριστο περιβάλλον. Η πρώτη μας δισκογραφική προσπάθεια βγήκε από την Archangel, δηλαδή η ηρεμία και η αγάπη συνεχίστηκαν. Δεν ξέρουμε τι είναι η «ανεξάρτητη μουσική σκηνή». Δε νιώθουμε να ανήκουμε κάπου και δε μας αρέσουν οι ταμπέλες. Το Ska στο όνομά μας το κρατάμε, γιατί μας αρέσει η μουσική, όχι η ταμπέλα.

Σας κάνει έξαλλους η φράση «καλό για ελληνικό», όταν αναφέρονται στο όνομά σας; Όχι, μας τιμά. Δε θεωρούμε τους εαυτούς μας καλούς σε τίποτε, οπότε, αν μας συγκρίνουν με όλη την υπόλοιπη ελληνική μουσική σκηνή και μας βγάζουν «καλούς», νιώθουμε υπέροχα.

Πού εντοπίζετε την αποτυχία των ελληνικών σχημάτων να αγγίξουν ακροατήρια στο εξωτερικό; Στην έλλειψη ουσιαστικής γνώσης, άρα και χρήσης, της αγγλικής γλώσσας, στην έλλειψη αυθεντικότητας και πρωτοτυπίας και στην έλλειψη σφαιρικής αντίληψης της μουσικής σήμερα - βάζουμε φυσικά και τους εαυτούς μας μέσα.

Ποιο είναι το ώς σήμερα απραγματοποίητο όνειρό σας; Και ποια όνειρά σας έχουν πραγματοποιηθεί χάρη στη μουσική; Η απάντηση και στις δύο αυτές ερωτήσεις σου είναι η ίδια: Τα πάντα. Και τίποτα.

Το άλμπουμ των Ska Bangies είναι το «Γύρω Γύρω Όλοι».

www.myspace.com/skabangies

Simon Bloom

Ποια είναι η μεγαλύτερη καθημερινή απειλή ενάντια στον επίπονο αγώνα σου να παράγεις μουσική σε αυτή τη χώρα; Η αδιαφορία.

Ποια ήταν η καλύτερη στιγμή της πορείας σου; Όταν μια δισκογραφική εταιρία που εκτιμώ δήλωσε το ενδιαφέρον και τον ενθουσιασμό της για τη δουλειά μου, την οποία ετοίμαζα επί ενάμιση χρόνο.

Πού βλέπεις τον εαυτό σου σε δέκα χρόνια από τώρα; Ελπίζω μακριά από την πόλη.

Ποιο μουσικό όργανο διασήμου προσώπου θα ήθελες να έχεις στην κατοχή σου; Την ακουστική κιθάρα με την οποία ηχογράφησε το τραγούδι «Wish You Were Here» ο David Gilmour των Pink Floyd.

Σε κάνει έξαλλο η φράση «καλό για ελληνικό», όταν αναφέρονται στο όνομά σου; Από ό,τι γνωρίζω, δεν το έχουν πει αυτό για τη μουσική μου.

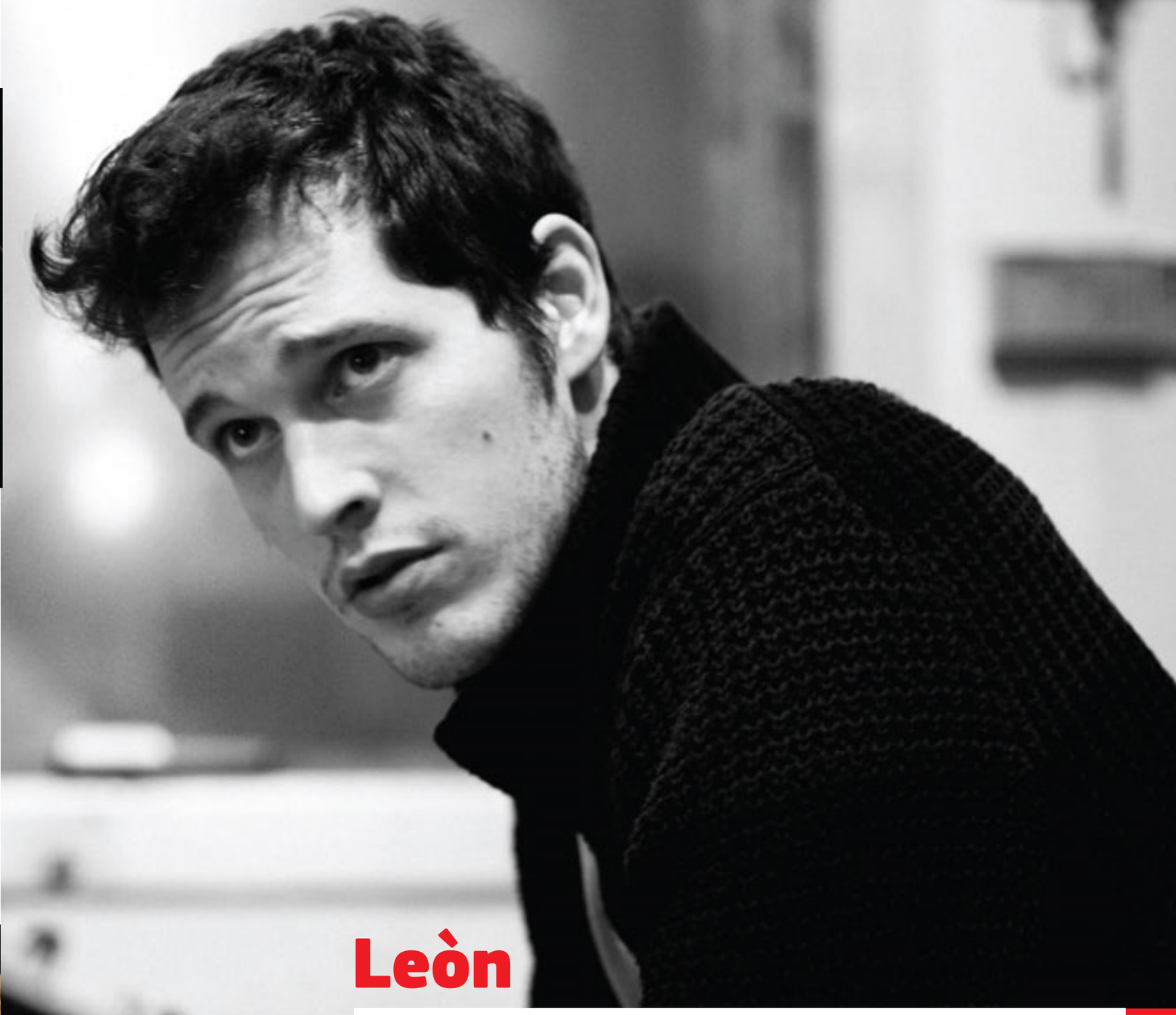
Πού εντοπίζεις την αποτυχία των ελληνικών σχημάτων να αγγίξουν ακροατήρια στο εξωτερικό; Στην έλλειψη υποδομής, χρόνου και διάθεσης να σπρωχτεί η μουσική προς τα έξω.

Ποιο είναι το ώς σήμερα απραγματοποίητο όνειρό σου; Να έχω μια μπάντα από πολύ καλούς μουσικούς, που θα σέβονται και θα εκτιμούν τη μουσική που φτιάχνω.

Ποια όνειρά σου έχουν πραγματοποιηθεί χάρη στη μουσική; Έχω συναντήσει πολύ ενδιαφέροντες ανθρώπους. Επίσης έφτιαξα το Shakti, ένα στούντιο ηχογραφήσεων με πολύ καλά μηχανήματα. Τέλος, το support μου στους Pavlov's Dog.

Το άλμπουμ του Simon Bloom ονομάζεται «Hollow Butterfly».

www.myspace.com/simonikolaidis

Leòn

Ποια είναι η μεγαλύτερη καθημερινή απειλή ενάντια στον επίπονο αγώνα σου να παράγεις μουσική σε αυτή τη χώρα; Το να διατηρείς ένα όραμα και να επιμένεις να πιστεύεις σε κάτι απέναντι σε ένα κλίμα που σε μεγάλο βαθμό τείνει να μηδενίζει τα πράγματα. Η μεγαλύτερη απειλή, μαζί με τις οικονομικές και τις κοινωνικές συνθήκες, είναι ο κακός μας εαυτός, όταν τα παρατάει εύκολα.

Ποια ήταν η καλύτερη στιγμή της πορείας σου; Η αποδοχή που αισθάνθηκα όταν στο στούντιο που έκανα τις μίξεις στη Νέα Υόρκη, ο Josh Clark κάλεσε καλλιτέχνες που θαυμάζω από παιδί και άλλους ανθρώπους του χώρου να ακούσουν τα κομμάτια μου. Ένιωσα τιμή, δεν το είχα φανταστεί ποτέ.

Πού βλέπεις τον εαυτό σου σε δέκα χρόνια από τώρα; Δε βλέπω τόσο μακριά. Αδυνατούσα από μικρός να σκεφτώ το βαθύ μέλλον. Τα πάντα αλλάζουν, αλλάζω και εγώ. Ζω το παρόν.

Συμπλήρωσε τη φράση: Κατά βάθος είμαστε... Κατά βάθος είμαστε όλοι παιδιά. Οι άνθρωποι ξεκινούν τη ζωή χωρίς άμυνες, χαίρονται και λυπούνται ακραία, χωρίς αύριο. Αυτό στην πορεία του χρόνου μαθαίνουμε να το ισορροπούμε, πιθανότατα, για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε. Το ενδιαφέρον της υπόθεσης είναι ότι στα βαθιά γεράματα οι άνθρωποι μοιάζουν ξανά με παιδιά.

Σε κάνει έξαλλο η φράση «καλό για ελληνικό», όταν αναφέρονται στο όνομά σου; Πολύ. Τι θα πει «καλό για ελληνικό»; Ή κάτι είναι καλό ή δεν είναι. Ειδικά όταν μιλάμε για μια παγκόσμια μουσική, είναι αφελές.

Πού εντοπίζεις την αποτυχία των ελληνικών σχημάτων να αγγίξουν ακροατήρια στο εξωτερικό; Το εντοπίζω σε δύο σημεία. Το πρώτο είναι οι συνθήκες, δηλαδή ότι η ελληνική αγορά είναι μια μικρή αγορά, άρα δεν υπάρχει η δυνατότητα για τους περισσότερους να ζήσουν από αυτό και να αφιερώσουν τον χρόνο που απαιτείται για να γίνει σωστά. Το δεύτερο είναι η έλλειψη ρεαλισμού. Υπάρχουν εκατομμύρια συγκροτήματα και πετυχαίνουν παγκοσμίως λιγότερο από 1%. Αυτό δεν είναι απαγορευτικό από μόνο του, σημαίνει όμως ότι για να ασχοληθούν μαζί σου σοβαρά έξω πρέπει να έχεις κάτι καινούργιο να προσφέρεις. Στη μουσική, στον στίχο, στην εικόνα, στη γενικότερη αισθητική σου πρόταση. Πρέπει να τα καταφέρεις πρώτα στη βάση σου και ύστερα, με αυτή τη δυναμική, οργανωμένα, να κατευθυνθείς προς τα έξω.

Ποια όνειρά σου έχουν πραγματοποιηθεί χάρη στη μουσική; Πολλά, κυρίως όνειρα συναισθηματικής φύσης, όπως η επικοινωνία με πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους και η εσωτερική γαλήνη που σου προσφέρουν τα ταξίδια. Επίσης, η δυνατότητα που σου δίνει ένας δίσκος να αποθηκεύσεις το έργο σου στον χρόνο και αυτό να περάσει στις επόμενες γενιές.

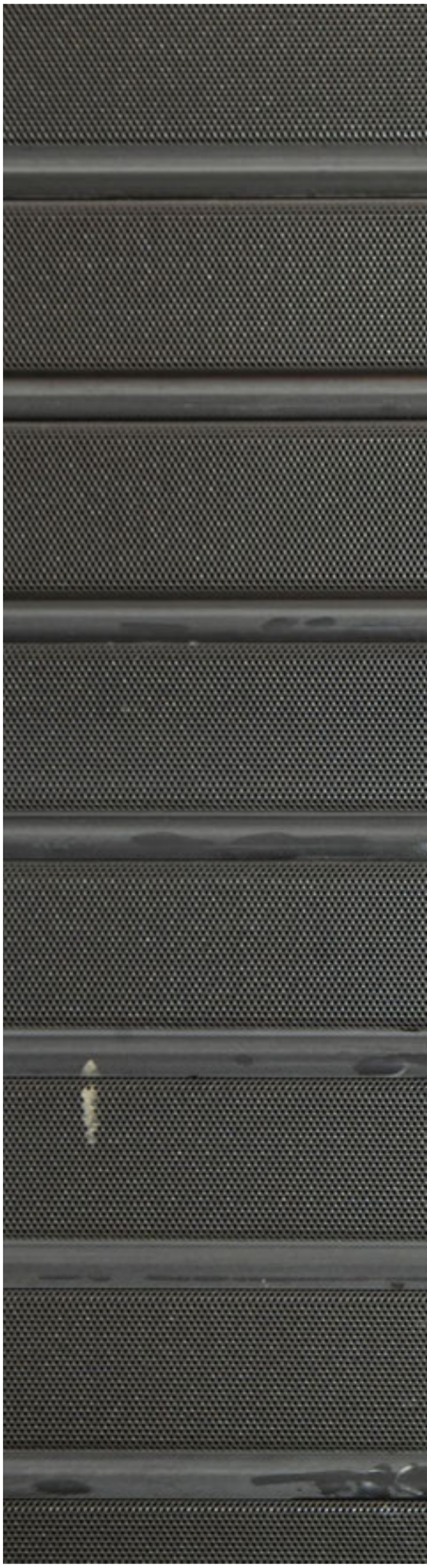
Το ντεμπούτο του Leòn, «Futrue», κυκλοφορεί τον Νοέμβριο.

www.myspace.com/leontv

Annabelle Hopkins

Η ωραία της ημέρας

Η Annabelle Hopkins κάνει μόντελινγκ, σπουδάζει ιατρική, ακούει Arctic Monkeys και κινείται στη Θεσσαλονίκη, χωρίς να παραχωρεί ούτε ίντσα από το απαράμιλλο βρετανικό της στιλ. Συνέντευξη Δημήτρης Καραθάνος Φωτογραφία Κώστας Αμοιρίδης

Είχες από μικρή έφεση στη μόδα ή σου προέκυψε τυχαία; Θα έλεγα ότι εγώ και η μόδα ήμασταν δυο πράγματα ασύμβατα, όταν ήμουν μικρότερη. Δε με απασχολούσε καθόλου το αντικείμενο, ούτε σαν τέχνη ούτε σαν αντίληψη. Η μάνα μου με παρακαλούσε να προσέξω λίγο παραπάνω το ντύσιμό μου. Θα έλεγα ότι αυτό είναι ένα από τα πράγματα που μου έδωσε αυτός ο χώρος: Την ικανότητα εκτίμησης των ρούχων και του στιλ.

Τρως πολύ; Τρως ό,τι θέλεις; Είναι η βιομηχανία της μόδας υπεύθυνη για την ψύχωση των ανθρώπων με το βάρος τους; Είναι απόλυτα υπεύθυνη κατά την άποψή μου, καθώς προωθείται αυτό το αποσκελετωμένο πρότυπο, με το οποίο εγώ δεν είμαι σύμφωνη. Αν και δεν απαιτείται από όλους τους ανθρώπους στον χώρο. Πολλοί σχεδιαστές αγαπάνε τα καμπυλωτά κορμιά και τα γυμνασμένα σώματα και απορρίπτουν τις πολύ αδύνατες κοπέλες. Δε συμπαθούν όλοι αυτή την ανορεξική εικόνα. Προσωπικά τρώω πολύ, όταν θέλω, αλλά πάντα προσεκτικά. Σίγουρα πάντα έχω στο πίσω μέρος του μυαλού μου την υγιεινή διατροφή, όταν επιλέγω το γεύμα μου, όχι όμως μόνο λόγω δουλειάς, αλλά επειδή είμαι και εγώ της άποψης ότι «είμαστε ό,τι τρώμε».

Τι σου αρέσει καλύτερα; Ένα second hand store ή μια πολυτελέστατη μπουτίκ; Να είμαι ειλικρινής, στα ρούχα δε μου πολυαρέσει το second hand, προτιμώ το vintage που απλώς είναι παλιό, αλλά όχι χρησιμοποιημένο. Η πολυτελέστατη μπουτίκ έχει τα θετικά της, καθώς ό,τι πληρώνεις παίρνεις, αλλά προϋποθέτει και υψηλό μπάτζετ. Οι επιλογές μου συνήθως κυμαίνονται στην αγορά μέσω ίντερνετ ή από δυο-τρία καταστήματα των οποίων η αισθητική και το προσωπικό με κερδίζουν.

Γιατί τόσοι πολλοί άνθρωποι θέλουν να γίνονται φορείς εταιρικής ταυτότητας, πληρώνοντας ένα σωρό λεφτά για να φοράνε ρούχα με λογότυπα; Άλλος επιλέγει τη μάρκα, γιατί του δίνει σιγουριά, δηλαδή δεν το σκέφτεται και πολύ πολύ. Αυτό ξέρει, αυτό παίρνει. Άλλος νομίζει ότι δείχνει την οικονομική του άνεση με αυτόν τον τρόπο. Άλλος, πάλι, απλώς είναι θύμα της διαφήμισης. Ενώ υπάρχουν και ορισμένοι που πληρώνουν για την ποιότητα που μπορεί να συνεπάγονται τα λογότυπα.

Ας πούμε πως ήσουν βαθύπλουτη. Θα αγόραζες τα ρούχα που φωτογραφίζεσαι να φοράς; Φυσικά. Ορισμένα ρούχα είναι υπέροχα και συλλεκτικά κομμάτια με εξαιρετική ποιότητα. Δεν είναι τα ρούχα που επιλέγεις για να γεμίσεις την γκαρνταρόμπα σου και να φοράς για να πας σουπερμάρκετ, αλλά σίγουρα στην κατάλληλη περίπτωση σε γεμίζουν χαρά και αυτοπεποίθηση και σε κάνουν να νιώθεις ιδιαίτερη.

You can't judge a book by its cover, μήπως όμως η εξωτερική μας εμφάνιση είναι ενδεικτική του τι κρύβουμε μέσα μας; Η εξωτερική εμφάνιση και το πώς τη διαμορφώνουμε αποτελεί σίγουρα ένα κομμάτι του εαυτού μας και υποδεικνύει κάποια πράγματα για εμάς. Το στιλ αποτελεί έναν καμβά, έναν πίνακα, που ο καθένας όμως μπορεί να τον ερμηνεύσει με τον δικό του τρόπο. Αυτό όμως συνιστά μόνο μία διάσταση του εαυτού μας. Η αισθητική μας δεν είναι ενδεικτική για το ποιόν μας. Αν κάποιος είναι εξαιρετικά καλός και φιλότιμος άνθρωπος, δεν είναι υποχρεωτικά και στιλάτος, δεν παύει όμως εξαιτίας αυτού να είναι αξιαγάπητος. Από την άλλη, το ιδιαίτερο στιλ κάποιου μπορεί να πυροδοτήσει το ενδιαφέρον των γύρω του και να τον κάνει πιο ελκυστικό. Το τι εκπέμπουμε όμως σαν άνθρωποι είναι πάντα θέμα χαρακτήρα και προσωπικότητας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΑΝΙΜΑΝΙΔΗΣ

Μηδέν άγαν. Μηδέν φάγαν;

«Έχω κάψει τη ζωή μου ζωγραφίζοντάς την. Έχω ζωγραφίσει τη ζωή μου καίγοντάς την. Δεν αργώ για κανέναν άγιο... Σας περιμένω όλους στην έκθεσή μου. Και σ' ευχαριστώ πολύ». Τι περιμένεις; Η Δημοτική Πινακοθήκη Θεσσαλονίκης βρίσκεται στη Βασιλίσσης Όλγας 162 και Μαρτίου γωνία, και το Artforum / Tatsis Porjects στη Μητροπόλεως 12.

Συνέντευξη **Ναυσικά Γκράτσιου** Πορτρέτο **Χριστίνα Γεωργιάδου**

Από πού αντλείτε κυρίως τις εμπνεύσεις σας; Από τη διπλανή μου μέρα, από ένα ξεχασμένο μου τετράδιο, από τη φωνούλα της κόρης μου, από το βάρος ενός κουρασμένου στα χρόνια ανθρώπου, από την ανοησία ενός πολιτικού, από την αρρώστια... Όλη μου η ζωή είναι παρούσα μέσα μου, με όλα της τα δευτερόλεπτα, συνομιλώ συχνά με τα έργα του ουρανού, κι αν εκεί που δουλεύω ένα έργο, έρθει μπροστά μου ο Μακρυγιάννης, μπαίνει μέσα στο έργο και παίζει τάβλι με τον Ναπολέοντα και κατουράει «το Βατερλό μας», κι άμα κοπώ στον έρωτα, μου αλλάζει τους νόμους της βαρύτητας... Έτσι γίνονται τα έργα μου. Σαν εφημερεύοντα όνειρα, που δεν κρύβω κάτω από το χαλί μου.

Πώς επιλέγετε τα υλικά σας; Ή μήπως σας επιλέγουν αυτά; Αυτή είναι μία πολύ σοβαρή ερώτηση. Τα υλικά στο έργο τέχνης είναι δύο ειδών: τα πραγματικά, αυτά που τα αναγνωρίζεις δηλαδή διά της αφής ή διά της εικόνας, και τα άυλα, που είναι και τα σημαντικότερα, όπως οι μυρωδιές, οι ήχοι και η δομή της γλώσσας. Η σιγασμένη βροχή στα θυμάρια ενεργοποιεί άλλα κέντρα του εγκεφάλου από την πρωινή αύρα ή τη μυρωδιά του σιμιγδαλένιου χαλβά. Τα βατραχάκια στη λιμνούλα χορδίζουν τη σκέψη σου αλλιώς από ό,τι το τρίξιμο μιας πόρτας ή μιας βρύσης που στάζει. Οι προθέσεις (ανά, κατά, διά, παρά...) σε οδηγούν σε άλλη σύνθεση η κάθε μία, όπως και η στάση ενός επιρρήματος (διαρκώς, πάντα, ενδελεχώς)... Από την πλευρά των υλικών της αφής, εγώ χρησιμοποιώ ό,τι έχω δίπλα μου. Όλα, για μένα, είναι υλικά, γι' αυτό χρησιμοποιώ απροσδόκητα μη αναμενόμενα υλικά με άλλον τρόπο από αυτόν που είναι γεννημένα. Επειδή όμως κάθε μου έργο έχει διαφορετικό σχήμα, αυτό με καθοδηγεί και στο υλικό που θα επιλέξω. Το σχήμα χαϊδεύει το υλικό κι αυτό είναι η Αγία μου Τριάς.

Η κατασκευή καθενός από αυτά τα μεγάλα έργα γίνεται αποκλειστικά από εσάς. Συνηθίζεται αυτό ή αποτελείτε μια μοναδική περίπτωση χειρώνακτα καλλιτέχνη; Ναι, αυτή είναι μια δύσκολη αλήθεια. Αυτό είναι και το μεγάλο μου βάσανο, γιατί τα έργα μου έχουν ατέλειωτες ώρες χειρωνακτικής εργασίας, αλλά το έργο, όταν το δουλεύεις εσύ, μεταλλάσσεται καθημερινά και σου σκάβει μέσα σου άλλα σφραγισμένα μυστικά του. Όμως το στάδιο της δημιουργίας είναι εξαιρετικά επώδυνο. Χάνεις κομμάτια του σώματός σου. Σήμερα, το 90% των έργων τέχνης παράγεται σε ξένα εργαστήρια. Αυτά είναι σικέ ιστορίες, για μένα. Ούτε την υπογραφή τους δε βάζουν οι ίδιοι. Ουδέν σχόλιον.

Υπάρχει ειρωνεία και σκωπτική διάθεση στα έργα σας. Φροντίζετε να είναι ευανάγνωστα τα μηνύματα αυτά προς το κοινό που σας παρακολουθεί; Το ποιητικό κόστος το μέτρησα και μου είναι αδιάφορο. Οι τίτλοι των έργων μου θέλω να διαβάζονται προσεκτικά, αλλά πες μου μια δουλειά, που έκανα εγώ δέκα χρόνια να την τελειώσω, πώς μπορεί να αναγνωριστεί σε πέντε λεπτά; Εγώ όμως σου υπόσχομαι ένα φτερούγισμα κι ένα διαφορετικό ταξίδι στα παλιά δωμάτια αυτής της έκθεσης.

Μιλήστε μας για την πρόσφατη εμπειρία σας στην έκθεση στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης και για τους «Μπακλαβάδες» σας, που τράβηξαν ιδιαίτερα τη προσοχή του κοινού. «Ο μπακλαβάς της νουνάς μου της Ελέγκως, που 'τανε απέ την Πόλη...» είναι ο τίτλος. Ένα πολύ δύσκολο έργο. Δέκα χρόνια το δούλευα κι άλλα τόσα το άκουγα μέσα μου. Ο νουνός και η νουνά μου ήταν πλούσιοι έμποροι στην Πόλη και, όταν τους διώξανε, ήρθανε στη Θεσσαλονίκη κι αγόρασαν ένα νεοκλασικό σπίτι στην Ολύμπου, απέναντι από το 4ο Γυμνάσιο Αρρένων. Εγώ πήγαινα εκεί νηπιαγωγείο και μετά το μάθημα πήγαινα στη νουνά, μου άνοιγε και αντίκριζα απέναντι ένα υπέροχο ρολόι «Grand Faver». Καθόμουν κάτω στο χαλί κι έτρωγα μπακλαβά, «από τα ψες». Αυτή η στιγμή ήταν η αφορμή για να γίνει αυτό το έργο, που στην ουσία όμως είναι ένα σταυρόλεξο του χρόνου και της προσφυγιάς, ένα «σταυρόλεξο της μούντζας», που πρέπει να λύσει ο θεατής. Όταν όμως ένα τέτοιο έργο το εκθέτεις στην καρδιά του προβλήματος, είναι ένα κεράκι στις ψυχές και στα χώματα εκείνα.

Πώς είναι μια τυπική σας ημέρα εργασίας; Παλεύω καθημερινά με σκληρά υλικά, που με τρώνε κι αφήνουν τα σημάδια τους επάνω μου, αλλά μέσα μου το βιώνω όλο αυτό σαν μπάνια τον Σεπτέμβρη μόνος μου σε άδειες παραλίες. Αν τα θέλεις σε αριθμούς, 8 το πρωί με 12 τα μεσάνυχτα εργαστήριο, 1 με 3 το πρωί σχεδιάζω τις σκέψεις μου σε μπλοκάκια. Και να ξέρετε: Μία γραμμή στο χαρτί για να το κάνεις έργο μπορεί και να σε σταυρώνει κι έναν χρόνο...

Άννα Γερμανού
Achtung baby!

Είναι ένα κορίτσι που φτιάχνει αξεσουάρ από βινύλιο αλλά και τσάντες χρησιμοποιώντας για πρώτη ύλη τις σελίδες του SOUL. Η Άννα Γερμανού αποδεικνύει πως αυτό το περιοδικό, αφού το διαβάσεις, μετά μπορείς και να το φορέσεις. Συνέντευξη Βάγια Ματζάρογλου

Πώς σου προέκυψε η δραστηριότητα; Από μικρή, μου άρεσε να καταπιάνομαι με τις κατασκευές, ίσως γιατί είχα αντίστοιχα ερεθίσματα στο περιβάλλον μου. Η γιαγιά μου μοδίστρα, ο νονός ζωγράφιζε, η αδερφή μου έκανε κι αυτή δικά της ρούχα και αξεσουάρ. Έτσι κι εγώ έφτιαχνα πράγματα και τα χάριζα σε φίλους, μέχρι που μου έγινε η πρόταση να δώσω κάποια κομμάτια προς πώληση. Έτσι, σε συνδυασμό με την ανάγκη μου για κάτι πιο δημιουργικό από την πληροφορική εκείνο το διάστημα, άρχισα να ασχολούμαι και επαγγελματικά με αυτό.

Ποιο ήταν το πρώτο αντικείμενο που έφτιαξες; Μάλλον τα βραχιολάκια από κλωστές που κάναμε στο δημοτικό.

Πώς κατασκευάζεται ένα κόσμημα από βινύλιο; Η επεξεργασία του βινυλίου είναι παρόμοια με αυτή των μετάλλων: Κόβω, τρίβω, λιώνω, γυαλίζω, έτοιμο!

Εκτός από τα βινύλια των It's A Beautiful Day, ποιους άλλους μουσικούς έχεις «καταστρέψει» ή σκοπεύεις να «καταστρέψεις»; Δεν τα λυπάσαι, αλήθεια; Έχω «σκοτώσει» Βίσση, Καρβέλα χωρίς καθόλου ενοχές και Milli Vanilli με κάποιους ενδοιασμούς. Δε θα χαλούσα ποτέ κάτι αξιόλογο. Τώρα στο σπίτι έχω ένα δίσκο του ΛεΠα!

Οι Milli Vanilli ήταν μάλλον ένας συλλεκτικός δίσκος... Πώς κατασκευάζεις τις τσάντες σου; Ίσως, αν και τελικά δεν τραγουδούσαν οι ίδιοι τα τραγούδια τους! Για τις τσάντες τώρα, θα σου αποκαλύψω μόνο πως τις φτιάχνω με πολλή αγάπη!

Οι τσάντες σου λιώνουν στη βροχή; Σίγουρα δεν είναι για να σώσεις το χτένισμα, όταν βρέχει, αλλά είναι παντός καιρού και δε χαλούν εύκολα, γιατί το χαρτί έχει πλαστική επικάλυψη.

Έχεις εργαστήριο; Είναι «βρόμικη» η δουλειά σου; Έχω μετατρέψει στο σπίτι ένα δωμάτιο σε γραφείο/εργαστήριο. Χρειάζομαι πολύ χώρο, γιατί χρησιμοποιώ διάφορα εργαλεία: από πριόνια και τρυπανάκια μέχρι ραπτομηχανή και υπολογιστή! Είναι «βρομοδουλειά», και αναγκάζομαι να δουλεύω με γάντια, μάσκα, γυαλιά και ποδιά. Ειδικά όταν δουλεύω με το βινύλιο, λερώνω τα πάντα!

Μόνο SOUL και Athens Voice; Από ποιους άλλους εμπνέεσαι; Έχω δοκιμάσει να κάνω τσάντες με αρκετά περιοδικά. Αλλά πρέπει να ομολογήσω πως το SOUL κάνει τις καλύτερες! Έχει το ιδανικό μέγεθος -χωράει κλειδιά, τσιγάρα, κινητό και λεφτά!- ιδανικό βάρος χαρτιού και 2 σελίδες όλο χρώμα: η «ταυτότητα» και τα περιεχόμενα. Έχει επίσης ωραίο στήσιμο (θέλω grid και στις τσάντες η τρελή!), τέλειες εικονογραφήσεις (αγαπώ Zad Ilde), καλούς φωτογράφους και πολύ πολύ χρώμα! Αν πω κι άλλα, θα νομίζουν πως με πληρώνετε.

Πωλούνται οι δημιουργίες σου; Πώς μπορεί να τις αποκτήσει κανείς; Και πόσο κοστίζουν; Ναι, τις πουλάω μέσω internet στο spanaki.bigcartel.com, αν και υπάρχει και καρτέλα για το κατάστημα απευθείας από τη σελίδα μου, www.spanaki.gr. Βέβαια, αν κάποιος θέλει να τις δει και από κοντά, μπορεί να περάσει από το βιβλιοπωλείο στην Εγνατία 116, στον 1ο όροφο, ή να έρθει σε κάποιο από τα μπαζάρ στα οποία συμμετέχω. Στις 17-18 Οκτωβρίου ήμουν στο «Arthouse», στο bazaar που διοργάνωσε η Pillbox. Οι τιμές είναι 30-50 ευρώ, αναλόγως με την τσάντα, και 20-40 ευρώ για τα κοσμήματα από βινύλιο.

Τι άλλα αξεσουάρ, ρούχα, αντικείμενα κατασκευάζεις; Κυρίως κάνω κοσμήματα και αξεσουάρ (τσάντες, καπνοθήκες, sketchbooks) επαναχρησιμοποιώντας άχρηστα παλιά αντικείμενα, όπως δίσκους βινυλίου, περιοδικά, παλιά παιχνίδια, είδη ραπτικής κ.λπ. Αλλά επίσης πλέκω και διάφορα σκουλαρίκια, βραχιόλια, καπνοθήκες με τσιγκελάκι. Έχω πειραματιστεί και με πλατφόρμες, γαλότσες, σαγιονάρες.

Και λίγα βιογραφικά. Είμαι 26, γεννήθηκα και μεγάλωσα Θεσσαλονίκη, όπου και μένω, αφού ολοκλήρωσα τις σπουδές μου. Αποφοίτησα από το τμήμα Πληροφορικής και Επικοινωνιών του ΤΕΙ Σερρών, μετά πήρα το Executive Diploma στο Marketing από το London College of Marketing και τώρα κάνω μεταπτυχιακό στη γραφιστική εδώ στη Θεσσαλονίκη. Από μικρή έκανα μαθήματα ζωγραφικής και σχεδίου, ενώ ακόμη έχω παρακολουθήσει ένα τμήμα κατασκευής κοσμημάτων. Εργάζομαι στον εκδοτικό οίκο «Γερμανός» και παράλληλα και ως freelancer γραφίστρια.

Τι θα γίνεις, όταν μεγαλώσεις; Α) Μεγάλη. Β) Ακροβάτης σε τσίρκο. Γ) Ωραία, καλή, περιποιημένη, ευπρεπώς ντυμένη, ποιήτρια, ζωγράφος, μουσικός, τροβαδούρος!

Ποια τα σχέδιά σου για το μέλλον; Έχω σκοπό να κάνω μια σειρά από κοσμήματα και αξεσουάρ εξ ολοκλήρου δική μου. Εκτός δηλαδή από την κατασκευή τους, να επιμεληθώ και την εικονογράφηση των αντικειμένων.

Street art, skate, αφίσες για ταινίες, φανζίν, artwork πανκ δίσκων, t-shirts, μα πάνω από όλα, πέρα από όλα, κόμικς, κόμικς, κόμικς! Μερικοί λόγοι για τους οποίους αυτό το παιδί αξίζει το respect μας.

Συνέντευξη **Χρήστος Δούρας** Φωτογραφία **Γιώργος Παπαδόπουλος**

Γιάννης Πατέλιας

Designish

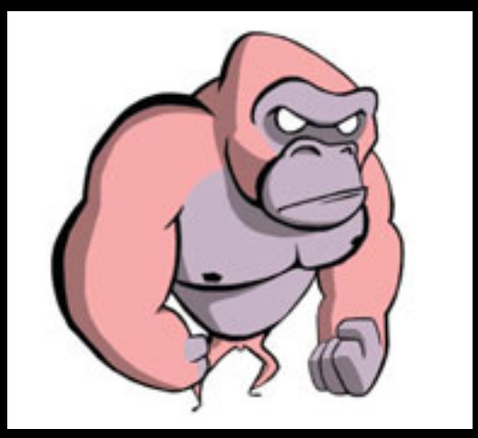

NOVUS ORDO SECLORUM

Ο τρόπος με τον οποίον στην Ελλάδα ακόμα ο κόσμος αντιμετωπίζει τα κόμικς θυμίζει λίγο τις γιαγιάδες και τις μανάδες μας, που, όταν ήμασταν μικροί, συχνά πυκνά μας φώναζαν: «Άιντε, πάλι με τα μικιμάου, δε διαβάζεις τα μαθήματά σου!». Κάπως έτσι για τους περισσότερους, οι ζωγραφιστές περίεργες εικόνες με τα μπαλονάκια και τα συννεφάκια δεν αποτελούν παρά περίεργες ζωγραφιστές εικόνες με τα μπαλονάκια και τα συννεφάκια. Για τον Γιάννη Πατέλια όμως ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός: αυτός του ανέφικτου. Γεννημένος στη Θεσσαλονίκη πριν από 29 χρόνια, από νωρίς φανέρωσε την τρέλα του με τη μακρινότερη των τεχνών. Πρώτα ερεθίσματα ο Αρκάς και το μέταλ. «Ήταν η περίοδος εκεί στα 13 μας, που μαζί με τα αγγλικά μαθαίναμε και σκέδιο μέσα από τους αγαπημένους μας δίσκους και τα εξώφυλλα».

Λίγο αργότερα άρχισε να δίνει κίνηση στα σκίτσα του μαζί με άλλους καυλωμένους πιτσιρικάδες από την περιβόητη «Εποχή της Ναυαρίνου» εκδίδοντας σε underground μορφή το φανζινάκι «The comics Undo». Η γαλούχηση του δρόμου και της γύρας έφερε τον Γιάννη σε επαφή και με άλλες παραστάσεις, μορφές και εκφάνσεις της μη παραδοσιακής έκφρασης. Η street art τον γοήτευσε περισσότερο για την αμεσότητα, κι εκεί είναι που αφιερώνει μεγάλο μέρος στο σήμερα της δημιουργικότητάς του.

Σχεδιαστής σανίδων του skate στην πρώτη εταιρία που επιχείρησε κάτι τέτοιο στην Ελλάδα, την Propaganda, ενώ παράλληλα σχεδιάζει t-shirt για καλλιτέχνες όπως ο σκληροπυρηνικός αργεντίνος drum'n'bassάς Zardonic αλλά και οι βερολινέζοι dupstepάδες Dirty Bulldogs.

Η μουσική είναι ένα άλλο μεγάλο κομμάτι της ζωής του: «Κι επειδή δεν έπαιξα σε καμία μπάντα, κατέληξα να ζωγραφίζω και να σχεδιάζω εξώφυλλα και artwork για συγκροτήματα. Είμαι ένα nerd της μουσικής». Έχει συνεργαστεί με μπάντες όπως οι Ντελίριο, Χατ Τρικ, οι Bad Movies, «προσπαθώντας να συμμαζέψω τα πανκ μυαλά τους».

Πολυπράγμων, ασχολείται και με τη διοργάνωση events είτε μέσα από την Propaganda είτε μέσα από τη Zoltan Tribe, ενώ ένα διάστημα θα τον συναντούσε το μάτι σου στα πόστερ ταινιών στα Seven, καθώς είχε αναλάβει την επεξεργασία και τον σχεδιασμό τους. Το κόμικ, ωστόσο, παραμένει η μεγάλη του αγάπη, «αλλά τα πράγματα στην Ελλάδα παραμένουν underground. Υπάρχουν πολύ καλά χέρια, αλλά δεν υπάρχει support, κι έτσι τελικά μένουμε εμείς κι εμείς να ασχολούμαστε». Επιρροές του ο Jhonen Vasquez, ο Romen Dirge, τα ιαπωνικά manga και το αμερικάνικο dark terror.

Σύντομα αναμένεται να κυκλοφορήσει μαζί με τους Χρήστο Σταμπουλή και Γιάννη Τεξή αρχικά σε μορφή φανζίν την ιστορία «Αίμα Δάκρυα κι Ιδρώτας», η οποία ξεκίνησε προ δεκαετίας κι ολοκληρώνεται τώρα. Μαζί με τον Τεξή επίσης αναμένεται να βγάλουν στη φόρα και τον Raw Steel, έναν σούπερ ήρωα σε στιλ Κόναν meets Τζέιμς Μποντ, ο οποίος επισκέπτεται τη Θεσσαλονίκη, η οποία για ακόμη μία φορά απειλείται... Μήπως βρήκαμε τον νέο δήμαρχο;

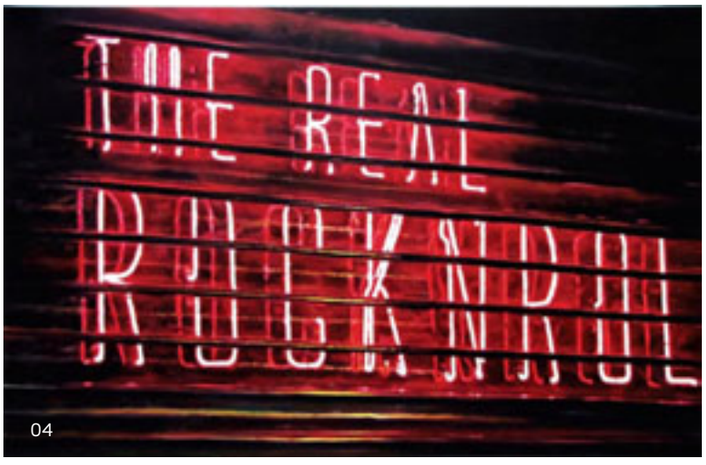

01

02

03

04

01 **Κώστας Χριστόπουλος,** Untitled ‘10.

02 **Χρήστος Βενέτης,** «Anemic archives», ’10.

03 **Βασίλης Βασιλακάκης,** Untitled ‘10.

04 **Σωτήρης Πανουσάκης,** «The real rock n roll», ’10.

05 **Σωτήρης Πανουσάκης,** «Totally», ’10.

Conversation Piece

Μια έκθεση στην Γκαλερί TinT προσπαθεί να ανιχνεύσει το υπάρχον καλλιτεχνικό τοπίο και κατ’ επέκταση την ίδια τη ζωή σήμερα, όπου μία δήλωση της Ρούλας Κορομηλά έχει μεγαλύτερη σημασία για τις μάζες από ό,τι η μετάδοση μιας ταινίας του Λουκίνο Βισκόντι.
Κείμενο Χριστόφορος Μαρίνος

05

Ο όρος «Conversation Piece» χρησιμοποιήθηκε τον 18ο αιώνα για ένα συγκεκριμένο είδος ζωγραφικής που απεικονίζει μια ομάδα ανθρώπων, συνήθως μια οικογενειακή συγκέντρωση ή μια παρέα φίλων, σε καθημερινές δραστηριότητες, σε ένα απογευματινό τσάι, σε μια εκδρομή για ψάρεμα ή σε ένα δείπνο. Ενώ ένα πορτρέτο καταγράφει κατά κύριο λόγο τους παρευρισκόμενους, ένα έργο του είδους απεικονίζει τον τρόπο ζωής τους. Αργότερα στον αιώνα ο όρος επεκτάθηκε σε κάθε τι που εγείρει συνομιλία.

Επίσης, «Conversation Piece (Gruppo Di Famiglia In Un Interno)» είναι ένα παράξενο φιλμ του Λουκίνο Βισκόντι, το ευφυές εύρημα του σεναρίου του οποίου είναι η αντίθεση μεταξύ του εκλεπτυσμένου μοναχικού πλούσιου συλλέκτη έργων τέχνης με την ενεργητική, φασαριόζικη, αδιάκριτη, πλούσια οικογένεια που τον «εξαναγκάζει» να τους νοικιάσει το επάνω διαμέρισμα ενός ιστορικού κτηρίου στο οποίο κατοικεί.

Αυτή η αντίθεση, μεταφερμένη στη σύγχρονη εποχή, που χαρακτηρίζεται από τη σιωπηλή απόσυρση των διανοούμενων και την επικράτηση στον δημόσιο βίο των ημιμαθών με τις χαλαρές αρχές και τις αμφίβολες προθέσεις, είναι το ασφυκτικό πλαίσιο που βιώνουν και σχολιάζουν οι καλλιτέχνες της έκθεσης, Βασίλης Βασιλακάκης, Χρήστος Βενέτης, Βαγγέλης Γκόκας, Σωτήρης Πανουσάκης, Νίνα Παπακωνσταντίνου και Κώστας Χριστόπουλος.

Η έκθεση «Conversation Piece» φιλοξενείται έως τις 27 Νοεμβρίου στην Γκαλερί TinT (Χρυσ. Σμύρνης 13, Θεσσαλονίκη, Τ: 2310 235 689).

www.tintgallery.gr

REPAIR IF YOU DARE!

«Repair: Παρεμβαίνουμε και ανακατασκευάζουμε τον αστικό ιστό. Πολιτισμός στο δημόσιο σχολείο». Αυτή είναι η ιστορία και οι πρωταγωνιστές μιας εν Θεσσαλονίκη δράσης που καταδεικνύει τι σημαίνει Κοινωνία των Πολιτών πέρα από λόγια και ουτοπικές εξαγγελίες. Κείμενο **Μαρία-Άννα Τανάγια** Φωτογραφία **Σάκης Γιούμπασης**

Στις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές, ο Σπύρος Πέγκας, πρόεδρος της ομάδας Φίλοι των Δημητρίων, επισκέφθηκε ένα δημόσιο σχολείο για να ψηφίσει. Δυστυχώς για εκείνον, ευτυχώς για την πόλη, επισκέφθηκε και την τουαλέτα του σχολείου. Η εικόνα της του θύμισε τα ταξίδια του στο Πακιστάν, και θύμωσε. Μετά θυμήθηκε τις υποσχέσεις των πολιτικών και την αδιαφορία που μας διακατέχει, και θύμωσε ακόμη περισσότερο. Έχοντας ως παράδειγμα την περίπτωση Hundertwasser, του διάσημου αυστριακού αρχιτέκτονα που ανακατασκεύασε αμισθί κάποιες δημόσιες τουαλέτες ως δώρο στη Νέα Ζηλανδία, ο συνειρμός του ήταν καταλυτικός. Τον μοιράστηκε κατά τη διάρκεια της ομιλίας του στην Πολιτιστική Εταιρεία Επιχειρηματιών Βορείου Ελλάδος. Τουλάχιστον πέντε αρχιτέκτονες τον πλησίασαν πρόθυμοι να βοηθήσουν. Τα πράγματα είχαν δρομολογηθεί. Ο ενθουσιασμός της διευθύντριας στην Αντιδημαρχία Αρχιτεκτονικού, Λένας Εμμανωλίδου, ήταν το καλύτερο εφαλτήριο: Επελέγησαν τα πέντε πιο ταλαιπωρημένα σχολεία της πόλης και αποφασίστηκε η ανακατασκευή των τουαλετών τους.

Για τον Σπύρο Πέγκα, είναι το πιο ουσιαστικό πράγμα που έχει κάνει στη ζωή του, καθώς εντυπωσιάστηκε με την τρομερή όρεξη με την οποία δούλεψαν όλοι. Και εμείς. Και καταλήγουμε: Όσοι συμμετείχαν στο πρότζεκτ «Repair» μόνο παλαβοί μπορούν να χαρακτηριστούν. Πώς να εξηγήσεις διαφορετικά το ότι κάποιοι έβαλαν χρήματα από την τσέπη τους και δούλεψαν μέσα στον Αύγουστο εθελοντικά και ανιδιοτελώς; Στην Ελλάδα; Ο λόγος στους ίδιους!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΘΟΔΩΡΟΣ ΔΟΓΡΑΜΜΑΤΖΗΣ

Έκπληξη. Αυτό ήταν το πρώτο που αισθάνθηκαν, όταν πληροφορήθηκαν την ιδέα του «Repair». «Δεν είχα φανταστεί ποτέ ότι υπάρχουν κινήματα που ενδιαφέρονται ουσιαστικά για τον συνάνθρωπο», παραδέχεται ο Θόδωρος Δογραμματζής. Η επόμενη έκπληξη τους περίμενε στις τουαλέτες του 45ου Δημοτικού Σχολείου στην οδό Ολυμπιάδος, και δεν ήταν καθόλου ευχάριστη: «Η πρώτη εικόνα που αντικρίσαμε ήταν αισχρή. Ο χώρος ήταν βανδαλισμένος! Μας στεναχώρησε το θέαμα. Είναι κρίμα να ζουν παιδιά σε ένα τέτοιο περιβάλλον».

Οι επεμβάσεις τους έγιναν με κύριο γνώμονα να ξαναγίνει το σχολείο φιλικό προς τους μαθητές. «Θέλαμε να είναι ευκολοανάγνωστο, γι' αυτό και αποφασίσαμε να ζητήσουμε τη βοήθεια του Αλέξανδρου Αδαμίδη από τη Σχολή Καλών Τεχνών, ο οποίος δημιούργησε ένα γκράφιτι στον τοίχο», εξηγεί ο Γιώργος Δημητριάδης.

Παραδέχονται ότι η πορεία υλοποίησης των έργων ήταν δύσκολη, καθώς φθορές υπήρχαν και κατά τη διάρκεια της κατασκευής. Τι μεσολάβησε και από τη στιγμή που το έργο ολοκληρώθηκε δεν υπάρχει το παραμικρό ίχνος καταστροφής; «Προηγουμένως, οι χρήστες του χώρου δεν τον σέβονταν, διότι δεν προκαλούσε από μόνος του σεβασμό. Όταν δημιουργούμε ένα περιβάλλον δομημένο που μας σέβεται, αλλάζουμε νοοτροπία».

Είναι πεπεισμένοι ότι οι Φίλοι των Δημητρίων προσπαθούν να αφυπνίσουν ανάλογα συναισθήματα: «Στόχος δεν ήταν απλώς να ανακαινίσουμε τις τουαλέτες, αλλά να δημιουργηθεί ένα αίσθημα στα παιδιά ότι πρέπει να δουν με άλλο μάτι τον χώρο που ζουν καθημερινά». Στόχος επετεύχθη! Το διαπίστωσαν και οι ίδιοι με αφορμή την πρόσφατη επίσκεψή τους στο σχολείο, όταν ορδές μπόμπιρων τους έδιναν το χέρι, ευχαριστώντας τους. «Ήταν πολύ συγκινητικό. Εκείνη τη στιγμή ξεχνάς την κούραση ή το κόστος. Κάνεις αυτόματα απόσβεση από τη χαρά των παιδιών. Οι επενδύσεις σε χαμόγελα είναι σταθερή αξία».

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΠΑΣ, ΤΑΣΟΣ ΓΕΩΡΓΑΤΖΗΣ

Άσπρα πλακάκια. Αντιαισθητικά. Φαίνονται βρόμικα, ακόμη κι αν δεν είναι. Αυτό ήταν το πρώτο πράγμα που τους ενόχλησε αισθητικά στις τουαλέτες του 94ου Δημοτικού Σχολείου και έτσι αποφάσισαν να επέμβουν δραστικά. Με δόγμα το ρητό «η δουλειά δεν είναι ντροπή», δύο τύποι, φίλοι από την κατασκήνωση της ΧΑΝΘ, ρίχτηκαν στη μάχη της τουαλέτας. Ο πρώτος σχεδιάζοντας με τη Φανή Κωνσταντάκη ένα έργο που ξέφυγε στο μπάτζετ, ο δεύτερος κατασκευάζοντας μέσα στην ντάλα κάψα την ιδέα του πρώτου, μαζί με τον Τάσο Φλώρο.

Και πάνω που ήταν έτοιμοι να κάνουν έρανο σε φίλους και γνωστούς, προκειμένου να μαζέψουν πενηντάευρα και να συνεχίσουν, το βιντεάκι προετοιμασίας των Φίλων των Δημητρίων ανέβηκε στο YouTube, τους εντόπισε η εταιρεία Alumil και τους προσέφερε τα διαχωριστικά των τουαλετών, τα οποία συναρμολόγησαν οι αφοί Τουρλακίδη. Το έργο ολοκληρώθηκε και η αποδοχή του από τους μαθητές ήταν τόσο ένθερμη, που οι αλυσίδες από τα καζανάκια ξηλώθηκαν μετά μανίας, προκειμένου να γίνουν μόδα και να κυκλοφορήσουν σε μπρελόκ!

Ωραία! Και τώρα; Στην ουτοπική περίπτωση που μπορούσαν -μου ξεκαθαρίζουν ότι πλέον τα λεφτά τελείωσαν- τι άλλο θα άλλαζαν στο στρουμφοχωριό μας; Ο μεν Τάσος Γεωργατζής θα γκρέμιζε όλες τις πολυκατοικίες και θα τις ξανάχτιζε. Ο δε Χρήστος Παππάς θα κατέστρεφε ευχαρίστως όσα αυτοκίνητα κλείνουν ράμπες και θα έδιωχνε όσους παρκάρουν στον ποδηλατόδρομο. Πού καταλήγουμε; Ότι υπάρχει κόσμος που θέλει και μπορεί να προσφέρει. «Εάν φυσικά υπάρχει εμπιστοσύνη στον δήμο ή σε κάποιο φορέα, δεδομένου ότι ζούμε στην Ελλάδα και υπάρχει η αίσθηση ότι πίσω από όλα κρύβεται μία μίζα. Το θέμα είναι να ανακτήσει ο δήμος την εμπιστοσύνη του κόσμου και να προτρέψει κάποιους να κάνουν πράγματα». Εύχονται να ακολουθήσουν κι άλλοι το παράδειγμα των Φίλων των Δημητρίων. Και να πάρει πρωτάθλημα ο ΠΑΟΚ. Δεν περιγράφω άλλο!

ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Δέχτηκε με χαρά την πρόταση των Φίλων των Δημητρίων, καθώς, όπως αναφέρει, του δόθηκε η ευκαιρία να γίνει συγκεκριμένα χρήσιμος σε κάτι για το οποίο έπρεπε να έχει προνοήσει η πολιτεία εδώ και πολύ καιρό. Συμπτωματικά, έτυχε να ανακατασκευάσει τις τουαλέτες του σχολείου στην Κασσάνδρου, στο οποίο φοιτούσε και ο ίδιος: «Θυμήθηκα ακριβώς τον χώρο. Μία εικόνα που δε μας κολακεύει καθόλου. Αντιθέτως, πρέπει να μας κάνει να ντρεπόμαστε, που εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμη τέτοιοι χώροι».

Αναλύει το σκεπτικό του: «Η πρώτη επαφή ενός παιδιού με τον δημόσιο χώρο που παρέχει η πολιτεία είναι το σχολείο. Όταν σε αυτή την πρώτη επαφή αναγκάζεις τα παιδάκια να χρησιμοποιούν αυτούς τους άθλιους χώρους, τους δείχνεις από την πρώτη στιγμή, σαν πολιτεία, τα δόντια σου. Τους λες: Εδώ σας τοποθετώ. Δεν είναι να απορείς αν αυτά τα παιδιά μετά από καιρό πάρουν μια πέτρα και σπάσουν το πρώτο τζάμι που θα δουν».

Θεωρεί ότι αυτές οι σκέψεις πρέπει να μας απασχολούν πίσω από μια ψευδαίσθηση πολιτισμού που έχουμε. Μάλιστα, όντας θυμωμένος είχε προτείνει να σταματήσει ο θεσμός των Δημητρίων για τρία χρόνια: «Προτιμώ να ξέρω ότι όλοι οι χώροι στους οποίους ζουν τα παιδιά μας βρίσκονται σε ένα σύγχρονο και αξιοπρεπές επίπεδο».

Για εκείνον, η μόνιμη γκρίνια είναι πάντα ένας εύκολος τρόπος να αποσείεις τις ευθύνες από σένα και να τις μεταθέτεις σε κάποιους άλλους: «Χρειάζεται η γκρίνια, να είναι κανείς αυστηρός, αλλά θα πρέπει να μεταφράζεται σε κάτι που κάνεις εσύ ο ίδιος». Πιστεύει ότι το «Repair» θα αποτελέσει εφαλτήριο για ανάλογες πρωτοβουλίες: «Το παράδειγμα έχει δύναμη. Νομίζω ότι θα παρακινηθούν κι άλλοι. Μπορεί να είναι μικρά πράγματα, ωστόσο η πόλη μας τα χρειάζεται. Αλλάζοντάς τα, αλλάζουμε ένα κλίμα που υπάρχει».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΥΛΟΥΚΟΥΡΗΣ

«Εισβάλλοντας» δημιουργικά στο 77ο Δημοτικό Σχολείο της οδού Καβείρων βίωσε ένα άσχημο déjà vu: Μεταφέρθηκε στην εποχή που ο ίδιος ως μαθητής έβλεπε για τρεις μήνες κλειστές τις τουαλέτες του σχολείου του λόγω απολύμανσης. Και ενώ, ως αρχιτέκτονας, δεν είναι το αγαπημένο του να σχεδιάζει τουαλέτες, ήταν αδύνατο να αρνηθεί την πρόταση των Φίλων των Δημητρίων.

Πιστεύει, άλλωστε, ακράδαντα ότι δυστυχώς ή ευτυχώς ο ιδιωτικός τομέας στην Ελλάδα αναλαμβάνει πάντα δράση πριν το δημόσιο. Τοποθετείται επ' αυτού: «Το δημόσιο δε μας χρωστάει. Ή μας χρωστάει ώς ένα βαθμό. Από εκεί και έπειτα, το επίπεδο που θέλει να προσθέσει ο καθένας στην καθημερινότητά του μπορεί να το επιτύχει με ιδιωτική πρωτοβουλία. Για παράδειγμα, εφόσον υπήρχε η συγκεκριμένη ιδέα από τους Φίλους των Δημητρίων, γιατί να μη γίνει; Θα ενοχλούμουν πάρα πολύ και θα απογοητευόμουν, αν δε γινόταν λόγω γραφειοκρατίας. Από τη στιγμή που το κάναμε, ήταν ένα πρώτο βήμα. Υπάρχει κόσμος που ενδιαφέρεται, που διατίθεται να δώσει χρήματα. Όλα είναι θέμα αφύπνισης».

Μα, εγώ θα αλλάξω τον κόσμο; Μόνη μου; Ας κάνουν κάτι και οι άλλοι! Για εκείνον, η παραπάνω θέση αποτελεί τελικά τη ρίζα του προβλήματος. «Είναι θέμα νοοτροπίας και παιδείας. Κάποια στιγμή πρέπει να πάψουμε να διαμαρτυρόμαστε και να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε εμείς από την πλευρά μας». Διαπιστώνει ότι στην πολιτική σκηνή, δυστυχώς επικεντρωνόμαστε στα μεγαλεπήβολα σχέδια. «Αν όμως σκεφτόμασταν πρώτα να αυξήσουμε τους κάδους σκουπιδιών, να ασχοληθούμε ενεργά με την ανακύκλωση, να διορθώσουμε τα πεζοδρόμια και να επεκτείνουμε τους ποδηλατόδρομους, θα είχαμε βελτιώσει 100% την καθημερινότητά μας, που εν τέλει είναι και το ζητούμενο». Τι θα άλλαζε εκείνος στην πόλη; «Με μεγάλη χαρά θα διαμόρφωνα ένα δημόσιο πάρκο».

ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ, ΘΑΝΑΣΗΣ ΓΟΥΛΙΔΗΣ

Δηλώνουν πανέτοιμοι να πιάσουν πηλοφόρι και μυστρί κατά τη διάρκεια των διακοπών των Χριστουγέννων και να ανακατασκευάσουν τις τουαλέτες του Εσπερινού Διαπολιτισμικού Σχολείου στην οδό Εθνικής Αμύνης. Η ιδέα τους ενθουσίασε: «Το σχολείο αφορά τη νέα γενιά, τους ανθρώπους που μεγαλώνουν σε ένα κλίμα εν γένει αρνητικό. Έχουμε υπάρξει μαθητές, έχουμε ζήσει και εμείς παρόμοιες καταστάσεις. Έτσι, αισθανόμαστε ότι θα προσφέρουμε μια νότα αισιοδοξίας στην καθημερινότητα των παιδιών».

Ο Θανάσης Γουλίδης, ο οποίος θα αναλάβει την κατασκευή, εξηγεί το σχέδιο δράσης: «Θέλουμε μια ριζική ανακαίνιση. Να αλλάξουμε την όψη, ώστε να γίνει πιο σύγχρονη, πιο χαρούμενη αλλά και πιο λειτουργική, καθώς διαπιστώσαμε σημαντικές ελλείψεις στους χώρους».

Εντάξει, αλλάξαμε μία τουαλέτα. Και τι έγινε; Ο Θοδωρής Μακρίδης, υπεύθυνος για τη μελέτη του έργου, τονίζει ότι η συγκεκριμένη πρωτοβουλία μπορεί να εμπνεύσει καταρχάς το ίδιο το σχολείο: «Είναι μια πολύ καλή ευκαιρία για να μάθουν τα παιδιά τι σημαίνει εθελοντισμός. Ωστόσο, και οι ίδιοι οι δάσκαλοι μπορούν να κερδίσουν μέσα από τη συγκεκριμένη διαδικασία. Να αντιληφθούν δηλαδή ότι μπορούν να γίνουν ευκολότερα κάποια πράγματα με τη σύμπραξη των συλλόγων γονέων, ακόμη και με τη συμμετοχή των παιδιών. Αρκεί να υπάρχει καλή διάθεση».

Διάθεση που επέδειξαν, όπως αναφέρουν, οι συνεργάτες τους, οι οποίοι προσέφεραν μετά χαράς πλακάκια, νιπτήρες και όλα τα συναφή, σε εποχές ιδιαίτερα δύσκολες. Καταλήγουμε, λοιπόν, στο προφανέστατο συμπέρασμα ότι αν ο καθένας προσφέρει ένα μικρό κομμάτι, οποιοσδήποτε στόχος δε φαντάζει τελικά και τόσο ακατόρθωτος. Πες το και έγινε. Υποθετικά μιλώντας, ποιον θα καλούσαν στα εγκαίνια του έργου τους; «Τον Μπουτάρη! Επειδή και ο ίδιος ασχολείται και προάγει τον εθελοντισμό».

Σακάκι **Volcom, Boardsports.** Παπιγιόν και μποά από προσωπική συλλογή. Τζιν παντελόνι **Dsquared2, Lakis Gavalas.** Δερμάτινα γάντια, **Sotiris Georgiou.**

Δαχτυλίδι, **Remember.** Jacket, **Ditcher.**

Φωτογραφία **Τάσος Βρεττός** Παραγωγή και Επιμέλεια **Χρήστος Καλλιαρέκος, Κατερίνα Μανωλαράκη**
Make Up **Αχιλλέας Χαρίτος** Hair Styling **Francee Evripidou (Dtales)**
Μοντέλα **Lisa S (DModels), Ricardo Dal Moro (Ace)**
Βοηθός Φωτογράφου **Κωνσταντίνος Γκίκας**

Τζιν παντελόνι **Lacoste, Notos Com.** Πουκάμισο Lee, **VF Hellas.** Ζακέτα, **Levi's.** Γούνινο γιλέκο **Dondup, Lakis Gavalas.**

Τοπ, **Diesel.** Αντρικό τζιν παντελόνι, **Ditcher.**
Καλσόν δαντέλα, **Calzedonia.** Τιράντες, **Remember.**

Φούτερ με δερμάτινες λεπτομέρειες **Conquistador, Tassos Sofroniou.** Δαχτυλίδια, **Remember.**

Τζιν παντελόνι **JOOP!, Mah Jong.** Πουκάμισο **RVCA, Boardsports.** Παπιγιόν και καπέλο από προσωπική συλλογή. Δερμάτινα βραχιόλια, **Remember.**

Τζιν παντελόνι, **Ditcher.** T-shirt, **Nike.** Ζώνη **Conquistador, Tassos Sofroniou**. Μπότες **Harley Davidson, Elmec Sport.**

Τζιν παντελόνι, **Diesel.** Καρό πουκάμισο **Lee, VF Hellas.** Στράπλες φόρεμα, **ISO.** Ρολόι, **Swatch.**

Τζιν παντελόνι με τιράντες **Antony Morato, Shop.** Κορμάκι **Stella McCartney, adidas.** Πλεχτή ζακέτα **Stefanel, notosgalleries.** Παπούτσια από προσωπική συλλογή.

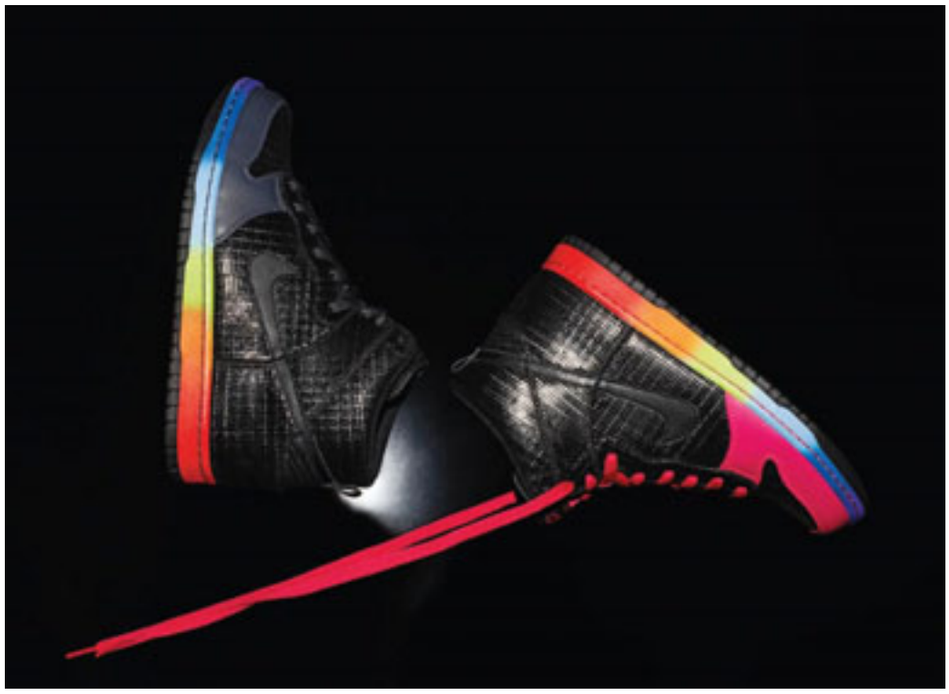

Τζιν παντελόνι, **Levi's.** Jacket **Etnies, Boardsports.** Ρολόι, **Swatch.** Μποτάκια **All Star Converse, Elmec Sport.**

i waited for you winter long

Ένα τραγούδι του Νιλ Γιανγκ σε καλεί να προσαρμοστείς,
να νιώσεις και να ζήσεις στους ρυθμούς του χειμώνα.
Επιμέλεια **Λίνα Μανδράκου** Εικονογράφηση **Neighborhood**

Nike X Maharam:
Streets on fire

Δύο κολοσσοί, ένα αποτέλεσμα: enjoy the streets! Η Nike Sportwear επανασχεδιάζει τις συλλογές της προηγούμενης σεζόν και συνεργάζεται με την εταιρία υλικών και υφασμάτων Maharam, εισάγοντας στο running και στους δρόμους νέο στιλ, νέα άνεση, νέα λειτουργικότητα. Η συλλογή για το Φθινόπωρο 2010 απευθύνεται στους «φιλοσοφημένους» δρομείς που δίνουν στο καθημερινό τρέξιμο διαστάσεις δημιουργικότητας. Σε αυτό το φιλοσοφικό τέμπο, τα ιστορικά Nike Dunk επιστρέφουν δριμύτερα στους δρόμους μετά τις καίριες τροποποιήσεις της Maharam. Τόσο το γυναικείο Dunk High Skinny όσο και το ανδρικό Nike Dunk High είναι έτοιμα να γράψουν τα δικά τους κεφάλαια στην ιστορία που ονομάζεται ποιότητα και στιλ.

T: 210 9464 400

attr@ttivo:
Alternative rebelwear

Γνωστό εδώ και χρόνια: attr@ttivo ίσον επανάσταση, attr@ttivo ίσον alternative casual, ίσον ένας άλλος ανέμελος κόσμος, όπου η ελευθερία έκφρασης και η ενδυματολογική προσωπικότητα είναι το ζητούμενο. Νέα σχέδια σε ρούχα, παπούτσια και αξεσουάρ κατέφθασαν για να αποτελέσουν για άλλη μια σεζόν την πρώτη επιλογή σε νεανικές γκαρνταρόμπες. Το attr@ttivo design φορτσάρει στους δρόμους, τα attr@ttivo χρώματα πλημμυρίζουν τα κλαμπ, οι εντυπωσιακές φόρμες και οι ιδιαίτεροι όγκοι αγκαλιάζουν κορμιά που βράζουν.

T: 210 2853 813

Piaggio Beverly:
Είναι νέο, είναι ωραίο

Best seller, τα τελευταία 10 χρόνια είχε μετατρέψει την κίνηση στην πόλη σε χαρά, απόλαυση και στιλ. Το νέο Piaggio Beverly ανανεώθηκε τόσο αισθητικά όσο και μηχανικά, συνδυάζοντας το cool και την άνεση με την ταχύτητα και την ασφάλεια. Ευέλικτο, γρήγορα, σπορ, φινετσάτο και αξιαγάπητο, είναι έτοιμο να (ξανα)οδηγήσει εσένα και τον συνεπιβάτη σου σε μυστικές γωνιές της πόλης αλλά και σε αποδράσεις εκτός των αστικών τειχών. Πλέον διατίθεται σε δύο εκδόσεις κινητήρων ηλεκτρονικού ψεκασμού (125 και 300 κ. εκ.), έχει υπάκουα γκάζι και φρένα, και χαμηλή κατανάλωση. Ο νέος του σχεδιασμός έχει «αυτοκινητιστικό» χαρακτήρα και σφυράει: προβολέας με διπλό ανακλαστήρα, φώτα LED, διχρωμία, μοντέρνα ουρά, καμπύλες, μπλε φωτισμός στον πίνακα οργάνων είναι μερικές μόνο από τις νέες σχεδιαστικές πινελιές που κάνουν το Beverly απλώς ακαταμάχητο.

Piaggio Hellas, T: 210 7572 100

Jelly Belly®: Sweethearts

Από το Λος Άντζελες στο περίπτερο ή το σουπερμάρκετ της γειτονιάς σου. Εκτός κι αν τα πήρες από το duty free. Με ημερομηνία έναρξης το 1976, οι γεύσεις, τα διασκεδαστικά χρώματα και τα φυσικά αρώματα των Jelly Belly® κατέκτησαν πέντε ηπείρους. Χωρίς λιπαρά, γλουτένη, ζελατίνη ή ξηρούς καρπούς, αλλά με full power γεύση και μόνο 4 θερμίδες, αυτά τα μαλακά καραμελοφασολάκια χαρίζουν ευτυχία. Απόλαυσέ τα σε μια μπουκιά ή μπες στο www.jellybelly.com και δες πώς μπορεί να φτιάξεις τη δική σου συνταγή. Φρουτοσαλάτα, tiramisu ή banana split; Όλες!

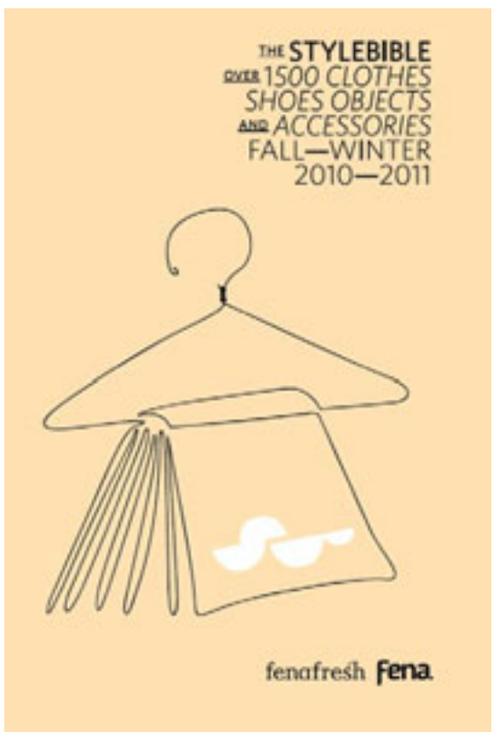
T: 211 1047 795, 210 7249 000

Camper Icons: Hola για όλα!

Βγαίνουν στον δρόμο με νέο στιλ, άποψη, άνεση, ποικιλία, αντοχή και, φυσικά, με φαντασία. Επειδή τα εργαστήρια της Camper δε σταματούν ποτέ να εμπνέονται και να εμπνέουν, η σειρά Camper Icons εμπλουτίστηκε και ανανεώθηκε. Τα black Mamba με το ρετρό τακούνι και την καμπυλόγραμμη φόρμα προσφέρουν ένα ανατρεπτικό look στις τολμηρές, ενώ τα ευλύγιστα sneakers ACS συνδυάζουν τις αποδόσεις ενός αθλητικού παπουτσιού με τις στιλάτες ιδιότητες ενός δερμάτινου παπουτσιού. Τη συλλογή Icons συμπληρώνουν τα ανανεωμένα 1912, Pelotas Ariel, Peu Camí και τα νέα σχέδια TWS (twins), δηλαδή η Camper στα καλύτερά της.

T: 210 3252 103

Fena & fenafresh: Μελετάτε τας γραφάς

Η Βίβλος του Στιλ έφτασε αισίως στον 6 τόμο της κι έρχεται από τα καταστήματα Fena και fenafresh για μια πλήρη ενημέρωση. 200 σελίδες μόδας, 1.500 μοναδικά κομμάτια, όλες οι νέες συλλογές της σεζόν Φθινόπωρο-Χειμώνας 10/11. Η μόδα γιορτάζει, τα επώνυμα ρούχα πανηγυρίζουν, οι μεγάλοι σχεδιαστές μεγαλουργούν. Ξεφύλλισέ το (www.stylebible.gr), αγόρασέ το, απόκτησέ το σε pdf (www.fena.gr, www.fenafresh.gr). Κυρίως, μελέτησε το Style Bible και παρακολούθησε τους καλύτερους της μόδας να φτιάχνουν την γκαρνταρόμπα σου.

T: 23990 51851

Sony RDP-X50iP: High fidelity rules

Για όσους αγαπάνε τα πλούσια μπάσα, τα καθαρά μεσαία, τις ευκρινείς υψηλ συχνότητες. Ονομάζεται RDP-X50iP, υπογράφεται από τη Sony και είναι η νε βάση με ηχεία για συσκευές iPod και iPhone της Apple. Βελτιωμένη εκδοχή τ RDP-XF100iP, ξεχωρίζει για τον ήχο, την τιμή, τον μινιμαλιστικό σχεδιασμό α και την απλότητα στη χρήση. Την ίδια στιγμή που φορτίζεις το iPod ή το iPho σου, ακούς μουσική σε ποιότητα hi-fi και έχεις τον πλήρη έλεγχο λειτουργία τηλεχειριστήριο. Η νέα βάση RDP-XF100iP είναι compact, είναι για μύστες κ highfidelίστες.

SonyHellas, T: 210 6782 000, 801 11 92000

J-Bus

Ήρθε και σε μας!

της Λίνας Μανδράκου

παρουσίαση

ΕΝΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ ΝΤΥΜΕΝΟ JAMESON. Με το πράσινο χρώμα της Ιρλανδίας, πατρίδας των U2 αλλά και του ουίσκι Jameson, να δεσπόζει. Αυτή ήταν η πρώτη εικόνα που αντίκρισαν τα μάτια μας όταν το J-Bus έκανε στάση και στη Θεσσαλονίκη από τις 23 έως και τις 26 Σεπτεμβρίου. Μια μοναδική ευκαιρία να μυηθούμε στη γεύση και τα μυστικά ενός ουίσκι που χρονολογείται από το 1780. Ιδρυτής του αποστακτηρίου του ο John Jameson, που διάλεξε το Δουβλίνο για να παρασκευάσει το Jameson Irish whiskey, σήμα κατατεθέν πλέον για το νησί.

Εκατομμύρια μύστες του ουίσκι προτιμούν σήμερα το Jameson για την ιδιαίτερη, ισορροπημένη και απαλή γεύση του, χαρακτηριστικά που προκύπτουν από την τριπλή απόσταξή του.

Το πρώτο αποστακτήριο του Jameson στο Δουβλίνο (The Old Jameson Distillery) χρησιμοποιείται πλέον ως μουσείο. Οι επισκέπτες μυούνται στα μυστικά του αγαπημένου τους ποτού κάνοντας ένα εις βάθος σεμινάριο. Μόνο που για τους Θεσσαλονικείς λάτρεις του ουίσκι, το Old Jameson Distillery ταξίδεψε στο Mediterranean Cosmos χάρη στο J-Bus. Ήταν μια μοναδική εμπειρία μέσα σε έναν εντυπωσιακό χώρο, με αίθουσα προβολής, αίθουσα σεμιναρίου και, φυσικά, το J-bar, όπου δοκιμάσαμε επί τόπου την ιδιαίτερη γεύση του Jameson Irish whiskey και τα Jameson mixers! Το J-crew έλυσε όλες μας τις απορίες περί βύνης και διαδικασίας απόσταξης, δημιουργώντας μια ευχάριστη ατμόσφαιρα χαλαρής και κεφάτης μάθησης. Στο τέλος, όλοι οι παριστάμενοι γιορτάσαμε την «αποφοίτησή μας» από το σεμινάριο τσουγκρίζοντας τα ποτήρια μας. Το J-Bus συνεχίζει ακάθεκτο να περιοδεύει στην Ευρώπη, μαθαίνοντας στους εκατομμύρια φίλους του Jameson τα μυστικά της γεύσης του.

STEREOLAB

Του **Δημήτρη Καραθάνου**

Tricky
Mixed Race (Emi)

Υπέροχα. Δίσκος Tricky. Μια απρόσμενη φωτεινή έκπληξη σε αυτό τον χειμώνα που εξαπλώνεται σαν ιός, χθόνιος όπως το βαρύ βροχερό σύννεφο που ρουφά τις τελευταίες ηλιαχτίδες, αναγγέλλοντας όλα όσα συνοδεύουν αυτή την καταθλιπτική εποχή: την αλλαγή της ώρας, τους λασπερούς δρόμους, τα ακίνητα απογεύματα, τις βραδιές Τσάμπιονς λιγκ. Ενώπιον μιας τέτοιας ρουτίνας, η μουσική του αρχετυπικού τριπ χόπερ είναι μια στοργική σκοτεινιά, μια μαύρη αγκαλιά που σε περιθάλπει.

Είκοσι χρόνια μετά τον τυφώνα του Μπρίστολ, καταλήγω στο ότι η μεγαλύτερη δικαίωση εκείνης της σκηνής έγκειται στην αδιαπραγμάτευτη αιρετικότητα των εκφραστών της, μιας χούφτας ευρηματικών κονσολιέρηδων που κέρδισαν εκατομμύρια φροντίζοντας να κρατούν τα φώτα χαμηλωμένα και να μην εμπιστεύονται τίποτα παραπάνω από το ένστικτό τους. Περισσότερο και από τον ερμητικό Robert Del Naja ή τον αναχωρητή Geoff Barrow, ο Tricky είναι ο αυθεντικός σκοταδόψυχος της γενιάς του, πιστός στο μείγμα κοινωνικού θυμού και υπαρξιακού άγχους που υποβόσκει σαν απειλή σε ολόκληρο τον κατάλογο των εννέα του δίσκων.

Σήμερα ο Tricky είναι σαράντα δύο. Έχει μια δεκαπεντάχρονη κόρη. Κάνει μποξ και θεραπεία απεξάρτησης από το χόρτο. Εξακολουθεί να διαπραγματεύεται το δυσανάλογο ποσοστό δυστυχίας που του κλήρωσε η ζωή του, μεταπλάθοντας τραυματικές εμπειρίες σε αγέρωχους στίχους. Ο πατέρας του τον παράτησε προτού γνωριστούν, η μάνα του αυτοκτόνησε όταν ήταν τεσσάρων, αφήνοντάς τον να μεγαλώσει σε ένα γκέτο του Μπρίστολ με τη γιαγιά του, που ουδέποτε σκοτίστηκε να τον στείλει σχολείο. Οι θείοι του μπαινόβγαιναν στη φυλακή και μαχαιρώνονταν μέσα στο σπίτι, ο ίδιος τρέλαινε κόσμο κυκλοφορώντας με φουστάνια και ξεσηκώνοντας γρονθοπατινάδες όπου μπορούσε. Ένα σκυλί που γαβγίζει στον ήλιο, πιθανότατα θα πιανόταν στο δόκανο, αν δεν ανακάλυπτε το ραπ που νοηματοδότησε τη ζωή του. Μετά ήρθε το «Blue Lines», το «Maxinquaye», η Martina Topley-Bird, οι παράνοιες, τα κρυμμένα ούζι κάτω από το κρεβάτι, οι συναυλίες οι τυλιγμένες στο σκοτάδι.

Και σήμερα έρχεται το «Mixed Race». Όλα τα λεφτά είναι το βίντεο του ομώνυμου τραγουδιού, γυρισμένο στη «La Salle», τη λέσχη μποξ του Tricky στο Παρίσι. Όπου ο Tricky κάνει σκοινάκι, κοιλιακούς, κοπανάει τον σάκο, ιδροκοπάει, εναγκαλίζεται τα υπόλοιπα μυώδη κωλομπάρια του ριγκ, πλακώνεται με τους στοιχηματζήδες. Ένας μπασμένος Ρόκι με το θέμα του «Peter Gunn» να τον συνοδεύει, ο Tricky ενορχηστρώνει ένα καλοστημένο κόλπο που κερδίζει μεμιάς και δίνει τον τόνο σε ολόκληρο το αναπάντεχα αισιόδοξο αυτό άλμπουμ. Εδώ υπάρχει ο Franky Riley, ένας τραγουδιστής που ο Tricky αλίευσε από αγγελία σε εφημερίδα. Εκεί μια τζαμαϊκανή ερμηνεύτρια του dancehall, η Terry Lynn, την οποία ανακάλυψε στο YouTube, παραπέρα ένας αλγερινός κιθαρίστας που παρέχει ένα ανατριχιαστικό σόλο. Ένας πλανόδιος σαξοφωνίστας από το Μαραί φιλοξενείται επίσης. Ένα σχόλιο για τη ζωή των gangsta, το «Bristol to London», διατυπώνεται υπό ένα μεγαλειώδες beat και ένα βροντερό bassline από τον άρτι αποφυλακισθέντα αδερφό του Μάρλον, ενώ δε λείπει και μια συνεισφορά του πανταχού παρόντα Bobby Gillespie. Άλμπουμ της χρονιάς; Ίσως όχι. Μπορείς άλλωστε να ισχυριστείς διάφορα για τον Tricky. Σαν ξεκομμένο από την πραγματικότητα όμως δεν τον λογαριάζεις.

YouTube: Tricky - Mixed Race

Heavy Trash Midnight Soul Serenade (Hitch-Hyke)

Ο Jon Spencer κατοικεί σε ένα κόσμο όπου είναι πάντοτε 1956. Ο Charlie Feathers έχει κυκλοφορήσει το «I Can't Hardly Stand It», τα αμάξια είναι καμπυλωτά, οι κιθάρες κουφωτές, τα πέτα φαρδιά. Το μυαλό του αρνείται να συλλάβει έννοιες όπως iPad, facebook, κάρτα ήχου, Radiohead, mp3. Έχοντας κάνει αποστολή της ζωής του να περιφέρει στην οικουμένη το ροκ εν ρολ σαν ένα ανεξημέρωτο ζωάκι που σπαρταράει στα χέρια του, ξεκόβει όλο και περισσότερο από την ψηφιακή πραγματικότητα για να υπακούσει στη ρετρό φύση του. Οι ξέσαλοι Blues Explosion, ένα από τα πιο καίρια σχήματα της τελευταίας εικοσαετίας, ήταν αρκούντως οπισθοδρομικοί, όμως είναι με τους Heavy Trash ένα side project το οποίο εξελίχθηκε σε αποκλειστικό εκφραστικό του όχημα, που παραδίδεται ανενδοίαστα στο παρελθόν.

Η κομπανία των Heavy Trash, πλην του Spencer, αποτελείται από τον κιθαρίστα Matt Verta-Ray, τον Sam Baker των Lambchop στα ντραμς και τον Simon Chardiet στο κοντραμπάσο. Παίζουν αδρελινικό, σεξουαλικά φορτισμένο ροκαμπίλι, με αναφορές στον Link Wray, τις Dixie Cups, τη LaVern Baker. Τα κοστούμια τους στην τρίχα, τα κοκόρια καλοχτενισμένα, ο ιδρώτας να κυλά στα πόδια τους σε ποταμούς, οι Heavy Trash είναι ένα αυτόνομο, συμπυκνωμένο σύμπαν που με κάνει να στέλνω στον διάτανο ολόκληρο τον πακτωλό της κομπιουτερίστικης μουσικής. Τους αγαπώ.

YouTube: Heavy Trash - (Sometimes You Gotta Be) Gentle

Grinderman 2 (Emi)

Γιατί να μην είναι όλος ο δίσκος τόσο εκστατικός όσο το «Mickey Mouse and the Goodbye Man»; Το «Grinderman 2» ξεκινάει από εκεί που είχε σταματήσει το πρώτο, με μια φρενήρη κακοφωνία που εξερευνά τις χυδαιότερες εκφάνσεις των μπλουζ, μόνο και μόνο για να προσγειωθεί ανώμαλα στη γνώριμη μπαλαντοποιΐα, την τόσο χαρακτηριστική στη δουλειά του Cave. Είναι ακριβώς αυτή η πλευρά του άλμπουμ, ωστόσο, που θα το κάνει τόσο προσφιλές στη μεγάλη πλειοψηφία του κοινού.

YouTube: Grinderman - Heathen Child

Aloe Blacc Good Things (Hitch-Hyke)

Διαυγής, πολιτικά ευαίσθητη σόουλ από έναν πρώην ράπερ της Stones Throw που δοκιμάζεται στις δύσκολες επικράτειες του Curtis Mayfield, του Stevie Wonder και του Gil Scott-Heron. Φαντάζομαι πως ούτε καν ο ίδιος δεν περίμενε να προκύψει ένα τόσο διαχρονικό αριστούργημα σαν το «I Need A Dollar», όταν πατούσε το record, ώστε να προκύψει αυτό το άρτιο μείγμα εμβριθούς κοινωνιολογικής ανάλυσης και σουξεδιάρικης ποπ.

YouTube: Aloe Blacc - I Need A Dollar

David Bowie Station To Station (Emi)

1976. Το κυρίαρχο ρεύμα είναι το γκλαμ, η λευκή σκόνη πολιορκεί τα ντίσκο κλαμπ και ο David Bowie, αυτός ο ιδιοφυής στιλίστας που στήριξε όλη την καριέρα του στην αισθητική επανεφεύρεση, λανσάρει την περσόνα του Thin White Duke. Ηχογραφημένο αμέσως μετά τα γυρίσματα του «Man Who Fell To Earth», είναι μια επίκληση στις ευρωπαϊκές ρίζες του Bowie και τον ήχο της «βερολινέζικης τριλογίας», των αρχών του '70. Κάνοντας στην άκρη το φανκ του «Young Americans», τοποθετώντας στο προσκήνιο τα προσφιλή του συνθεσάιζερ και τους μετρονομικούς ρυθμούς των Kraftwerk και των Neu!, υιοθετώντας τη μυθολογία, τη θρησκεία και τη μαγεία στη στιχοπλοκή του και χάνοντας ο ίδιος βασικό μέρος του σεναρίου εξαιτίας της βαριάς του εξάρτησης στην κοκαΐνη, κατάφερε να καταλήξει με ένα από τα δυσκολότερα, αλλά και πλέον επιτυχημένα άλμπουμ του. Το «Station to Station» έτυχε μαζικής αποδοχής σε Ευρώπη και Αμερική και πέρασε σε κάμποσες λίστες των επιδραστικότερων δίσκων όλων των εποχών, όπως η «500 greatest albums of all time» του «Rolling Stone». Σήμερα ξανακυκλοφορεί, πακεταρισμένο σε κασετίνα τριών cd, στο πλαίσιο της εν εξελίξει καμπάνιας των ψηφιακά επεξεργασμένων επανεκδόσεών του. Ανεκτίμητο; Και κάτι παραπάνω.

YouTube: David Bowie - Golden Years

Belle & Sebastian Write about Love (Sony)

Του **Γιάννη Παναγόπουλου**

Δε νοιάζεται κανείς. Γιατί να το κάνει; Ο «δανεικός» τους ήχος έχει αέρα αθωότητας. Κάψα σωστού πικρού εσπρέσο. Και στους στίχους ζουν ήρωες που, ακόμα και αν δεν τους αποκαλύπτουν ολοκληρωτικά, βλέπουν DVD μετά το δελτίο «καιρού» των ειδήσεων των 8.00 μ.μ. Ανακυκλώνουν φανατικά. Λένε «clubbing» την έξοδο σε χορτοφαγικά εστιατόρια. Οι Belle & Sebastian γράφουν μελό ποπ για τα παραπάνω «δόγματα». Το «Write About Love» είναι το νέο τους άλμπουμ. Το «ίντι» σώμα που λιώνει για πάρτη τους δεν αγωνιά. Όπως πάντα, του «τρίβουν» μινόρε ακόρντα στο κεφάλι με τον τρόπο που εκείνοι γνωρίζουν. Το νανουρίζουν με γλυκιά κιθαροπόπ και πανκ στιχάκια, όπως στο ομώνυμο με το άλμπουμ τραγούδι: «I hate my job, I'm working way too much, everyday I'm stuck in an office». Ένα «γερό» sequel. Οι Belle & Sebastian στο νέο, όγδοο άλμπουμ τους δεν είναι καλύτεροι του έβδομου. Είναι απλώς η συνέχειά του. Ντόμινο από την ανάποδη. Το έβδομο ήταν η συνέχεια του έκτου. Το έκτο, του πέμπτου.

Felt, Pale Fountains, The Smiths, ο ήχος της μπάντας του Stuart Lee Murdoch θυμίζει έντονα τη «φυματική» ποπ των 80s. Τότε που οι «ανεξάρτητοι» ποπ σταρ φορούσαν καρό πουκάμισα με κουμπάκια στους γιακάδες, πλατιές τζιν φόρμες, ντύνονταν σαν αγρότες από τον Μισισιπή. Τότε που Cherry Red και Postcard ήταν οι δισκογραφικές εταιρίες που κυκλοφορούσαν σούπερ φολκποπ. Τότε που ο Ben Watt ήταν το ένα τρίτο των Marine Girls και το κοινό δεν είχε αποφασίσει αν το, Γιάτσεκ Γκμοχ, σαγόνι της τραγουδίστριας Tracy Thorn ήταν τελικά σέξι ή όχι. Οι Σκοτσέζοι Belle & Sebastian έγιναν μπάντα στη Γλασκόβη το 1996, στη διάρκεια σπουδών τους στο κολέγιο. Κυκλοφόρησαν το πρώτο άλμπουμ «Tigermilk» στη δισκογραφική τους εταιρία, σήμερα πωλείται για 400 λίρες. Κατάφεραν να γίνουν mainstream ατραξιόν, χωρίς να αλλάξουν μουσικό κανάλι. Το 1999, αν και ήδη είχαν κυκλοφορήσει τρία άλμπουμ, πήραν Brit Award ως Best Newcomers! Στο «Write about Love», όπως και στο προηγούμενο άλμπουμ, «The Life Pursuit», που έφτασε στο βρετανικό τοπ 10 και πέταξε χαμηλά στο αμερικάνικο τοπ 100, την παραγωγή έκανε ο Tony Hoffer. Είναι ο Αμερικάνος, που η σχέση του με τη βρετανική, ανεξάρτητη, ποπ θυμίζει εκείνη του ελληνικού μπάσκετ με τους νατουραλιζέ -περίπου Έλληνες, εντελώς Γιουγκοσλάβοι- παίχτες της δεκαετίας του '80. Ο Hoffer ζει στο Λος Αντζελες. Η βρετανική ποπ τον λατρεύει. Τον θεωρεί δικό της παιδί. Supergrass, Fratellis, La Rocka, Suede ξενύχτισαν μπροστά από κονσόλα ήχου μαζί του για να φτιάξουν ήχο. Μπάντες που με το ζόρι ανεβαίνουν στο αμερικάνικο τοπ 100, που δεν έχουν τύχη εκτός Ευρώπης, θέλουν Αμερικάνο για να κάνουν εξώφυλλα στο NME. Να πάρουν βραβείο στα βραβεία του.

Το «Write About Love» φτιάχτηκε γρήγορα. Η μπάντα μπήκε στο στούντιο τον περασμένο Φεβρουάριο. Και από ό,τι ακούγεται ο Murdoch (τραγουδιστής, κιθαρίστας, οργανίστας, συνθέτης) δεν έχει χάσει τίποτε από τον ποπ ειρμό που τον «ντύνει» χρόνια τώρα. Κομμάτι μοναδική εξαίρεση είναι το «Little Lou, Ugly Jack, Prophet John». Εκεί τραγουδά και η Norah Jones. Θα μπορούσε να υπάρχει σε δικό της άλμπουμ. Στο κάντρι «Ghost of Rockschool» είναι σαν ο πρωταγωνιστής της μπάντας να μεταδίδει τα φαντάσματά του σε «ζωντανή» σύνδεση, όταν τραγουδά: «I've seen God in the sun, I've seen God in the street, God before bed and the promise of sleep».

Είναι μια ποπ γιορτή, όταν ακούς τους Belle & Sebastian. Και η «τιμή» της καριέρας τους απογειώνεται, όταν σου λένε «I Want To Stop the World» και ένας από τους λόγους γι' αυτό να είναι γιατί κάθε βράδυ στις 10.00 μ.μ. θέλουν να αφήνουν ένα μήνυμα αγάπης σε αυτούς που αγαπούν.

P R I N T

Του **Θανάση Μήνα**

Η Τζουλιέτ γυμνή
Νικ Χόρνμπυ
Πατάκη

Η μουσική και δη η ποπ/ροκ μουσική έχει οργανικό ρόλο στα μυθιστορήματα του 53χρονου άγγλου συγγραφέα, αλλού πιο πρωταγωνιστικό («High Fidelity»), αλλού πιο δευτερεύοντα («About A Boy», «Fever Pitch»). Κι άλλοι σύγχρονοι συγγραφείς έχουν ευρείες γνώσεις στη μουσική και τη χρησιμοποιούν στις αφηγήσεις τους, από τον Μπρετ Ίστον Έλις ώς τον Ίαν Ράνκιν και τον Τζόναθαν Λέθεμ, ή τη Σώτη Τριανταφύλλου στα καθ' υμάς. Ο Νικ Χόρνμπυ όμως είναι ο κατεξοχήν συγγραφέας που διαπραγματεύεται λογοτεχνικά το πώς η μουσική, η ποπ μουσική, μπορεί να επηρεάσει τις ανθρώπινες σχέσεις.

Στο παρόν μυθιστόρημα, κεντρικοί ήρωες είναι η Άννι και ο Ντάνκαν, οι οποίοι συζούν σε μια μικρή και ήσυχη παραθαλάσσια πόλη. Ανάμεσά τους παρεμβάλλεται, εξ αποστάσεως, κι ένα τρίτο πρόσωπο: ο αμερικανός τραγουδοποιός Τάκερ Κρόου, άλλοτε χρυσό παιδί της εναλλακτικής σκηνής της americana, ο οποίος έχει αποτραβηχτεί χρόνια από τη δισκογραφία και πλέον τον θυμούνται μόνο μερικές εκατοντάδες αφοσιωμένοι οπαδοί ανά τον κόσμο.

Ένας από αυτούς είναι ο Ντάνκαν. Χρησιμοποιώντας την αργκοτική του ροκ κυκλώματος, ο Ντάνκαν ανήκει στην κατηγορία του λεγόμενου «συλλέκτη-ψώνιου» και, πίστεψέ με, καταγράφονται και πιο κλινικές περιπτώσεις, όπως είναι ο λεγόμενος «συλλέκτης-ψείρα». Στην περίπτωσή μας, ο Ντάνκαν έχει ψώνιο με τον Τάκερ Κρόου. Έχει τραβήξει φωτογραφίες ακόμα και από τις τουαλέτες των μπαρ, όπου φημολογείται ότι εθεάθη ο Κρόου μεθυσμένος. Θα έλεγε κανείς ότι ο Ντάνκαν έχει δομήσει την προσωπική του ταυτότητα πάνω στη ζωή του Κρόου, κι ο Χόρνμπυ εξερευνά οξυδερκώς το ζήτημα της αναζήτησης της προσωπικής ταυτότητας μέσω του άλλου.

Κι η Άννι; Αρέσει και σε αυτήν ο Κρόου, πολύ μάλιστα. Συντηρεί όμως μια πιο φυσιολογική επαφή μαζί του. Απολαμβάνει απλώς τους δίσκους και τα τραγούδια του. Το πρόβλημα όμως είναι ότι ο Ντάνκαν τη θέλει συνεργό στη μονομανία του. Η Άννι, που ούτως ή άλλως δε δηλώνει ευχαριστημένη από τη βαρετή ζωή της στην επαρχιακή Αγγλία, αναγκάζεται, για να είναι μαζί με τον Ντάνκαν, να κάνει πράγματα που κατά βάθος δε θέλει. Δεν έχει καμία διάθεση, όπως ο Ντάνκαν, να παραφυλάει επί ώρες έξω από το παλιό σπίτι του τραγουδοποιού μήπως κι εμφανιστεί αυτός, ούτε, βέβαια, φτιάχνεται με την ιδέα να κάνει την ανάγκη της στην ίδια τουαλέτα με εκείνον. Η Άννι δεν είναι ευτυχισμένη στη σχέση της με τον Ντάνκαν και εξαιτίας της μονομανίας του με τον Κρόου. Αρχικά όμως εμφανίζεται άτολμη να στερηθεί την επιφανειακή έστω σιγουριά μιας μόνιμης σχέσης και να πάει για άλλα.

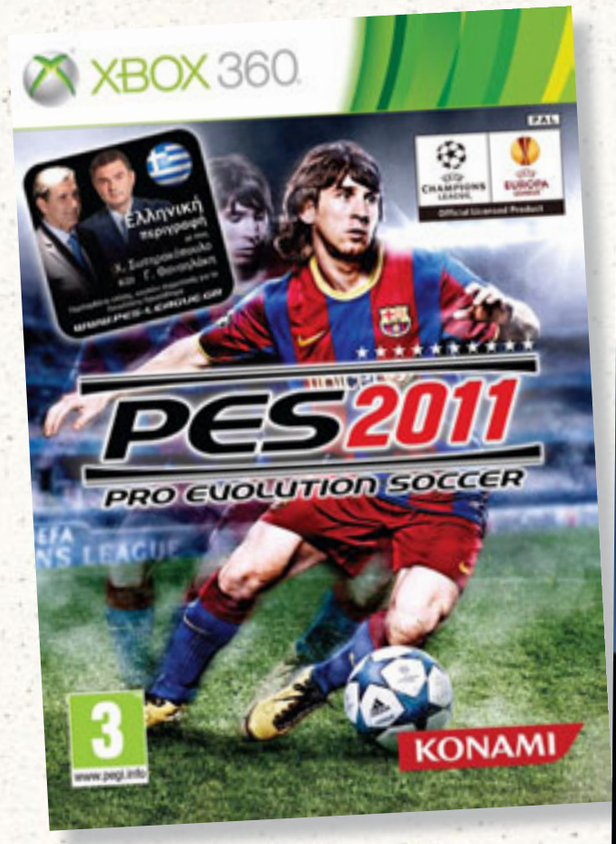
Την αφορμή για τους πρώτους σοβαρούς τριγμούς στη σχέση τους θα δώσει ένα άλμπουμ με ανέκδοτα έως τότε κομμάτια: με πρωτόλειες ηχογραφήσεις-προσχέδια, πάνω στις οποίες βασίστηκε η τελική μορφή των τραγουδιών του άλμπουμ «Τζούλιετ», του θεωρούμενου magnus opus της δισκογραφίας του Κρόου. Δημόσιο ξεγύμνωμα στιχουργικά, το «Τζούλιετ» αναφέρεται στο άδοξο τέλος της σχέσης του Κρόου με τον έρωτα της ζωής του. Πρόκειται για ένα χαρακτηριστικό άλμπουμ χωρισμού, που φέρεται να ανήκει στο ίδιο πάνθεον με άλλα άλμπουμ χωρισμού, όπως το «Blood On The Tracks» του Μπομ Ντίλαν, το «Tunnel Of Love» του Μπρους Σπρίνγκστιν ή το -κορυφαίο ίσως όλων- «Hear, My Dear» του Μάρβιν Γκέι.

Υπερενθουσιασμένος ύστερα από την πρώτη κιόλας ακρόαση, ο Ντάνκαν δημοσιεύει στο chatroom των θαυμαστών του Κρόου μια διθυραμβική κριτική για την απογυμνωμένη «Τζούλιετ», υπογραμμίζοντας ότι είναι ανώτερη ίσως από το επίσημο άλμπουμ. Η Άννι διαφωνεί μαζί του. Λογομαχούν και η Άννι ξεσπά για ό,τι έχει τραβήξει ελέω Κρόου τόσα χρόνια. Η σχέση τους καταρρέει σε λίγες μόνο στιγμές και ο Ντάνκαν τα μαζεύει και φεύγει από το σπίτι τους. Ενθαρρυμένη από την ελευθερία της, η Άννι δημοσιεύει με ψευδώνυμο στο ίδιο chatroom μια πιο ψύχραιμη κριτική για το άλμπουμ, το οποίο κατατάσσει στην κατηγορία «ενδιαφέρον, αλλά μην τρελαθούμε κι από πάνω, πρόκειται απλώς για προσχέδια τραγουδιών». Ύστερα από λίγο, δέχεται στο προσωπικό της email ένα μήνυμα, στο οποίο ένας άγνωστος την ευχαριστεί για την ακριβοδίκαιη κριτική της στο άλμπουμ. Αποδεικνύεται ότι ο άγνωστος αυτός δεν είναι άλλος από τον Τάκερ Κρόου, ο οποίος θα συνεχίσει να αλληλογραφεί με την Άννι. Μήνυμα με το μήνυμα, θα αναπτυχθεί μεταξύ τους μια σχέση πολύ πιο βαθιά και ουσιαστική από τη φαντασιακή σχέση που έχει καλλιεργήσει ο ρέκτης Ντάνκαν με τον αγαπημένο του καλλιτέχνη. Η επανεμφάνιση του Κρόου με σάρκα και οστά από την αυτοεξορία του, το ιδιόρρυθμο ménage a trois που θα συνθέσουν αυτός, η Άννι και ο Ντάνκαν, και οι αποκαλύψεις σχετικά με τα χαμένα χρόνια του αποτραβηγμένου μουσικού θα δώσουν ψαχνό στην αφήγηση.

Όπως και στο «High Fidelity», έτσι και στο «Η Τζούλιετ γυμνή» ο Χόρνμπυ καταδεικνύει πως η μουσική (ή η λογοτεχνία, ο κινηματογράφος κ.λπ.) μπορεί, ειδικά όταν εξελιχθεί σε μονομανία, να φέρει κοντά δύο ή περισσότερους ανθρώπους αλλά και να τους απομακρύνει· μπορεί να αποτελέσει το συνεκτικό ή το διαλυτικό στοιχείο σε μια σχέση, ερωτική ή άλλη. Δε γνωρίζω τα ντεσού της προσωπικής ζωής του συγγραφέα, αλλά υποθέτω ότι η ματιά του είναι διεισδυτική ακριβώς επειδή έχει βιώσει τέτοιες καταστάσεις. Η γραφή του μαρτυρά ότι είναι άνθρωπος με κατασταλαγμένη γνώση και εμπειρία. Ενθουσιώδης φαν και ο ίδιος της ροκ μουσικής και της υποκουλτούρας που περιστρέφεται γύρω της, θα μπορούσε άνετα να είναι ένας από τους ήρωες των βιβλίων του, κι ίσως γι' αυτό και είναι σε θέση να σμιλεύει τους χαρακτήρες του με αξιοθαύμαστη λεπτομέρεια, εξωτερικά τουλάχιστον. Η περσόνα του Κρόου, για παράδειγμα, εμφανίζεται σαν ένα κράμα από Ντίλαν και Σπρίνγκστιν, με ολίγη από Ράιαν Άνταμς, (προσοχή, επαναλαμβάνω, Ρά-ι-αν και όχι Μπρά-ι-αν Άνταμς, για να μην υπάρχουν παρεξηγήσεις). Ακόμη και οι δευτερεύοντες χαρακτήρες του όμως παρουσιάζονται στις σελίδες του με την ίδια άνεση με την οποία κινούνται στον φυσικό τους χώρο: για παράδειγμα, οι δυο weekenders λάτρεις της northern soul που την πέφτουν άγαρμπα στην Άννι και στη φίλη της στη διάρκεια μιας χορευτικής ολονυχτίας, ο γηρασμένος συντηρητικός προϊστάμενος της Άννι στο τοπικό μουσείο όπου εργάζεται, ο οποίος επιμένει να κυκλοφορεί με μπριγιαντινισμένο το υπόλειμμα από ένα κοκόρι που υπονοεί ότι ήταν ρόκερ ή τεντ στα νιάτα του. Την ίδια φυσικότητα έχουν και οι διάλογοι του Χόρνμπυ, που ρέουν αβίαστα. Διάλογοι κινηματογραφικοί, όμως σε αυτή την περίπτωση το εννοώ ως κομπλιμέντο. Τα βιβλία του είναι ευκολοδιάβαστα, δεν είναι όμως εύκολα ή ετοιματζίδικα. Ο Χόρνμπυ μπορεί να μην έχει καμιά αστραφτερή πρόζα, ξέρει όμως να τοποθετεί τις σωστές λέξεις στη σωστή σειρά. Στη σύγχρονη λογοτεχνία αυτό εξακολουθεί να είναι ένα από τα ζητούμενα.

G A M E S

Του **Μάκη Παπασημακόπουλου**

Pro Evolution Soccer 2011 (Zegetron)

Είναι αδιαμφισβήτητο ότι φέτος για πρώτη φορά μετά από χρόνια, το PES της Konami ξεκινούσε την προσπάθειά του από τη μη προνομιούχο θέση που έμαθε απόξω και ανακατωτά το Fifa της Electronic Arts επί τόσα χρόνια. Λίγο ο ενδεχόμενος εφησυχασμός του PES σε μια φόρμουλα που έπιασε, άρα γιατί να την αλλάξω ριζικά, λίγο η κάψα του δεύτερου Fifa να καβαλήσει την κορυφή, έφεραν τα πράγματα πάνω κάτω πέρυσι και έστησαν το σκηνικό για την ίσως πιο αναμενόμενη μονομαχία των δύο τίτλων στο φετινό ηλεκτρονικό γκαζόν.

Το PES όχι μόνο πρόλαβε ημερομηνιακά τον μεγάλο του αντίπαλο, αλλά φρόντισε από πολύ νωρίς να διαβεβαιώσει εχθρούς και φίλους ότι φέτος ήταν η χρονιά της μεγάλης αντεπίθεσης. Το θέμα είναι, βέβαια, αν καταφέρνει να ολοκληρώσει τις βαρυσήμαντες υποσχέσεις του.

Καταρχήν το πολυδιαφημισμένο νέο σύστημα πάσας είναι αρκούντως ικανοποιητικό. Προφανώς δουλεμένο περισσότερο και με το νέο δυναμόμετρο να σημαίνει ότι ο έλεγχος της πάσας είναι πιο απόλυτος από ποτέ, οι εποχές που η μπάλα δεν πάει εκεί ακριβώς που τη θες τείνουν να εξαφανιστούν ολοσχερώς. Αυτό, βέβαια, φαντάζει και απόλυτα απαραίτητο, καθώς οι αντίπαλοι που ελέγχει το AI πλέον είναι πολύ πιο ζιπάτοι στις αντιδράσεις τους και παρακολουθούν πολύ πιο στενά τις επιλογές σου, πιέζοντας ρεαλιστικά για κλεψίματα και γρήγορες αντεπιθέσεις.

Επιπλέον, το επίσης «θα δείτε τι σας φτιάχνουμε» στάτους του νέου συστήματος τακτικής είναι αυτό ακριβώς που υποσχέθηκε η Konami. Η μέθοδος drag and drop λειτουργεί άριστα, κάτι που κάνει πλέον το στήσιμο της ομάδας σου, καθώς και την τοποθέτηση και τακτική κίνηση των παικτών σου στο χορτάρι, εξαιρετικά user friendly.

Τα δεδομένα προβλήματα δεν έχουν εξαλειφθεί, βέβαια, ολοσχερώς. Η κίνηση 360 μοιρών δεν πείθει τόσο όσο θα έπρεπε, οι ξαφνικές αλλαγές κατεύθυνσης εξακολουθούν να είναι κάπως προβληματικές (αν και σαφώς πιο βελτιωμένες από το 2010), ενώ και η δυναμική των σουτ συνεχίζει να είναι αρκετά arcade-άτη με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τον ρεαλισμό του τίτλου και τη συνεχιζόμενη παρουσία πολλών περιστάσεων, όπου το παιχνίδι δείχνει να αγαπάει ιδιαίτερα τις «ρουκέτες» από μέση και μακρινή απόσταση.

Συνολικά, το PES 2011 δεν αποτελεί άδεια υπόσχεση. Οι εμφανείς βελτιώσεις στα πρακτικά στοιχεία του παιχνιδιού (ντρίμπλα, πάσα, A.I., τακτική) προωθούν σημαντικά τον τίτλο σε σχέση με πέρυσι, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι μπορείς να αγνοήσεις τις συνεχιζόμενες αδυναμίες σε licensing και ήχο, ούτε και τη σαφή προχειροδουλειά του ελληνικού σπικάζ. Τα τελευταία όμως για έναν hardcore gamer αποτελούν μονάχα μια σειρά δορυφορικών στοιχείων που δε θα αφαιρέσουν από το ξεκάθαρα πιο ζουμερό φιλέτο του φετινού PES, οπότε βουρ στο σφαιράτο ψητό.

Toy Story 3 (Cd Media)

Το ότι είμαι 34 χρονών μαντράχαλος και ο παρών τίτλος μου έφαγε ασύλληπτα περισσότερες ώρες από ό,τι περίμενα, δεν είμαι σίγουρος αν λέει κάτι για τον δικό μου παλιμπαιδισμό ή αν λέει περισσότερα για το μεγαλείο της ιδέας που κρύβεται στην καρδιά της video game-ικής μεταφοράς της ομότιτλης ταινίας.

Εντάξει, ας μην κρύβομαι πίσω από το δάχτυλό μου, μάλλον και τα δύο. Και τούτο διότι αν και το Toy Story 3 διαφημίζει ευθαρσώς το γεγονός ότι θα παίξετε μέχρι να σκάσετε με τους γνωστούς χαρακτήρες της ταινίας -σε αποστολές που ειδικά στην περίπτωση του Buzz Lightyear είναι απολαυστικές- η πραγματική ευχάριστη έκπληξη είναι η επιλογή toy box mode, ένας γιγάντιος παιδότοπος ένα πράμα, μια virtual toy town, όπου περιφέρεστε μιλώντας με τα άλλα παιχνίδια κερδίζοντας side missions και challenges και, μέσω αυτών, κερδίζοντας το δικαίωμα να αναβαθμίσετε και να μορφοποιήσετε την πόλη όπως εσείς φαντάζεστε, από τα κτήρια και τους κάτοικους μέχρι το ευρύτερο περιβάλλον.

Ουσιαστικά μιλάμε για μια video game-ική μεταφορά του τρόπου που παίζαμε παλιά, τότε που για να πεις τις ιστορίες με τα παιχνίδια σου, έστηνες μόνος σου το τοπίο, έφτιαχνες μόνος σου τους κόσμους μέσα στους οποίους θα κινηθείς. Ίσως σήμερα, που κάτι τέτοιο απουσιάζει τόσο έντονα από τη φαντασία μας, ένας τίτλος σαν το Toy Story 3 είναι πιο απαραίτητος από ποτέ. God damn, ακούγομαι ωσάν το νήπιο. Πάω να παίξω.

C O M I C

Του **Μάκη Παπασημακόπουλου**

Spider-Man 2099

Ετούτο εδώ το βήμα που μου δίνεται, φίλες και φίλοι, καμιά φορά πρέπει να χρησιμοποιείται και για να ακούγεται και καμιά κραυγή διαμαρτυρίας. Όπως, για παράδειγμα, ότι εγώ επί του προσωπικού και του μι πέρσοναλι, θεωρώ όλη τη σειρά 2099 της Μάρβελ ως μια ασύλληπτη πατατιά και μια ιστορία που διόλου τυχαία συνδέθηκε με τη σχεδόν ολική κατάρρευση της εταιρίας στα τέλη της δεκαετίας του '90. Το Σπάιντερ Μαν δύο χιλιάρικα και ενενήντα εννιά χρονοκούκια όμως στέκεται στην κορυφή αυτούνης της απατηλής κομικόμπουρδας. Μη βιάζεστε και θα εξηγήσω.

Καταρχήν, ο Σπάιντερ Μαν για τη Μάρβελ δεν ήταν όποιος κι όποιος, δεν ήταν, ας πούμε, ο Ματαντόρ (μεγάλη η χάρη του), ο Καγκουρό (μέγας κακοποιός αυτός) ή κάποιος άλλος χαρακτήρας του πεταματού με τον οποίον μπορούσαν να παίξουν ως συνταγή. Ο Σπάιντερ Μαν ήταν και είναι η σημαία, ήταν και είναι η ναυαρχίδα του στόλου, δεν είναι να τον στέλνεις στα ναυπηγεία να τόνε περνάς ένα χέρι μπογιά και να τους βάνεις από πάνω φωτάκια χριστουγεννιάτικα και να τον πλασάρεις για γρι γρι.

Αλλά προφανώς εκείνην την περίοδο κάτι τέτοιο φάνταξε εξαιρετική ιδέα. Δώσ' του, λοιπόν, άλλη στολή ή, μάλλον, μια πιο «σκοτεινή» βερσιόν της κλασικής μπλε και κόκκινης στολής, δώσ' του τρία κιλά αραχνοδίχτυ στην πλάτη, για να φαίνεται λες και είναι καμιά συνταξιούχα που φόρεσε το σάλι της στους ώμους και τράβηξε για το ΙΚΑ της γειτονιάς, δώσε του και νύχια που τα βγάζει από τα δάχτυλα σαν τις φαλτσετούρες και άσ' τονα να πάει στο μέλλον.

Επιπλέον, δώσε τα παραπάνω καθήκοντα σε έναν από τους πιο βαρετούς και αδιάφορους χαρακτήρες από την εποχή της Μπέτυ Μπραντ, τον Λατίνο (τρέμε Χούλιο Ιγκλέσιας) Μιγκέλ Ο' Χάρα και δες προκοπή. Όχι, βέβαια, πως η σειρά μέχρι την αποχώρηση του δημιουργού Πήτερ Ντέηβιντ το 1996 δεν πουλούσε ικανοποιητικά, αλλά εδώ δεν ήρθαμε να κρίνουμε τον τίτλο με βάση τις πωλήσεις. Άλλωστε, αν το πάμε έτσι, τότε θα πρέπει να θυμηθούμε ότι το Μακαρένα είχε φτάσει στο Νο1 του αμερικάνικου τσαρτ τότενες, και τέτοιες θύμησες δε θα μας βγουν σε καλό.

Όχι, όχι. Εδώ ήρθαμε για να αναρωτηθούμε γιατί υπήρξε αυτή η εικόνα. Ο Πήτερ Ντέηβιντ με τον Ρικ Λεονάρντι (ο άνθρωπος που κατείχε την αρχική ιδέα δημιουργίας του Σπάιντερ Μαν 2099) μπαίνουν στη γενική συνέλευση της εταιρίας. Μάγκες, λένε, έχουμε ιδέα που σκοτώνει. Όπα, τους λένε, ρίχτε την. Θα πάρουμε τον Σπάιντερ Μαν, έτσι; Έτσι, τους λένε. Και θα πετάξουμε ΟΛΑ τα χαρακτηριστικά που τον έκαναν ωραίο, έτσι; Έτσι, τους λένε. Στολή, χιούμορ, ιστορία, κεντρικό χαρακτήρα, δορυφορικούς χαρακτήρες, όλα, έτσι; Έτσι, τους λένε. Και θα το κάνουμε κάτι άλλο, που όμως θα έχει έναν Λατίνο κεντρικό ήρωα, οπότε, τσουπ, πιάνουμε και το λατίνικο μάρκετ, έτσι; Έτσι, τους λένε. Ωραία, οπότε το προχωράμε, έτσι; Έτσι, τους λένε.

Και στην παραπάνω εικόνα, διατί δε βρέθηκε ένας, ΕΝΑΣ να τους πει: Μα τι λέτε, ρε τραχανάδες, που θα ξεκοκαλίσουμε τον καλύτερό μας χαρακτήρα για να τον κάνουμε «Μιγκέλ, η μικρή αραχνίτσα του πάθους»; Άντε στα τσακίδια από δω χάμου κι έχουμε και δουλειές. Διατί ήταν κουτοί, φρονώ. Και φάγαμε στη μάπα τον Μιγκέλ τον Ο' Χάρα να παλεύει με τον νέο Γύπα και να σηκώνει το σφυρί του Θορ. Είχανε και σφυρί του Θορ στο χωριό σου, άχρηστε! Σας ευχαριστώ που με ακούσατε.

S C R E E N

Του **Τάσου Ρέτζιου**

Θα συναντήσεις έναν ψηλό μελαχρινό άνδρα

You will meet a tall dark stranger

Σκηνοθεσία: Γούντι Άλεν **Παίζουν:** Άντονι Χόπκινς, Ναόμι Γουότς, Τζος Μπρόλιν, Αντόνιο Μπαντέρας

Μακάρι να φτάσουμε τα χρόνια του Γούντι Αλεν και να διαθέτουμε αυτήν την υποψιασμένη άποψη περί ζωής, θανάτου και του... ανάμεσά τους, την οποία απλώνει σε όλο της το μεγαλείο σε αυτήν την κινηματογραφική ελεγεία με χαμόγελο, ελαφρύ κυνισμό και ολίγη κατανόηση... Διασκεδαστική μέχρι εκεί που δε γίνεται σάτιρα, δραματική, αλλά όχι ώς το σημείο που θα αρχίσεις να σκέφτεσαι πού έβαλες τα χαρτομάντιλά σου, και ουμανιστική, αλλά όχι τόσο ώστε να ταυτίζεσαι με τους ζαλισμένους ήρωές της, αυτή η ταινία του Άλεν που προβλήθηκε στις Κάννες έχει κάτι από την αψάδα των καλύτερων στιγμών του.

Κυρίως γιατί βουλιάζει μαζί με την κάμερά του στον ψυχισμό, τις σκέψεις και τα συναισθήματα δύο ζευγαριών και τριών περιφερειακών τους χαρακτήρων. Επτά ανθρώπων που προσπαθούν να πιαστούν από τα πάντα και από το τίποτα, λίγο πριν ή λίγο μετά τον απολογισμό (συνήθως εξ ανάγκης) μιας ζωής που δε μοιάζει να την ορίζουν -λες και γίνεται. Η ταινία ξεκινάει με τη φράση από τον Μάκβεθ, «μια ιστορία όλο φασαρία και πάθη, για το τίποτα», και σχεδόν μιάμιση ώρα μετά καταλαβαίνουμε πως το τίποτα για τους ήρωες δεν είναι κάτι περισσότερο από μια επιβίωση διαμέσου της αυταπάτης.

Μια σκληρή διαπίστωση για ανθρώπους που σε όλη την ταινία προσπαθούν να αποφύγουν την αλήθεια και να την αντιμετωπίσουν: ο Άλφι (Χόπκινς) προσπαθεί να αντιμετωπίσει τα γηρατειά με γελοίο τρόπο, χωρίζει τη για χρόνια σύζυγό του Ελένα (Τζόουνς) και ετοιμάζεται να παντρευτεί το χυμώδες call girl Σαρμέιν (Παντς). Η Ελένα βρίσκει παρηγοριά και κράτημα σε ένα μέντιουμ, ενώ η Παντς, ένα κορίτσι που απλώς περνάει από τη ζωή χωρίς να σκέφτεται τις συνέπειες των πράξεών της, είναι έτοιμη να μπει μέσα σε ρόλο που δεν της ταιριάζει. Η κόρη Σάλι (Γουότς), απελπισμένη από τον αυτοοικτιρμό της αποτυχίας του συζύγου της Ρόι (Μπρόλιν), συγγραφέα του ενός βιβλίου, και θέλοντας το γνωστό πακέτο της ευτυχίας με παιδί, πλάθει στο μυαλό της ένα ερωτικό παραμύθι με τον Κρεγκ (Μπαντέρας), την ώρα που ο τελευταίος δεν είναι σίγουρος για τίποτα. Κι ο Ρόι αποκτά συνείδηση έρωτα με το απέναντι κορίτσι, την Ντία (Πίντο), που θα την πείσει ότι αυτός είναι ένας άνδρας στον οποίο αξίζει να στηριχτείς.

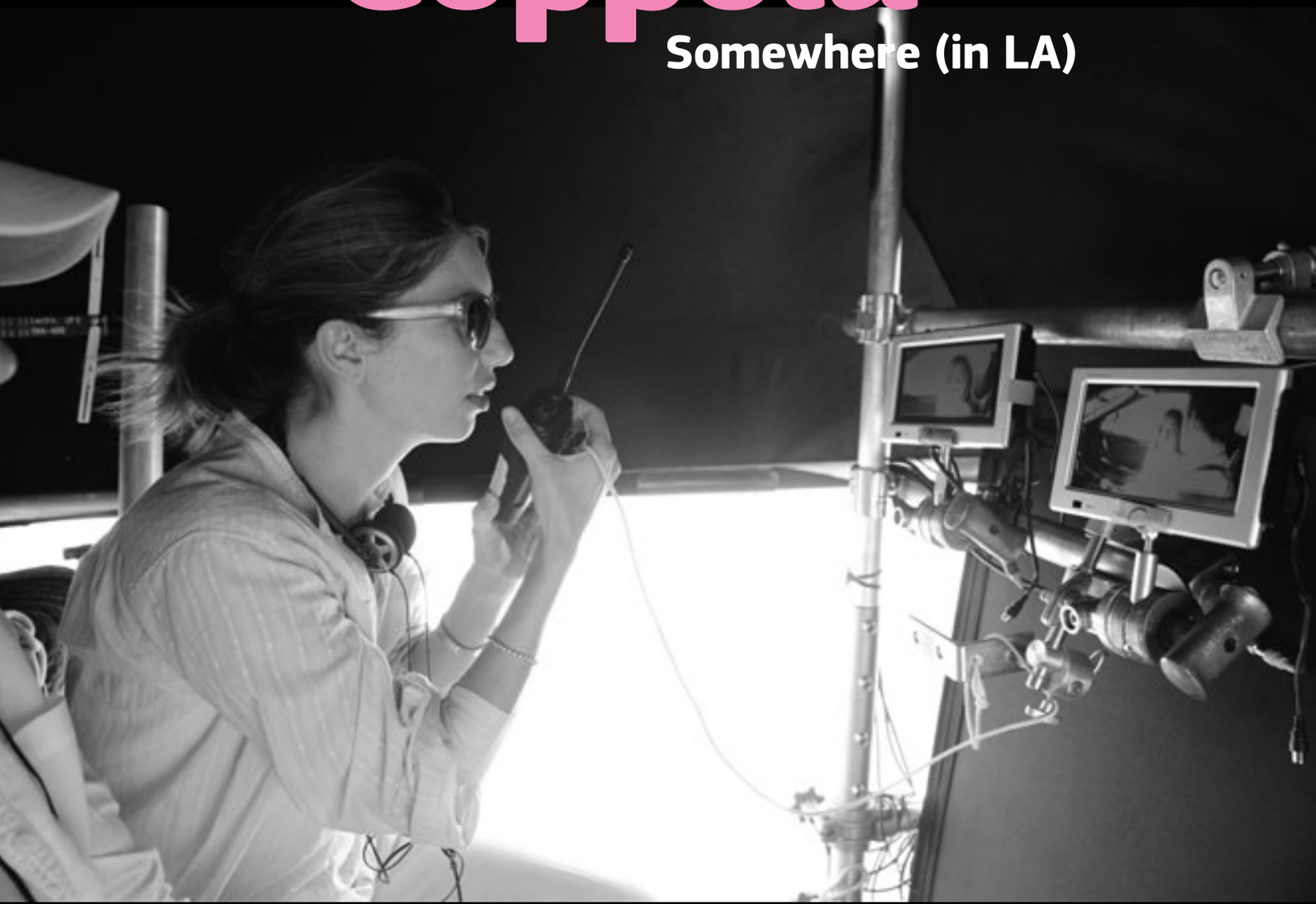
Κι όμως, όλο αυτό δεν είναι ένας χαρακτηριολογικός αχταρμάς· μοιάζει περισσότερο με τις αυξομειώσεις της έντασης ενός και μόνο ήρωα, αυτού που σε κρίσιμες καμπές της ζωής του κάνει τον απολογισμό και τον βρίσκει ελλειμματικό. Κι όπως η Ελένα ακούει την κομπογιαννίτισσα να της λέει τη φράση του τίτλου και να της φουντώνει τις προσδοκίες, έτσι και οι περισσότεροι δίνουμε ιδιότητες σε ανθρώπους και καταστάσεις που τις πιο πολλές φορές δες τις αξίζουν. Αλλά αν δεν το κάναμε, τότε θα έπρεπε να δεχτούμε ότι αυτός ο «ψηλός μελαχρινός άνδρας» ίσως κρατάει και δρεπάνι στη συνάντησή μας. Και όχι, αντιθέτως με την ταινία του Άλεν και τις εκπληκτικές ερμηνείες, αυτή είναι μια συνάντηση που δύσκολα κανείς θα επιθυμούσε. Οπότε the show must go on...

INTERVIEW

Του Τάσου Ρέτζιου

Sofia Coppola

Somewhere (in LA)

Έχει μια γλυκιά μελαγχολία ο τρόπος που κινείται μέσα στο κινηματογραφικό σύμπαν η Σοφία Κόπολα. Μοιάζει σαν έναν βαθιά συνειδητοποιημένο άνθρωπο που έχει μπολιαστεί για τα καλά με την ιδέα της ματαιότητας των πάντων και ώρες ώρες σαν μια ύπαρξη ελαφρώς παραιτημένη: κινείται μονάχα γιατί έτσι πρέπει. Είναι προφανές το λάθος, όπως αντιλαμβάνεστε: η Κόπολα μάλλον έχει κόψει τις γέφυρες με κάθε είδους ξόδεμα και, επειδή τη συναντάμε μονάχα στις φεστιβαλικές της περιπλανήσεις, μας δίνει να καταλάβουμε ότι όλα αυτά δεν έχουν και τόσο νόημα, όχι τουλάχιστον περισσότερο από αυτό που έμαθε από τα μικράτα της, δίπλα στις περιπλανήσεις του διάσημου πατέρα της.

Ακριβώς όπως αυτό που καταλαβαίνει ο Τζόνι Μάρκο, ο ήρωας της νέας της ταινίας «Somewhere», που κέρδισε το Χρυσό Λιοντάρι στο τελευταίο Φεστιβάλ της Βενετίας. Ο Μάρκο (ένας σχεδόν... ρόλος ταύτισης για τον Στίβεν Ντορφ) είναι διάσημος ηθοποιός του Χόλιγουντ με όλη τη μυθολογία ενός ωραίου, πλούσιου και σέξι αρσενικού: αυλοκόλακες, μεθύσια, ουσίες κι ευκαιριακό σεξ, αντάμα με μια καριέρα για την οποία δε χρειάζεται να προσπαθήσει πολύ (οι σκηνές όπου το δημοσιογραφικό τσίρκο στήνεται γύρω από αυτές τις πυγολαμπίδες είναι κάτι παραπάνω από απολαυστικά αποκαλυπτικές). Είναι όμως και πατέρας ενός 11χρονου κοριτσιού που αναγκάζεται να το κρατήσει για μερικές μέρες. Να λέγαμε ότι είναι καταλύτης για μια βουτιά στο ντάπα ντούπα της ανακατεμένης του ψυχής, ψέματα θα λέγαμε, αφού ο Μάρκο μοιάζει έτοιμος να εκραγεί από την κενότητα ενός κόσμου από τον οποίο δεν μπορεί να αποδράσει. Είναι όμως το κρίσιμο μικρό ποσοστό, το μικρό φτερό πάνω στη ζυγαριά, το επιπλέον κομματάκι που αρκεί για να καταστρέψει όλο του το σύμπαν.

Το ξέρει αυτό το αίσθημα η Σοφία Κόπολα: το έχει δει δεκάδες φορές στις περιηγήσεις της στον κόσμο του πατέρα της, το έχει περπατήσει με τα μικρά της βλέμματα και το έχει αγγίξει μόλις έκανε τα πρώτα της εφηβικά καπρίτσια. Και το έχει κάνει ακριβώς στα μέρη που γυρίζει αυτήν της την ταινία, στις βίλες του Χόλιγουντ, στα πάρτι και, κυρίως, στο περίφημο «Chateau Marmont», το ξενοδοχείο των διάσημων στο Λος Άντζελες.

«Δεν είναι η δική μου ιστορία αυτή στην ταινία, αλλά είναι μια ιστορία που έχει περάσει πολλές φορές από δίπλα μου, σε μέρη που έζησα ή, μάλλον, πέρασα μαζί με τον πατέρα μου. Ένας κόσμος που δε μου είναι άγνωστος, ένα περιβάλλον που το έμαθα αρκετά. Η ταινία είναι ένα απόσταγμα όλων των στιγμών, των ταξιδιών και των γεγονότων που έχω ζήσει ως παιδί», λέει η Κόπολα. Είναι πιο... διπλωματική, όταν καλείται να καταθέσει τους λόγους που την έκαναν να γυρίσει μια τέτοια ταινία: «Ήθελα να κάνω ένα πορτρέτο της σύγχρονης κουλτούρας της πόλης όπου έζησα, του Λος Άντζελες». Λίγο αργότερα, στη ροή του λόγου θα είναι περισσότερο αναλυτική: «Έχει μεγάλη σημασία να πιάνεις αυτό το momentum, τη στιγμή που ένας άνθρωπος βιώνει τη μοναξιά του, που περνάει σε αυτό το στάδιο».

Ο Μάρκο δεν παίρνει απότομα αυτή τη στροφή, αλλά η ύπαρξη της κόρης του τον κάνει να αναθεωρήσει πολλά πράγματα. Το κυριότερο; Ότι έχει ξεχάσει τα μεγαλύτερα ερωτήματα της ύπαρξης και την προσπάθεια που απαιτούν οι απαντήσεις τους. «Ήθελα να δω την ιστορία από την πλευρά ενός άνδρα με παιδί, είναι μια ιδέα που γεννήθηκε ταυτόχρονα με την κόρη μου. Νομίζω ότι η ύπαρξη ενός παιδιού σε κάνει να αναθεωρείς πολλά πράγματα». Δεν ξέρουμε ποια ακριβώς πράγματα αναθεώρησε η Κόπολα, αλλά ο τρόπος της να αποτυπώνει την πτώση και τη φυγή ενός τέτοιου άνδρα είναι μοναδικός, ευθέως ανάλογος με αυτόν που είχε και στο «Χαμένοι στη μετάφραση».

«Μου αρέσει», λέει, «να βλέπω τους ανθρώπους σε μια τέτοια ευαίσθητη και θραυσματική στιγμή. Δεν είναι που γίνονται ευάλωτοι, είναι κυρίως ότι νιώθουν μετέωροι, αδύνατοι να αποφασίσουν. Όχι για το πού πρέπει να πάνε, όσο για το πότε επιτέλους πρέπει να το κάνουν. Και είναι λίγο τρομακτικό καμιά φορά, όταν είσαι τόσο σίγουρος για το ότι δεν ξέρεις ακριβώς την κατεύθυνση, αλλά είσαι γεμάτος επιθυμία να πας προς τα εκεί. Ακούγεται μπερδεμένο, αλλά είναι η καλύτερη λύση σε αυτές τις στιγμές: ακούς το αδύνατο και το απίθανο και προχωράς. Κι αν είσαι τυχερός, διαπιστώνεις πως αυτό που ζούσες μέχρι τώρα ήταν η εικονική πραγματικότητα. Αλλά και πάλι, ποιος και γιατί μπορεί να είναι σίγουρος;»

Δεν είναι τόσο μπερδεμένη η Κόπολα. Η ζωή της είναι ήρεμη, ευθεία, κάτι σαν απάντηση για τα ανάστατα νεανικά της χρόνια. Και το σινεμά που κάνει έχει τη γοητεία ενός ανθρώπου που κοιτάζει κάπως κρυφά απέξω, που μπαίνει για λίγο μέσα, ίσα ίσα για να ρίξει ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη των πρώων της και να συνεχίσει. Γιατί η Κόπολα αγαπάει πολύ τους ήρωές της, ακόμα και τους μικρότερους χαρακτήρες. «Η σκηνή με τα call girls που χορεύουν στο δωμάτιο του Μάρκο ήθελα να βγάζει κάτι από το κενό που απλώνεται σε τέτοιες στιγμές. Πέρα από τον πόθο, πέρα από την ατμόσφαιρα, πέρα από όλο αυτό το πάρε δώσε σωμάτων και ψυχών, ένα αναπάντεχο βλέμμα, μια καθόλου προβλέψιμη στάση του σώματος, έστω και μια βαριεστημένη στάση ή φιγούρα, μπορούν να αποκαλύψουν πάρα πολλά γι' αυτούς τους ανθρώπους. Μου αρέσει να "συλλαμβάνω" τους ανθρώπους σε τέτοιες στιγμές».

Η ίδια όμως νιώθει μέρος αυτού του τσίρκου; «Θα μπορούσε να πει κανείς πως αυτό που κάνω τώρα είναι μέρος του, έτσι δεν είναι; Ο καθένας θα μπορούσε να κρίνει διαφορετικά τον άλλο για οτιδήποτε. Όσο περνάει ο καιρός όμως, νομίζω πως τα πράγματα και η ίδια σου η ζωή δικαιώνονται μονάχα από τις προθέσεις που έχεις. Γιατί καμιά φορά τα αποτελέσματα μπορεί να μη σε δικαιώνουν. Αν προσπαθείς να ζεις με την αξιοπρέπεια και τα όνειρά σου παρόντα, τότε ίσως κάτι να καταφέρεις. Δε νιώθω κάτι ιδιαίτερο, το μόνο που θέλω είναι να καταφέρνω να είμαι δημιουργική και πραγματικά νιώθω πολύ τυχερή μέχρι τώρα, που κατάφερα να κάνω αυτά ακριβώς που ήθελα».

Όταν όλο αυτό τελειώσει; «Όλο αυτό; Ποιο ακριβώς; Τα βραβεία και η φήμη; Θέλω να κάνω ένα σινεμά σε άμεση συνεργασία με τις αγωνίες της ύπαρξης. Μεγαλώνουν κι αυτές μαζί μου. Και δε νομίζω ότι θα έχω κάποιο πρόβλημα πιθανής εξάντλησής τους, έτσι νομίζω τουλάχιστον»...

Είναι, πάντως, λάθος να διαβάζει κανείς αυτά τα λόγια, χωρίς να έχει μπροστά του τις εικόνες του «Somewhere». Τις εικόνες μιας ματαιόδοξης ζωής και παράλληλα τις αποδράσεις ενός περικυκλωμένου ανθρώπου. Γιατί η Σοφία Κόπολα μπορεί να είναι μελαγχολική, αλλά ούτε στιγμή δε μοιάζει παραιτημένη. Ευτυχώς για το σινεμά...

F O O D

Του **Γιώργου Μπάκα** Φωτογραφία **Κώστας Αμοιρίδης**

Ντορέ Ζύθος
Είναι Μύθος!

Δε χρειάζεται να κάνεις καμία επισταμένη έρευνα, ούτε να αναζητήσεις ηλικιωμένους ανθρώπους για να σου κάνουν μαθήματα ιστορίας για την αίγλη του θρυλικού «Ντορέ». Η εικόνα του εσωτερικού χώρου, το ξύλο, τα πατώματα, οι αντίκες, τα χρώματα, ο οπίσθιος χώρος, πανομοιότυπος του παλιού ζαχαροπλαστείου, τα ξεθωριασμένα πορτρέτα των πρωταγωνιστών της πρώιμης εποχής του, αποκαλύπτουν και αναδύουν μνήμες κρυμμένες και συναισθήματα μιας άλλης εποχής. Όμως, μη σταθείς πολύ στο παρελθόν. Το σημερινό «Ντορέ Ζύθος» γράφει τη νέα δική του ιστορία στην πλατεία Τσιρογιάννη, στον Λευκό Πύργο, συνεχίζοντας την παράδοση στην ποιότητα του καλού μαγειρευτού φαγητού μεσογειακής προελεύσεως, της καλής φρέσκιας μπίρας (9 βαρέλια, παρακαλώ) και διάφορων διακεκριμένων κρασιών του ελληνικού αμπελώνα, φροντίζοντας με κάθε λεπτομέρεια τη γευστική σου περιπλάνηση. Ατελείωτες συζητήσεις, ολονύκτιες διαφωνίες, διαμάχες, σχόλια, κριτική, ομπρικοί καβγάδες, παρασκήνια, οι κοινωνικές και πολιτικές συμώσεις εξακολουθούν να χαρακτηρίζουν την καθημερινότητα του «Ντορέ», και αυτή είναι και η διαχρονική μαγεία του. Καθημερινά ανοικτό, 10:00 με 02:00, για καφεδάκι και καλό φαγητό, παρέα με γλυκές και απαλές μουσικές και, φυσικά, θέα τον Θερμαϊκό. Δοκιμάσαμε κοτόπουλο μπιφτέκι με τριμμένα λαχανικά, παλατιανούς κεφτέδες, πανακότα φέτας πάνω σε ρόκα και για επιδόρπιο gâteaux σοκολάτας.
Τα συνδυάσαμε με μια όμορφη και ιδιαίτερη βελγική μπίρα ονόματι Brugse Zot (με χρυσοκίτρινο χρώμα, εμπλουτισμένη με αρώματα φρούτων) και βρήκαμε τη χαρά μας. Σειρά σου!

Τσιρογιάννη 7, Λευκός Πύργος
Τ: 2310 279 010

Του **Γιώργου Μπάκα** Φωτογραφία **Σάκης Γιούμπασης**

Dante
Down by the sea

Να και κάτι που έλειπε από την παραλία! Ένα all day bar για all day party! Σε έναν πολύ μεγάλο χώρο εσωτερικά, που μπορεί να φιλοξενήσει μέχρι 300 ανθρώπους (ή εξακόσια ζευγαράκια, αν θες, στο πιο στριμωχτό) αλλά και εξωτερικά, αφού έχει τον πλατύτερο χώρο στη Λεωφόρο Νίκης. Τουτέστιν; Το «Dante» αποτελεί το ιδανικό spot για να απολαύσεις τη θέα της θάλασσας, χωρίς να κινδυνεύεις από καμία εκσφενδονισμένη σπασμένη εξάτμιση. Όμορφες και χαρούμενες ταπετσαρίες, σε απαλές αποχρώσεις του μπλε και του ροζ, δύο εξαιρετικά και ανοιξιάτικα έργα του ισπανού εικονογράφου και γραφίστα Μάριο Μάγκανα να φιγουράρουν επιβλητικά σε δύο μεγάλες επιφάνειες του χώρου και πολλά σκορπισμένα καδράκια vintage αισθητικής, συνθέτουν μια χαλαρή, άνετη και καλαίσθητη ατμόσφαιρα, που ανεβάζει τη διάθεση για κουβέντα, χαβαλέ και φλερτ. Η μουσική ποικίλλει ανάλογα με τη μέρα, την ώρα και τη διάθεση. Ένα σταθερό και εκπαιδευμένο σε αντίξοες συνθήκες κουιντέτο από djs της πόλης καλείται να ρολάρει τα δισκάκια του με funky, hip-hop & r'n'b ρυθμούς, αλλά και ξένες pop, rock και brit pop μελωδίες. Οι Κυριακές έχουν προσφάτως καθιερωθεί με eighties ήχους σε remix πειραματισμούς και συστήνονται ανεπιφύλακτα!

Λ. Νίκης & Στρ. Καλλάρη 1,
Τ: 2310 277 270

Η ΖΩΟΠΑΝΗΓΥΡΗ του Γιώργου Μπάκα

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου – 21 Νοεμβρίου)

Πσοο πιο ανπαδοα μοπρυον να εθρυον τα παρμγταα σητ ζηω συο, κηαεμνε μυο Σοκρπιε; Αοπλυσιες, χωριμσοι, χωριμσοι λγοω αοπυλσωεν, («Όατν η φωτεχια μαιπενι αοπ τνη ποτρα, η αγπαη φευεγι αοπ το παρθαρυο» λεει μαι αγιγκλή πραμοιία), πορεκιται να σμπρααλιασυον τνη ψχυοολιγα συο κια να σε οδγσηπουν σε αοπενονημνεα διβαηπταα οωπς βθαειες ανπαοες διλπα σοτν Θεμριακο κια ειπκσεεψις σητν Τυοπμα με φαελνα τυο Άηρ. Με τνο Εμρη σητν τορχια τsη Αροφδτηις θα κηλθιες να πιεμσωσιες και να βιερς μια κλαη, σβοαρη κια πορσδφρооα δυολιεά πυο θα φρεει τη ζηω συο κια πλαι ΣΤΟΝ ΙΣΙΟ ΔΡΟΜΟ!

ΤΟΞΟΤΗΣ (22 Νοεμβρίου – 21 Δεκεμβρίου)
Το ξέρεις εκείνο το ανέκδοτο που λέει: «Τι κάνεις αν σου χτυπήσει την πόρτα ένας φιλόλογος; Απάντηση: Παίρνεις τις πίτσες και του δίνεις τα λεφτά». Μπορεί να μην είσαι φιλόλογος (μπορεί και να είσαι), αλλά έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα, ανάλογη μοίρα θα έχουμε όλοι μας καλέ μου, Τοξότη. Το είχε προφητεύσει ο Ηλίας Πετρόπουλος το 1990, όταν είχε πει σε μια ραδιοφωνική του συνέντευξη πως το επαγγελματικό μέλλον του Έλληνα θα είναι να κάνει το γκαρσόνι και να μαζεύει τις καπότες των τουριστών. Ξεκίνα σαν γκαρσόνι και βλέπουμε…

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου – 19 Ιανουαρίου)
Δυσοίωνες επιστημονικές φωνές που προειδοποιούν για επικείμενες πτώσεις γιγάντιων μετεωριτών στη Γη (από τις οποίες θα επιβιώσουν μονάχα οι κατσαρίδες και ο Κώστας Μητσοτάκης) σε πανικοβάλλουν και σε κάνουν να επαναπροσδιορίσεις το νόημα της ζωής και την ουσία της ύπαρξης (ή το ένα από τα δύο, τέλος πάντων). Να αποβάλεις το υπερβολικό καθημερινό άγχος για όλα τα ασήμαντα πράγματα που σε περιτριγυρίζουν (οικογένεια, φίλοι, σεξ, λεφτά) και να επενδύσεις σε πιο σημαντικές και πνευματικές ενασχολήσεις όπως το «Pinball Action» του '85. Παιχνιδάρα! Τι να λέμε…

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου – 18 Φεβρουαρίου)
Οι ρομαντικές ιδέες περί επανάστασης και εγκαθίδρυσης ενός πολιτικού συστήματος βασισμένου στη ρήση του Μαρξ, «από τον καθένα, σύμφωνα με τις δυνατότητές του, (δηλαδή από τους άλλους), στον καθένα, σύμφωνα με τις ανάγκες του, (δηλαδή σε σένα)», άρχισαν μέσα σου να ξεθωριάζουν. Επιτέλους, κατάλαβες ότι οι Έλληνες θα κατέβαιναν μαζικά στους δρόμους μόνο αν απειλούνταν το μέλλον της ομάδας τους ή αν προσβάλλονταν τα σύμβολα της ορθοδοξίας. Ίσως να επαναφέρεις στα πλάνα σου την προοπτική της εργασίας.

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου – 20 Μαρτίου)
Σύμφωνα με μια έρευνα, η επικοινωνία μέσω ηλεκτρονικών μέσων επηρεάζει το ανοσοποιητικό σύστημα, τα επίπεδα των ορμονών, τη λειτουργία των αρτηριών και χαμηλώνει τα επίπεδα των πνευματικών επιδόσεων, γεγονός που αυξάνει τον κίνδυνο εμφάνισης εγκεφαλικού, καρδιοπάθειας, άνοιας, ακόμη και καρκίνου. Αντίθετα, η επαφή των ανθρώπων από κοντά βελτιώνει τα επίπεδα ορμονών, όπως της οξυτοκίνης, της ορμόνης που ενισχύει το δέσιμο των ανθρώπων. Μη μου πεις, ξέρω τι θα κάνεις τώρα! Θα τρέξεις να φτιάξεις στο facebook ένα γκρουπ για την «Έλλειψη Επικοινωνίας Των Ανθρώπων».

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου – 19 Απριλίου)
Κύκλοι (στα μάτια από τον πολύ ύπνο) του Καραμανλή διαδίδουν δεξιά - αριστερά ότι «η σιωπή είναι χρυσός», πως «καλύτερα να μασάς, παρά να μιλάς» και «όταν τρώει, δεν μιλάει», για να δικαιολογήσουν τη σιωπηλή στάση του πρώην αρχηγού της Νέας Δημ(ι)οκρατίας, γεγονός που σε βρίσκει ασύμφωνο. Η άσκοπη, επικίνδυνη και ανεξέλεγκτη φλυαρία σου σύντομα θα σε αφήσει έκθετο στα μάτια κακόβουλων ανθρώπων, οι οποίοι θα την εκμεταλλευτούν και παρερμηνεύοντάς σε θα επιδιώξουν την καταστροφή σου. Κρύβε λόγια! Κάτι ξέρει ο «κουρασμένος».

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου – 20 Μαΐου)
Το Mega Channel συνεργάζεται με το Fox Channel για τη δημιουργία ενός διπειρωτικού καναλιού μόδας με την ονομασία Megan Fox και με διευθύντρια προγράμματος τη Rea 2-2-G, προκαλώντας τον ενθουσιασμό σου. Οι υπερχρεωμένες πιστωτικές κάρτες και η έλλειψη αποθηκευτικού χώρου στο σπίτι σου άρχισαν να σε προειδοποιούν πως ο ασύδοτος καταναλωτισμός και η αρρώστια να ακολουθείς τις τάσεις της μόδας κατά πόδας σύντομα θα σε οδηγήσουν σε οικονομικό αδιέξοδο, και αυτά που αγόρασες θα αναγκαστείς να τα μεταπουλήσεις σε second hand μαγαζιά στη μισή τιμή. Τουτέστιν, δεν είσαι καταναλωτής, αλλά κακός έμπορος!

ΔΙΔΥΜΟΙ (21 Μαΐου – 21 Ιουνίου)
Στίχοι βαθιάς συμπυκνωμένης σοφίας, όπως «Ό,τι δεν έχεις είναι αυτό που δε χρειάζεσαι» των Banana Onirama ή «Το τάβλι θέλει υπομονή και η ζωή αμαρτία» της Anna Vicious, που θα έκαναν να τρίζουν τα κόκαλα του Οδυσσέα Ελύτη και του Νίκου Gοt You, και αισιόδοξες ατάκες συγκαλυμμένης απαισιοδοξίας, όπως «γράψ' τα όλα στα @@ σου», «δεν αξίζει να στενοχωριέσαι», «η ζωή συνεχίζεται», «ζήσε τη στιγμή», θα γίνουν οι ευλαβικές παραγγελίες ενός ανώτερου οινο-πνεύματος που σε οδηγεί νομοτελειακά στη μιζέρια, την αποτυχία και την επαγγελματική, κοινωνική και οικονομική χρεοκοπία!

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου – 22 Ιουλίου)
Αμυδρές υποψίες ταλανίζουν το μυαλουδάκι σου ότι η πολύ κακή ψυχολογία, που είχες τον τελευταίο καιρό ένεκα κακής διαχείρισης της μοναξιάς και υπερβάλλοντα ζήλου σε ζητήματα συναναστροφής, φανέρωσε κάποια ανησυχητικά σημάδια παραφροσύνης. Για να μην ανησυχείς, θα σου εξηγήσω τα συμπτώματα. Αν νιώθεις ότι σε περπατάνε ζωύφια, διανύεις το πρώτο στάδιο της τρέλας. Αν νιώθεις ότι σε κυνηγάνε ζωύφια, διανύεις το δεύτερο στάδιο της τρέλας. Αν νιώθεις ότι τελικά τα ζωϋφια δεν είναι κι άσχημη παρέα, κλείσε το περιοδικό και στον ψυχίατρο!

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου – 22 Αυγούστου)
Από την Ολυμπιάδα της πτώχευσης στον μαραθώνιο δρόμο της ανάκαμψης, οι δυνάμεις σου άρχισαν να εξαντλούνται και, με τον ιδιωτικό τομέα να φέρνει στο μυαλό σου τις παγίδες του «Jigsaw», ο ΑΣΕΠ (Ασφάλεια Σίγουρου Επαγγέλματος) φαντάζει η μόνη διέξοδος και για σένα. Μπορεί στο μακρινό παρελθόν οι δημόσιοι υπάλληλοι να αυτοκτονούσαν από τη μιζέρια και την αφραγκία, σήμερα συνιστούν πρότυπα επαγγελματικής επιτυχίας. Ένας Νοέμβρης γεμάτος χαρτόσημα, γραμματόσημα, παράβολα, φακέλους, έντυπα, αιτήσεις, επικυρώσεις και μεγαλειώδεις ήττες σε περιμένει!

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου – 22 Σεπτεμβρίου)
Η Σελήνη τετραγωνίζει στις 7 Νοεμβρίου τον Κρόνο προσπαθώντας να σε κάνει να καταλάβεις πως οι εκλογές είναι σαν το Τζόκερ. Ξέρεις ότι δε θα κερδίσεις ποτέ, αλλά συνεχίζεις να παίζεις. Η μόνη διαφορά είναι ότι στο Τζόκερ χάνεις λιγότερα. Για άλλη μια φορά θα τραβηχτείς εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, στο χωριό όπου έχεις τα εκλογικά σου δικαιώματα «εθιμοτυπικά», έτσι, μωρέ, σαν αφορμή να δεις λίγο τους παλιούς σου φίλους, να φας κανένα φαγητό της προκοπής και να αφήσεις πίσω στην πόλη τους κωλόγερους να βγάλουν πάλι τον Ψωμιάδη. Εύγε, παραδοσιακέ τύπε!

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου – 23 Οκτωβρίου)
Αρμένικες βίζιτες από γρίπες, ιούς και μολύνσεις ενδέχεται να δεχτείς εντός του μήνα, που θα καταβάλουν το σώμα σου και τη διάθεσή σου για ζωή, εργασία και σεξ. Σιρόπια, χάπια, αποσυμφορητικά, τσάγια, βότανα, εμπλάστρα αγορασμένα από σοφούς γέροντες (το γνωστό «Λέοντος Σοφού»), μυξομάντηλα και κομπρέσες θα διακοσμήσουν το νέο σου δωμάτιο, που θα αποπνέει ένα διακριτικό, αλλά φρέσκο και ζωντανό άρωμα σαπίλας και πτωμαϊνής. Μεγάλη προσοχή στις μετακινήσεις του ΟΑΣΘ, μεγάλη προσοχή στις συμβουλές της μαμάς («να τρώς φρούτα, να δυναμώσεις») και μεγάλη προσοχή στα νέα μέτρα του ΠΑΣΟΚ («να παίζεις φρούτα, να δυναμώσει η ελληνική οικονομία»).

Έτοιμοι να δουλέψουμε

Η Θεσσαλονίκη, σε αυτές τις εκλογές, αποφασίζει με ποιο σχέδιο, με ποιους ανθρώπους, με ποιες προτεραιότητες θα προχωρήσει με ασφάλεια και προοπτική.
Προτείνουμε **ένα νέο μοντέλο διοίκησης,**
ώστε όλος ο Δήμος να λειτουργεί ως ένας μηχανισμός παραγωγής λύσεων.

Φτιάχνουμε μια νέα σχέση εμπιστοσύνης

- **Υψηλού επιπέδου υπηρεσίες στον πολίτη**
  Ηλεκτρονική κάρτα δημότη - εξυπηρέτηση από το σπίτι μέσω διαδικτύου, υπηρεσίες μιας στάσης (one stop shop) και συνεχής έλεγχος της αποτελεσματικότητας του Δήμου.
- **Διάλογος και διαφάνεια**
  Συνεδριάσεις Δημοτικού Συμβουλίου στα δημοτικά διαμερίσματα, δημοσιοποίηση των αποφάσεων, ανάρτηση όλων των οικονομικών στοιχείων στο διαδίκτυο, θεματικά δημοψηφίσματα, συγκρότηση διαπαραταξιακής επιτροπής διαφάνειας - ελέγχου οικονομικών και κάθε προμήθειας.

Αντιστεκόμαστε στις επιπτώσεις της κρίσης

- **Στοχευμένη κοινωνική πολιτική**
  Πάγωμα δημοτικών τελών, απαλλαγή από τα δημοτικά τέλη για όλους τους επαγγελματίες της Θεσσαλονίκης που πλήττονται από τα έργα του ΜΕΤΡΟ και για όσο διάστημα διαρκούν τα έργα, διεύρυνση του ωραρίου λειτουργίας βρεφονηπιακών - παιδικών σταθμών, πιλοτική λειτουργία ολονύκτιου βρεφονηπιακού σταθμού, καταπολέμηση του παραεμπορίου, επέκταση του θεσμού των κοινωνικών παντοπωλείων.
- **Επένδυση στους νέους**
  Εκπτωτική κάρτα νέων, δωρεάν ασύρματο internet για όλους.
  Γραφείο στήριξης Νεανικής Επιχειρηματικότητας και πρόληψης της ανεργίας, διετής απαλλαγή απο τα δημοτικά τέλη των νέων επιχειρηματιών.
- **Συλλογικότητα και συνυπευθυνότητα**
  Συνεργασία με την Κοινωνία των πολιτών, συμπράξεις δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, υποστήριξη του εθελοντισμού.

Προετοιμαζόμαστε για την επόμενη ημέρα

- **Ανταγωνιστική Θεσσαλονίκη**
  Αντιδημαρχία Τουρισμού, Γραφείο προσέλκυσης και υποστήριξης Επενδύσεων, συνεχής διεκδίκηση για την ολοκλήρωση των έργων και των υποδομών.
- **Έξυπνη Θεσσαλονίκη**
  Διαμόρφωση του σχεδίου για την οικονομική ανάπτυξη της πόλης και την προβολή της (Marketing plan), δημιουργία αυτόνομης ομάδας για την επεξεργασία καινοτόμων προτάσεων για την πόλη (Think Tank Θεσσαλονίκης).

ΠΑΓΩΜΑ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΤΕΛΩΝ
ΕΚΠΤΩΤΙΚΗ ΚΑΡΤΑ ΝΕΩΝ
ΔΩΡΕΑΝ INTERNET ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΗ ΑΠΟ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΕΛΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΩΝ
ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΩΡΑΡΙΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΒΡΕΦΟΝΗΠΙΑΚΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ
ΑΝΤΙΔΗΜΑΡΧΙΑ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Όλη η Θεσσαλονίκη μια «Ομάδα Δημιουργίας»
για όσα μας χρειάζονται, για όσα μας αξίζουν

Έλα κι εσύ

Ομάδα Δημιουργίας
ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΩΣΤΑΣ ΓΚΙΟΥΛΕΚΑΣ

www.omadadimiourgias.gr

ΟΤΕ CONN-X

Internet • Ομιλία • Τηλεόραση

Conn-x
Internet + Ομιλία + Τηλεόραση

Το τέλειο «πακέτο» για κάθε σπίτι.

Γιατί το Conn-x σού τα προσφέρει όλα!
Και απεριόριστο **Internet** και δωρεάν
αστικές και **υπεραστικές κλήσεις** και
60' δωρεάν **κλήσεις προς κινητά**
και **48 κανάλια** και **Video On Demand**
με τη συνδρομητική τηλεόραση.
Το σπίτι σου δε θα είναι ποτέ πια το ίδιο!

Δωρεάν
Ο απαραίτητος εξοπλισμός

Νέα γραμμή για τις αγορές σας **13888**

www.conn-x.gr

www.ote.gr

ΟΤΕ

ΚΑΛΕΣΤΕ ΣΤΟ 13888 | www.oteshop.gr .SHOP COSMOTE ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Αφορά οικιακούς πελάτες. Απαραίτητη προϋπόθεση η 12μηνη παραμονή στην υπηρεσία.
Ελέγξτε τη διαθεσιμότητα της συνδρομητικής τηλεόρασης στα σημεία πώλησης ΟΤΕ.